

Chương 41

Chương 41

Quý Vân Tiêu biết mình làm Lâm Thiên Vi tức giận, vội nói: “Cô Lâm Thiên Vi xinh đẹp dễ thương, tôi có vinh hạnh được mời cô dùng bữa trưa cùng không?”

Lâm Thiên Vi chưa kịp nguôi giận, liền lạnh lùng đáp: “Cô không có.”

Quý Vân Tiêu dỗ dành cô: “Cho em một cơ hội đi, em cầu chị mà.”

Lâm Thiên Vi khế hừ: “Tôi cân nhắc đã.”

Quý Vân Tiêu hiểu cô cứng miệng nhưng mềm lòng, lời này tức là đồng ý rồi, liền dịu giọng nói: “Vậy để em đi đặt nhà hàng trước nhé?”

“Tuỳ cô.” Lâm Thiên Vi buông câu rồi cúp máy.

Cô kết thúc công việc trên tay rồi gọi mấy thư ký vốn ăn mặc chỉnh chu lại, giọng lạnh lùng: “Xin làm phiền các người một chút.”

Các thư ký vội vàng nói: “Lâm tổng có việc gì cứ bảo chúng tôi, xin Lâm tổng chỉ thị.”

Lâm Thiên Vi biểu cảm nghiêm túc, như thể sắp tham gia một cuộc đàm phán quan trọng, nhưng ngay sau đó, cô lại rút ra hai chiếc váy dạ hội, giơ lên hỏi: “Đi hẹn hò nên mặc cái nào cho hợp?”

Các thư ký đều hơi sững sờ.

Thật sự quá khác thường.

Lâm Thiên Vi từng tham dự đủ loại tiệc tùng, từ tiệc rượu sang trọng đến các buổi tụ tập nhỏ, trước giờ cô chưa bao giờ bận tâm chọn trang phục kiểu này, càng không thể hiện thái độ như hiện tại.

Một thư ký nói: “Lâm tổng trời sinh xinh đẹp, mặc váy nào cũng đẹp cả.”

Lâm Thiên Vi mặt không biểu cảm: “Tôi không muốn nghe lời khen này, nhanh chọn đi.”

Một thư ký khác cân nhắc rồi đưa ra lời khuyên: “Tôi thấy chiếc váy nhung dây màu đỏ rượu này đẹp hơn, tôn da lại làm sáng, cắt may khéo léo, thiết kế xẻ tà có chút tinh tế, đi lại chắc chắn sẽ vừa quyến rũ vừa gợi cảm, chị mặc lên sẽ vô cùng phong thái.”

Lâm Thiên Vi cầm chiếc váy nhung đỏ dây đi trước gương, nhìn một hồi vừa vừa hài lòng vừa lưỡng lự. Cô suy nghĩ rồi nói ra nỗi băn khoăn nhỏ: “Chiếc này đẹp thì đẹp thật, nhưng tôi đã từng mặc kiểu tương tự trước mặt Quý Vân Tiêu, liệu cô ấy có thấy chán không?”

Các thư ký nhìn nhau.

Một mỹ nhân với nhan sắc và khí chất như Lâm Thiên Vi, bất cứ người yêu phụ nữ nào cũng khó thấy chán, đúng không?

Các thư ký khôn khéo vội nói: “Dĩ nhiên không chán, hơn nữa Quý cô còn rất thích Lâm tổng, làm sao có thể chán được?”

“Cũng đúng.” Lâm Thiên Vi nhướn mày, không nhịn được khoe khoang: “Chưa tới giữa trưa, vợ tôi đã nôn nóng mời tôi đi ăn trưa rồi.”

Cô bảo thư ký cất gọn chiếc váy còn lại, rồi ôm chiếc váy nhung đỏ dây vào phòng nghỉ, trước khi bước vào còn nhẹ nhàng nói thêm: “Ban đầu tôi không muốn đi, nhưng vợ tôi quá biết nhõng nhẽo, cô ấy cứ cầu xin tôi, tôi cũng đành chịu thôi.”

Các thư ký thầm khen: “Hóa ra cô Quý là người thế này, thật không ngờ.”

“Các người đương nhiên không ngờ.” Lâm Thiên Vi bước vào, bỗng nhớ ra điều gì, lại quay ra lạnh lùng nói: “Từ nay không được gọi Quý cô nữa, gọi là Lâm phu nhân.”

Các thư ký gật đầu: “Vâng ạ.”

Thật ra khi Lâm Thiên Vi mới kết hôn, mọi người trong công ty cũng gọi Quý Vân Tiêu là Lâm phu nhân, nhưng lúc đó Lâm Thiên Vi còn nghiêm mặt cản lại.

“Sao bây giờ lại cho chúng tôi gọi Lâm phu nhân?” các thư ký thì thầm.

“Chẳng phải dễ hiểu sao? Trước đây Lâm tổng không có tình cảm gì với Quý Vân Tiêu, giờ tình cảm thăng hoa rồi.”

“Ồ ồ.”

...

Quý Vân Tiêu chọn một nhà hàng phong cách rừng xanh kiểu Tây phương, nơi này môi trường đẹp, đỗ xe xong còn phải đi một đoạn đường nhỏ xuyên qua rừng tre mới tới được bên trong nhà hàng.

Cô mặc chiếc váy nhung dây màu xanh rêu, thiết kế xẻ tà tương tự, rất có duyên; đứng bên cạnh rừng tre, vừa hài hòa với khung cảnh xung quanh.

Lâm Thiên Vi cũng không biết đó là cảm giác gì, cô chỉ biết khi đóng cửa xe và liếc nhìn sang, tim mình như hụt một nhịp.

Cô đứng sững, nhìn bức tranh mỹ nhân bên tre, rồi bức tranh ấy bỗng chuyển động, mỉm cười nhẹ, tươi sáng nói: “Sao không qua đây?”

Lâm Thiên Vi không kịp được đồ mặt.

Quý Vân Tiêu tiến tới, đưa tay về phía cô, dịu dàng nói: “Qua đây đi, món bò Wellington ở quán này rất ngon, là đặc sản.”

Thấy Lâm Thiên Vi không phản ứng, Quý Vân Tiêu liền chủ động nắm tay cô, dẫn đi về phía trước.

Nhìn vào chỗ hai bàn tay giao nhau, Lâm Thiên Vi bỗng hỏi ra điều thắc mắc trong lòng: “Cô thật sự chỉ mới hai mươi tuổi à?”

Quý Vân Tiêu nắm tay cô hơi chặt: “Sao lại hỏi vậy?”

Lâm Thiên Vi mím môi.

Cô luôn cảm thấy hiện tại Quý Vân Tiêu mang một phong thái khác thường, đó không giống khí chất của một cô gái hai mươi tuổi, mà giống như vẻ đẹp điềm tĩnh, tự nhiên có được sau năm tháng trưởng thành.

Khi Lâm Thiên Vi đang suy nghĩ, Quý Vân Tiêu kéo cô lại gần, áp sát tai cô, nghịch ngợm nói: “Thật ra tôi không chỉ hai mươi tuổi đâu, tôi còn lớn hơn cô nữa, thế nào, có muốn gọi tôi là chị không?”

Lâm Thiên Vi nhú mào, nói với cô: “Đừng hòng.”

Quý Vân Tiêu cười lên.

Nhìn nụ cười rạng rỡ tươi sáng của cô, Lâm Thiên Vi lại cảm thấy mình tưởng tượng quá nhiều.

Có lẽ Quý Vân Tiêu đôi khi trông trưởng thành, nhưng cô ấy cũng có lúc ngây ngô mà.

Chẳng hạn tối qua, Quý Vân Tiêu còn dựa vào vai cô khóc nức nở.

Cũng chỉ là một em gái nhỏ thôi.

Khi tới chỗ ngồi, Lâm Thiên Vi cởi chiếc vest đen ra, để lộ chiếc váy dây màu đỏ rượu bên trong.

Quý Vân Tiêu không khỏi nhướng mày.

Lúc trước, bên ngoài khoác chiếc vest đen đường cắt sắc sảo, Lâm Thiên Vi vừa đẹp vừa oai nghiêm; nhưng giờ cởi vest ra, khí chất giảm đi một chút, lại tăng thêm phần duyên dáng quyến rũ.

Quý Vân Tiêu nhìn thân hình cô, cố nén không nuốt nước bọt, quay đi, không nhìn nữa, giả vờ trò chuyện nhẹ nhàng: “Chị có nhận ra hôm nay hai đứa mình mặc đồ khá hợp không?”

Cả hai đều là váy nhung dây, kiểu dáng cũng tương tự, chỉ khác màu.

Lâm Thiên Vi khẽ hừ: “Đỏ phối xanh, hơi quê.”

“Thật sự không thích sao?” Quý Vân Tiêu nhướn mày, cười: “Nhưng tôi thấy khá lãng mạn, giống tình yêu ấy, vừa tầm thường vừa lãng mạn.”

Lâm Thiên Vi chớp mắt, không nói gì.

Quý Vân Tiêu bước tới, giúp cô đặt chiếc vest lên lưng ghế, cúi người nghiêng người nói: “Hơn nữa, tiếp theo tôi còn muốn làm một việc khá... tầm thường nữa.”

Lâm Thiên Vi tò mò: “Việc gì vậy?”

Quý Vân Tiêu nói: “Chị nhắm mắt lại đi.”

Lâm Thiên Vi trợn mắt nhìn cô, đuôi mắt thoáng nét quyến rũ, là kiểu mặt giận nhưng rất dễ làm người ta xiêu lòng.

Tất nhiên Lâm Thiên Vi tự bản thân không nhận ra, cô vẫn nghĩ mình giữ vẻ lạnh lùng, nên giữ khuôn mặt nghiêm nghị mà nói: “Tôi không nhắm. Tôi sao phải phối hợp với cô chứ?”

Quý Vân Tiêu suýt nữa không kiềm chế được mà hôn cô.

Cô gái này đáng yêu quá trời.

Quý Vân Tiêu trấn tĩnh một chút, rồi nói: “Cầu xin chị, cho tôi một cơ hội thể hiện thôi, chỉ nhắm một chút thôi.”

Lâm Thiên Vi nghiêm túc hỏi: “Một chút là bao lâu?”

Quý Vân Tiêu cười khế: “30 giây.”

“Được rồi.” Lâm Thiên Vi nhắm mắt lại, môi mấp máy, âm thầm đếm trong lòng.

Đến 30 giây, cô vẫn cẩn thận hỏi: “Xong chưa? Mở mắt được chưa?”

Cô thật ngoan, dù miệng nói không tình nguyện, nhưng thực tế vẫn hết sức phối hợp, giống hệt như buổi tối tuyệt đẹp mà họ từng trải qua.

Quý Vân Tiêu tim nóng hổi, bỗng không kiềm chế được mà hôn cô.

Một nụ hôn rất nhẹ, như chuồn chuồn chạm lên lá sen, lại giống như những cánh bồ công anh mềm mại lướt qua má.

Lâm Thiên Vi cố kìm niềm vui bất ngờ dâng lên, trong lòng nghĩ: rốt cuộc bắt cô nhắm mắt chỉ để hôn cô thôi sao? Quả là tầm thường.

Quý Vân Tiêu nói khàn khàn: “Có thể mở mắt rồi.”

Lâm Thiên Vi mở mắt ra, nhìn thấy Quý Vân Tiêu tay cầm một bó hoa tươi thắm rực rỡ.

Quả thật càng tầm thường hơn.

Nhưng Lâm Thiên Vi lại không kiểm được mà cười.

Cô dùng hai tay đỡ bó hoa, nhẹ nhàng đập vào vai Quý Vân Tiêu, ánh mắt như nước hé lên, lạnh lùng nói: “Chỉ có vậy thôi sao? Chẳng có chút sáng tạo nào cả.”

Nói vậy, nhưng Lâm Thiên Vi lại cúi đầu, dùng ngón tay chạm đi chạm lại lên cánh hoa, còn hỏi: “Là hoa hồng thường phải không?”

Quý Vân Tiêu nói: “Đúng.”

Quý Vân Tiêu ngồi xuống bên cạnh, nhìn cô cúi đầu vuốt hoa, cười nói: “Tôi biết tặng hoa hơi tầm thường, nhưng mỗi lần tặng chị, chị đều rất vui, nên tôi nghĩ vẫn cần phải tặng.”

Lâm Thiên Vi ngửi hương hoa, ngược mắt nhìn Quý Vân Tiêu, nói với cô: “Vậy thì cố gắng thêm nhé.”

Lâm Thiên Vi vẫn thấy tặng hoa trong hẹn hò là tầm thường, nhưng sống trên đời, ai mà tránh được tầm thường?

Cô chỉ đơn giản là thích Quý Vân Tiêu tặng mình hoa.

Những loài hoa tươi thắm, màu sắc rực rỡ và sức sống mãnh liệt luôn khiến người ta vui vẻ.

Chẳng bao lâu, món bò Wellington đặc trưng của quán được bưng lên.

Quý Vân Tiêu đứng dậy tới bên cô, hơi cúi người hỏi: “Muốn tôi giúp cắt không?”

Lâm Thiên Vi dựa ra sau, nhường chỗ, ra hiệu cho Quý Vân Tiêu hành động.

Quý Vân Tiêu cắt một lát từ giữa miếng thịt, đưa ra cho cô xem mặt cắt: “Không tệ chứ? Thịt bò rất mềm, nước thịt cũng đầy đặn.”

Cô cắt xong một miếng nhỏ đưa đến gần miệng Lâm Thiên Vi, cố ý hỏi: “Có muốn tôi đút không?”

Nếu không hỏi, Lâm Thiên Vi có lẽ sẽ há miệng, nhưng khi cô hỏi như vậy, Lâm Thiên Vi lập tức thấy ngại, đẩy Quý Vân Tiêu ra, giật lấy dao nĩa trong tay cô, lạnh lùng nói: “Tôi đâu phải tàn tật.”

Nói xong, cô đưa miếng bò nhỏ vào miệng.

Quả thật rất thơm và mềm, bề mặt cũng rất giòn.

Ngoài bờ Wellington, còn có món salad tôm bơ cũng khá ngon, thanh mát và kích thích vị giác.

Còn lại thì Lâm Thiên Vi cảm thấy bình thường.

Nhưng Quý Vân Tiêu đẹp mắt nhìn thôi đã kích thích ăn uống, cô vẫn ăn không ít.

Ăn xong, Quý Vân Tiêu định gọi phục vụ tính tiền, nhưng Lâm Thiên Vi ngăn lại: “Hình như cửa xe tôi chưa khóa.”

Quý Vân Tiêu hỏi: “Chẳng phải tài xế đưa chị tới sao?”

Tại Lâm Thiên Vi hơi nóng, nhưng vẫn bình tĩnh: “Tôi chỉ nhớ là cửa xe chưa khóa, cô đi xem nhanh đi.”

Quý Vân Tiêu: “Được.”

Cô không thể không nghe lời.

Cô đi qua đoạn đường nhỏ trong rừng tre, thấy tài xế của Lâm Thiên Vi đang ngồi trên ghế lái chơi điện thoại, liền gõ vào kính xe.

Tài xế vội cất điện thoại, thò đầu ra hỏi: “Thưa cô, có dặn gì không ạ?”

Quý Vân Tiêu bật cười trong lòng, thầm nghĩ: chẳng lẽ đây là mục đích của Thiên Vi?

Cô hơi cong khóe môi, không quên hỏi tài xế: “Cậu đã khóa cửa chưa?”

Tài xế lắc đầu: “Chưa ạ.”

“Khóa lại đi, vợ tôi bảo vậy.” Nói xong, Quý Vân Tiêu quay người đi.

Tuy nhiên lần này, Quý Vân Tiêu đoán sai mục đích của Lâm Thiên Vi, khi cô định quay lại, Lâm Thiên Vi đã xách chiếc vest đen bước ra.

Quý Vân Tiêu nhìn nhà hàng phía sau cô, bỗng hiểu ra: “Giải tôi ra ngoài chỉ để tính tiền à.”

Lâm Thiên Vi ném vest cho cô, ôm tay bước đi, đôi giày cao gót đen đập lên sàn phát ra nhịp đều, cô quay đầu liếc một cái, thản nhiên nói: “Dù sao thì cô là em gái, bữa này tính tôi mời.”

Hoá ra là vì đang tính chuyện gọi cô là chị.

Quý Vân Tiêu thấy hơi buồn cười, nhin cười hỏi: “Nhưng nói là tôi mời chị ăn trưa mà.”

Lâm Thiên Vi liền đáp: “Nếu cô thấy áy náy, lần sau mời lại là được.”

Quý Vân Tiêu không thể nhin cười nữa.

Cô đưa tay nắm lấy cổ tay Lâm Thiên Vi, gọi: “Đợi đã.”

Lâm Thiên Vi nhướng mi, lạnh lùng hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

“Chị không thấy chỗ này rất hợp để hôn nhau sao?” Quý Vân Tiêu kéo Lâm Thiên Vi lại gần, đưa vest từ tay phải sang tay trái, rồi dùng tay phải vuốt ve cổ tay trắng nõn của Lâm Thiên Vi.

“Đến hôn đi.” Quý Vân Tiêu thu nụ cười lại, nói một cách dịu dàng.

Nhìn khuôn mặt ấy của Quý Vân Tiêu, Lâm Thiên Vi không phải không động lòng, nhưng nơi này tuy tương đối khuất, vẫn không phải không có người, lại là ngoài đường, có thể bị bắt gặp.

Lâm Thiên Vi muốn từ chối, nhưng chưa kịp nói lời nào, Quý Vân Tiêu đã tiến sát, đầu gối chạm đầu gối cô.

Bỗng nhiên, họ ở rất gần, cả hơi thở cũng quấn lấy nhau.

Quý Vân Tiêu nhìn cô say đắm, thấp giọng nói: “Chị mời em ăn cơm, em phải có chút hồi đáp chứ?”

Lâm Thiên Vi im bật, không nói được gì.

Quý Vân Tiêu nói: “Hãy dùng cái này để hồi đáp nhé.”

Môi cô áp lên môi Lâm Thiên Vi.

Lâm Thiên Vi siết chặt các ngón tay.

Lâm Thiên Vi nhắm mắt lại.

Ánh nắng buổi trưa nóng rực, ngay cả lá cây cũng bị nung cong lại, con đường hai bên trồng đầy tre xanh có bóng râm che chắn, có làn gió thoảng qua, nhưng vẫn không thể gọi là mát mẻ.

Lâm Thiên Vi cảm thấy phần sau cổ mình bị tay Quý Vân Tiêu giữ chặt đã đổ mồ hôi.

Lúc này, đúng lúc có một gia đình ôm theo đứa trẻ đi ăn, đứa trẻ chăm chú nhìn bóng dáng màu đỏ rượu và xanh rêu, còn hỏi phụ huynh: “Mẹ ơi, họ đang làm gì vậy?”

Lâm Thiên Vi không hoàn toàn phớt lờ bên ngoài, nghe thấy lời trẻ con, cô đổ mắt đến mức muốn đẩy Quý Vân Tiêu ra, nhưng Quý Vân Tiêu lại như trừng phạt cô, cắn nhẹ lên môi cô, cười khế: “Chuyên tâm chút đi.”

Nói xong liền tiếp tục hành động vừa rồi.

Họ quá xinh đẹp, khi hôn nhau như một bức tranh nghệ thuật, ngay cả tài xế của Lâm Thiên Vi cũng không nhìn được mà thò đầu ra xem, nếu trước đây, Lâm Thiên Vi tuyệt đối không để chuyện này xảy ra.

Nhưng lần này, cô bị Quý Vân Tiêu cắn một cái, liền quên hết thế giới bên ngoài, hoàn toàn chìm đắm vào khoảnh khắc.

Cuối cùng cô đẩy Quý Vân Tiêu ra hoàn toàn là vì lý do của riêng mình.

“Không đứng nổi... tôi... tôi cần tìm chỗ tựa một chút...” Lâm Thiên Vi tựa đầu vào vai Quý Vân Tiêu.

“Vậy đi chỗ kia nhé?” Quý Vân Tiêu cũng không cho Lâm Thiên Vi cơ hội từ chối, nắm tay cô, đi ra phía sau nhà hàng.

Lâm Thiên Vi bị áp vào tường.

Trán Quý Vân Tiêu cũng ra mồ hôi, cả tóc cũng hơi ướt, nhưng điều đó không hề làm giảm nhan sắc cô, còn tăng thêm phần quyến rũ.

Lâm Thiên Vi không nhìn được, đưa tay hất mái tóc hơi rối của cô ra sau tai.

Quý Vân Tiêu đỏ mắt, lại cắn lên đôi môi đỏ mọng kia.

Cô còn quá đáng hơn nữa.

Túi xách cô cầm đã rơi xuống đất, chiếc vest đen đặt trên cánh tay Quý Vân Tiêu cũng bị Lâm Thiên Vi vò nhăn nheo, không thể mặc lại nữa.

Cho đến khi hơi thở trở nên khó khăn, Quý Vân Tiêu vẫn chưa có ý định buông tha, ngược lại càng thêm phóng túng, Lâm Thiên Vi suýt nữa đã khóc ra: “Cô, cô đừng...”

“Tại sao đừng?”

“Tôi... hình như đi cả đến rồi...”

Quý Vân Tiêu lập tức bình tĩnh lại.

Cô ôm Lâm Thiên Vi, giúp cô điều chỉnh lại tâm trạng, sau đó nhặt chiếc túi xách trên đất lên, phỉu phỉu bụi.

Những nếp nhăn trên bộ vest đen được cô cố gắng vuốt phẳng, rồi cô thở ra một hơi, lại khôi phục dáng vẻ dịu dàng: “Trong túi có băng vệ sinh hay tampon không?”

Lâm Thiên Vi lắc đầu.

Khu vực này không có cửa hàng tiện lợi, nhưng chuyện này không làm khó được Quý Vân Tiêu, cô quay lại nhà hàng ban nãy, mượn được một miếng dùng ban ngày, rồi đưa vào tay Lâm Thiên Vi.

“Đi thay đi, tôi đợi cô ở đây.” Quý Vân Tiêu cầm quần áo và túi xách của cô, đứng đợi ở hành lang ngoài nhà vệ sinh.

“Ừ.” Lâm Thiên Vi choáng váng bước vào nhà vệ sinh, cô đóng cửa lại, rửa mặt, rồi xé gói băng vệ sinh.

Sau đó Lâm Thiên Vi phát hiện, dì cả căn bản là chưa tới.

Vừa nãy có loại ảo giác đó, chỉ là, chỉ là...

Lâm Thiên Vi xấu hổ phần nộ muốn chết.

Sau khi đi ra khỏi nhà vệ sinh, cô cũng không nhìn Quý Vân Tiêu, lạnh mặt đi thẳng.

Nhưng Quý Vân Tiêu phát hiện bước chân của cô tuy nhanh, nhưng lại có chút cứng tay cứng chân.

Chuyện gì vậy?

“Thiên Vi?” Quý Vân Tiêu định bước theo, nhưng Lâm Thiên Vi lại đầy mặt giận dữ.

Cô hoảng loạn nói: “Cô đừng lại đây!”

Quý Vân Tiêu: “Được rồi, tôi không lại, cô đừng kích động mà.”

Người đẹp kia vừa thẹn vừa giận lườm cô hai cái, rồi bước qua con đường tre, lên xe bỏ đi.

Rốt cuộc là sao?

Quý Vân Tiêu cũng có chút mơ hồ.

Cô nhấn tin cho Lâm Thiên Vi, từng chữ đều chân thành, đại ý là: nếu tôi làm sai điều gì cô phải nói ra, nếu không tôi không hiểu được.

Một lúc sau, Lâm Thiên Vi trả lời cô: 【Tôi chỉ là nghĩ tới công ty còn việc cần về gấp, không liên quan đến cô.】

Quý Vân Tiêu: 【Vậy cô cứ bận trước đi.】

Buổi tối, Quý Vân Tiêu đến dưới tòa nhà tập đoàn Lâm Thị, định đón Lâm Thiên Vi tan làm, nhưng lần này Lâm Thiên Vi lại một lần nữa né tránh cô mà chạy đi.

Lâm Thiên Vi thẳng tới nhà Kiều Hi, chặn cô ấy hỏi: “Làm sao bây giờ làm sao bây giờ? Làm sao để dì cả mau đến?”

Kiều Hi: “Hả?”

Kiều Hi rót cho Lâm Thiên Vi một cốc nước, nói với cô: “Cô nói từ từ thôi, đừng gấp.”

Lâm Thiên Vi lại không nói ra nổi.

Có vài chuyện dù là trước mặt Kiều Hi cô cũng không thể thốt thành lời, bởi vì thật sự quá mất mặt.

“Tóm lại là tôi phải làm cho di cả mau đến, nếu không Quý Vân Tiêu sẽ phát hiện tôi, tôi...”

Kiều Hi bối rối: “Cô, cô, cô... sao vậy?”

Lâm Thiên Vi dùng hai tay che mặt, nét mặt vừa đau khổ vừa giằng xé: “Thôi, không sao đâu.”

Kiều Hi bị cô làm cho sững sờ.

Lúc này, điện thoại của Quý Vân Tiêu cũng gọi đến, Lâm Thiên Vi đắn đo một lúc, rồi vẫn quyết định nghe, cố gắng duy trì sự bình tĩnh hỏi: “Có chuyện gì à?”

Quý Vân Tiêu hơi ủy khuất: “Tôi định đến đón cô tan làm, nhưng không thấy cô đâu.”

“Tôi ở nhà Kiều Hi.” Lâm Thiên Vi lạnh lùng đáp.

Quý Vân Tiêu hỏi: “Vậy khi nào về?”

“Không về nữa.” Lâm Thiên Vi liếc Kiều Hi một cái, bịa đại: “Kiều Hi vừa thất tình, tinh thần sụp đổ, tôi phải ở bên cô ấy một chút.”

Kiều Hi đầy những dấu chấm hỏi trên đầu.

Quý Vân Tiêu cũng nói: “Tôi nhớ Kiều Hi chưa từng yêu ai mà nhỉ?”

Lâm Thiên Vi đáp: “Thần tượng hồi đi học của cô ấy đã kết hôn rồi.”

Quý Vân Tiêu nói: “Ừ, được rồi.”

Lần này Kiều Hi thực sự rất bối rối.

Cô không để tâm Lâm Thiên Vi lấy mình làm lý do, cô chỉ muốn biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng lần này Lâm Thiên Vi giữ im lặng, ngay cả cô cũng không thể biết được cụ thể ra sao.

Kiều Hi đành thôi không hỏi nữa.

Hôm nay, bà giúp việc nấu cơm ở nhà Kiều Hi xin nghỉ, cô chuẩn bị tự tay làm chút bữa đơn giản. Lâm Thiên Vi tranh thủ lúc cô nấu ăn, đi đến bên cạnh, sau một lúc đắn đo nói: “Kỹ thuật hôn của Quý Vân Tiêu ngày càng cao tay rồi.”

Kiều Hi ngạc nhiên: “Điều đó không tốt sao?”

Lâm Thiên Vi đỏ mặt, đưa tay chạm vào môi mình rồi lại rút ra, nói: “Cũng gọi là tốt, nhưng cô ấy sao tiến bộ nhanh vậy? Có phải lên đi tập với người khác không?”

Nhìn nét mặt cô, Kiều Hi bưng tỉnh: “Cô không phải vì suy đoán vô căn cứ đó mà tìm đến tôi phải không?”

Lâm Thiên Vi liếc cô một cái: “Cô có thấy tôi là kiểu người vô lý hay sao?”

Kiều Hi: “À...”

Lâm Thiên Vi mặt lạnh, mím mắt.

Kiều Hi biết điều liền nói: “Đương nhiên là không rồi.”

Cơm nấu xong, Lâm Thiên Vi nếm thử, ăn không bao nhiêu thì đặt đĩa xuống, nhận xét: “So với kỹ năng nấu ăn của vợ tôi thì đúng là trời vực một khoảng.”

Kiều Hi chỉ lặng lẽ nhìn cô khoe.

Lâm Thiên Vi thích sống một mình, hiếm khi đến nhà cô, tối hôm đó Kiều Hi đặc biệt chuẩn bị một phòng cho cô, vẫn không quên hỏi: “Hôm nay rốt cuộc cô sao vậy?”

“Cũng không sao cả.” Lâm Thiên Vi định nhờ trợ lý mang đồ ngủ và đồ vệ sinh đến, nào ngờ Quý Vân Tiêu trực tiếp mang hết những thứ này đến, kèm theo một phần cơm tối.

Kiều Hi xuống nhận, chấp tay cảm ơn: “Tốt quá, cơm tôi nấu vợ cô ấy chắc không ăn, giờ hẳn đang đói lắm rồi.”

Quý Vân Tiêu nhìn cô nghiêm túc, mắt hơi híp: “Cô này không giống người vừa thất tình chút nào cả.”

Kiều Hi lập tức đổi sắc mặt, che miệng giả vờ khóc: “Người ta thất tình thì khóc, người ta thất tình thì ăn uống bữa bãi, còn tôi thất tình là thế này đó.”

Lâm Thiên Vi sợ Kiều Hi nói sai, cũng chạy xuống, lúc đối diện Quý Vân Tiêu, vẫn có cảm giác xấu hổ khó tả. May mà Quý Vân Tiêu rất tinh tế, chỉ chào cô đơn giản rồi nói: “Cô ở bên Kiều Hi cho tốt, tôi về trước đây.”

Trông Quý Vân Tiêu có vẻ ung dung tự tại, rộng lượng đến mức khó ai sánh kịp, nhưng Lâm Thiên Vi không biết rằng, ngay sau khi Quý Vân Tiêu quay người rời đi chưa lâu, Kiều Hi đã nhận được một đồng lời đe dọa.

Kiều Hi vốn định chối cãi, nhưng Quý Vân Tiêu trực tiếp nói ra tên thần tượng hồi học sinh của cô, rồi lạnh lùng nói: “Tôi đã tra rồi, người đàn ông này chưa kết hôn và cũng không có ý định kết hôn, thậm chí còn không có bạn gái.”

Kiều Hi run rẩy.

Quá đáng sợ, cô không hiểu sao Quý Vân Tiêu có thể tra ra kết quả nhanh đến vậy.

Nhưng Quý Vân Tiêu không quan tâm Kiều Hi nghĩ gì, Quý Vân Tiêu chỉ muốn có một câu trả lời: “Vợ tôi tốt cuộc sao vậy?”

Kiều Hi đành bắt lực gõ: 【Tôi thật sự không biết.】

Quý Vân Tiêu: 【Vậy thì nói ra những gì cô biết đi.】

Cô có biết không?

Kiều Hi suy nghĩ một lúc, cuối cùng đành thừa nhận: 【Vợ cô dì cả chưa đến, cô ấy vừa đến chỗ tôi là hỏi làm sao để “chị ấy” mau đến hơn, thêm nữa là cô ấy cảm thấy kỹ thuật hôn của cô tiến bộ, nghi ngờ cô tập với người khác.】

Nói xong, Quý Vân Tiêu suy nghĩ một chút, thì mọi chuyện đã rõ ràng.

Nói sao nhỉ?

Vợ đẹp của cô không chỉ xinh, mà cơ thể còn đặc biệt, chuyện này cô đã hiểu từ đêm hôm ấy.

Chỉ là Quý Vân Tiêu không ngờ mọi việc lại đến mức này.

Chẳng phải chỉ là hôn nhau một chút sao?

Quý Vân Tiêu không nhịn được cười.

Cô tắm xong, nằm xuống, vẫn còn chút trần trọc, liền nhắn tin cho Lâm Thiên Vi.

Chỉ ba chữ đơn giản: Thèm chị rồi.

Nhưng gửi xong, Quý Vân Tiêu lại sợ Lâm Thiên Vi nghĩ mình nhẹ dạ, Lâm Thiên Vi vốn dễ ngại, nếu bị kích động thêm, ngày mai có khi cũng không chịu về nhà thì sao?

Quý Vân Tiêu liền quyết đoán thu hồi, sửa ba chữ đó thành: “Em nhớ chị.”

Nhưng Lâm Thiên Vi lại trả lời: 【Thu hồi cũng vô dụng, tôi đã thấy hết rồi.】

Lâm Thiên Vi nói: 【Cô thật không đứng đắn.】

Cô ấy chịu về nhà là chuyện tốt, Quý Vân Tiêu cũng không định ngủ nữa, liền ngồi dậy gọi điện cho Lâm Thiên Vi.

Lần đầu Lâm Thiên Vi không nghe, cô gọi lần hai, lần hai cũng không nghe, cô gọi lần ba.

Cuối cùng, Lâm Thiên Vi cũng mềm lòng, nghe điện thoại ở lần thứ ba, lạnh lùng hỏi: “Cô có phiền không?”

Quý Vân Tiêu đồng thanh: “Em quá phiền sao, vợ ời, em cứ muốn làm phiền chị, em thật sự quá phiền rồi.”

Lâm Thiên Vi khẽ cười một cái.

Một lát sau, cô mới sửa Quý Vân Tiêu: “Cô còn chưa theo đuổi được tôi, chưa được gọi là vợ đâu.”

“Vậy thì gọi là gì đây?” Quý Vân Tiêu rất hợp tác hỏi.

Lâm Thiên Vi nghĩ một chút, rồi nghiêm túc đáp: “Xin hãy gọi tôi là Lâm Tiểu Thư.”

“Được,” Quý Vân Tiêu giọng trầm khàn: “Vậy xin hỏi Lâm Tiểu Thư, khi nào tôi có thể theo đuổi em đây?”

Hai người dính lấy nhau trò chuyện, tình cảm ngọt ngào đang đông đầy, thì tin nhắn từ Quý Lưu Lưu liên tục gửi tới.

Cô ấy gửi một đồng tin nhắn, tóm gọn lại là cô ấy phát hiện mình đã bị Lâm Thiên Vi chặn, rồi chất vấn không biết có phải Quý Vân Tiêu chơi xỏ không.

Quý Vân Tiêu thấy rất buồn cười.

Cô bật chế độ không làm phiền cho tin nhắn của Quý Lưu Lưu, tiếp tục trò chuyện với Lâm Thiên Vi, đến khi đỡ Lâm Thiên Vi ngủ xong mới gọi điện cho Quý Lưu Lưu.

Quý Lưu Lưu vừa nghe máy đã ghen ngào: “Có phải cô nói xấu tôi trước mặt chị Thiên Vi không? Cô không thể chịu được tôi sao, Quý Vân Tiêu? Tôi cũng không biết mình sai ở đâu, sao cô lại nhắm vào tôi...”

Quý Vân Tiêu lạnh lùng cười: “Chuyện trước thì tôi không nhắc nữa. Giờ cô muốn cướp vợ tôi, lại còn lén lút làm mấy trò hèn hạ, xúi bà mẹ tôi đầu óc không tỉnh táo gây phiền toái cho tôi, rồi còn hỏi tôi tại sao nhắm vào cô? Cô có vấn đề gì với đầu óc không?”

Quý Lưu Lưu khóc càng mềm yếu hơn: “Em không, em thật sự không...”

Quý Vân Tiêu bực bội: “Đừng giả vờ giọng điệu này với tôi, có chuyện thì mai gặp nói thẳng, đúng lúc tôi cũng muốn nói chuyện với cô.”

Sau khi cúp điện thoại, Quý Vân Tiêu nhanh chóng ngủ thiếp đi. Cô không biết rằng đoạn ghi âm cuộc gọi này nhanh chóng được chuyển đến tay Lâm Viên, rồi từ Lâm Viên gửi tiếp cho Lâm Thiên Vi.

Lâm Viên tức đến run: “Con gái, nhìn đi này, vợ tốt của con bề ngoài tặng cây cảnh để làm vừa lòng mẹ, giả vờ trước mặt mẹ, nhưng sau lưng lại mắng mẹ đầu óc không tỉnh táo, đúng là hai mặt!”

Lâm Thiên Vi: “.....”

Lâm Thiên Vi thấy vợ mình nói cũng không sai.

Chương 42

Chương 42

Lâm Viên vẫn không ngừng than vãn về “hành vi tệ bạc” của Quý Vân Tiêu, nói đến cuối cùng lại trở nên ủy khuất: “Thiên Vi, con rõ ràng đã hứa với mẹ, nói là sẽ sớm ly hôn với Quý Vân Tiêu, vậy mà giờ con không chỉ không có dấu hiệu ly hôn, mà còn đối tốt với cô ấy hơn nữa...”

Lâm Thiên Vi kiên nhẫn giải thích: “Trước đây mẹ nói đúng, con thật sự muốn ly hôn, con không lừa mẹ, nhưng con cũng không ngờ sự thay đổi của Quý Vân Tiêu lại lớn đến vậy, cô ấy giờ đã hoàn toàn khác so với trước.”

Lâm Viên giọng nhõn lên: “Khác chỗ nào? Cô ấy chẳng qua chỉ thay đổi phong cách ăn mặc, trở nên xinh đẹp hơn thôi. Con chỉ nhìn mặt à? Con có cần phải nông cạn đến thế không?”

Lâm Thiên Vi bật cười lạnh: “Sự thay đổi của Quý Vân Tiêu là toàn diện, đến mức con cảm thấy cô ấy và Quý Vân Tiêu trước đây là hai con người hoàn toàn khác nhau, mà mẹ chỉ nhìn thấy cô ấy trở nên xinh đẹp, rốt cuộc ai mới nông cạn?”

Lâm Thiên Vi hít một hơi nhẹ, thản nhiên nói: “Còn về mặt Quý Vân Tiêu, con thật sự thích, không thể giúp được, gương mặt ấy dường như sinh ra là để hợp với gu thẩm mỹ của con, con chỉ yêu nhìn thấy cô ấy, nhìn cả đời cũng không chán, nên con không thể ly hôn với cô ấy được.”

Lâm Viên nhin không được, cuối cùng cũng bật khóc: “Nhưng Quý Vân Tiêu đã lén lút mắng mẹ, con không nghe thấy đoạn ghi âm đó à?”

Lâm Thiên Vi lạnh lùng: “Cô ấy nói sai à? Nếu đầu óc mẹ thực sự tỉnh táo, khi có được đoạn ghi âm này, điều mẹ nên làm là tránh xa Quý Lưu Lưu chứ không phải tới đây tố Quý Vân Tiêu.”

Lâm Viên không phục: “Tại sao tôi phải tránh xa Lưu Lưu? Lưu Lưu là đứa trẻ ngoan, thật lòng kính yêu tôi, không giống Quý Vân Tiêu, Quý Vân Tiêu với tôi chỉ là giả tình giả ý.”

Lâm Thiên Vi cũng bị tức mà bật cười: “Mẹ không nghĩ rằng Quý Lưu Lưu hoàn toàn vô tội chứ?”

Lâm Viên giọng còn ghen nhưng vẫn cố bảo vệ Quý Lưu Lưu: “Lưu Lưu có vấn đề gì đâu? Cô ấy cũng chỉ xui xẻo thôi, gặp phải Quý Vân Tiêu như chị ấy, còn bị cô ấy vu khống vô cớ...”

Đầu Lâm Thiên Vi ù ù, cô hỏi lại Lâm Viên: “Quý Vân Tiêu vu khống Quý Lưu Lưu điều gì? Cô ấy đã gửi cho mẹ đoạn ghi âm này rồi, mẹ còn không hiểu sao?”

Lâm Viên hít mũi, chậm rãi hỏi: “Hiểu cái gì? Con muốn tôi hiểu cái gì?”

Lâm Thiên Vi thử phân tích cho mẹ: “Trước hết, tại sao Quý Lưu Lưu lại ghi âm?”

Lâm Viên giúp giải thích: “Lưu Lưu nói với mẹ, cô ấy để tất cả cuộc gọi tự động ghi âm, cô ấy không cố tình chơi xấu gì, cô ấy chỉ nghe thấy Quý Vân Tiêu mắng mẹ, trong lòng không phục, nên mới lấy đoạn ghi âm đó ra thôi.”

Lâm Thiên Vi cảm thấy không cần phân tích thêm.

Cô và Lâm Viên hoàn toàn không nói chuyện được với nhau.

“Nếu mẹ cứ nghĩ như vậy, tôi cũng bó tay thôi.” Lâm Thiên Vi trực tiếp cúp điện thoại.

Nhưng Lâm Viên không chịu bỏ cuộc, kiên trì gọi lại.

Lâm Thiên Vi tĩnh tâm, chờ điều chỉnh lại cảm xúc, mới nghe máy: “Mẹ, mẹ có thể đừng làm phiền nữa được không?”

Lâm Viên gào khóc: “Tôi là mẹ ruột của con, con sao có thể đối xử với tôi như vậy chỉ vì một người ngoài? Hơn nữa tôi cũng vì tốt cho con mà thôi, hôn nhân của tôi thất bại, tôi không muốn con lặp lại sai lầm, tôi hy vọng con học được bài học từ mẹ, biết kịp thời chấm dứt tổn thất.”

Lâm Viên khóc không thành tiếng: “Lúc trước tôi quá mù quáng vì tình yêu, nếu tôi tỉnh táo sớm hơn, nhanh chóng ly hôn, gia đình cũng sẽ không trải qua thảm họa như vậy.”

Lâm Thiên Vi thản nhiên nói: “Con không phải là mẹ.”

Lâm Viên sputter: “Đúng, tôi thích đàn ông, con thích phụ nữ, chúng ta khác nhau, nhưng kẻ tệ bạc thì đàn ông hay đàn bà cũng thế thôi, con tưởng mình tỉnh táo, thực ra vẫn đang mù quáng. Bây giờ con có thể tùy tiện cho Quý Vân Tiêu ba mươi triệu, ngày mai con có thể trao cả tập đoàn Lâm ra ngoài, đến lúc đó thì đã quá muộn rồi!”

Lâm Thiên Vi nhắm mắt lại.

Cô hít một hơi nhẹ, ngược lại lại bình tĩnh trở lại, cô thản nhiên hỏi Lâm Viên: “Mẹ chắc chắn muốn đem ba mươi triệu ấy ra làm chuyện à?”

Lâm Thiên Vi nói: “Đúng, con đã đưa cô ấy ba mươi triệu, mà con không chỉ dừng ở đó, sau này con sẽ đưa cô ấy nhiều hơn nữa, cũng không vì lý do gì khác, chỉ để bản thân mình vui.”

Lâm Thiên Vi nhẹ nhàng, như mây trôi: “Vì đó là tiền con tự mình kiếm ra, muốn tiêu sao thì tiêu.”

Lâm Viên bống nghẹn, không nói nên lời.

Cả đời bà chỉ từng gặp thất bại trong tình cảm, còn lại hầu hết đều thuận buồm xuôi gió. Thuở nhỏ, được cha mẹ cưng chiều vô cùng, muốn gì cũng có, bà không quan tâm đến kinh doanh, chỉ mãi mê theo nghệ thuật, cha mẹ cũng hết lòng ủng hộ.

Sau này cha mẹ lần lượt qua đời, bà bị đàn ông lừa, gần như tay trắng, thì cô con gái vừa mới trưởng thành đã lật ngược tình thế ngoạn mục.

Khi đó Lâm Thiên Vi vừa phải ổn định tình hình tập đoàn, vừa chăm sóc chị gái bệnh tật, Lâm Viên không những không giúp, mà còn vì đau khổ mà ngày nào cũng khóc lóc, cần Lâm Thiên Vi dựa dẫm và an ủi.

Lâm Viên biết mình không phải người mẹ hoàn hảo, năng lực có hạn, không thể đứng ra che chở cho Lâm Thiên Vi, lại còn khiến con gái bảo vệ mình, nhưng dù vậy, Lâm Thiên Vi vẫn không oán trách, vẫn mang lại cho bà cuộc sống rất đầy đủ.

Lâm Viên cũng thường khoe với người khác rằng mình may mắn.

Dù gặp phải kẻ tệ bạc, những ngày xui xẻo cũng không kéo dài lâu, khi còn trẻ, bà là tiểu thư được cha mẹ nuông chiều, giờ đây cũng nhờ con gái mà trở thành quý bà giàu sang.

Lâm Viên hiểu rõ, bà không có khả năng kiếm tiền, cũng không giữ được gia nghiệp, bà chỉ có thể dựa vào Lâm Thiên Vi, nên nếu xảy ra tranh cãi, bà chẳng có chút tự tin nào.

Giọng Lâm Thiên Vi đã không còn nhiệt độ: “Mẹ còn muốn cãi với con nữa sao?”

Lâm Viên không dám khóc: “Con... con...”

Lâm Thiên Vi tiếp tục: “Trước đây Vân Tiêu không cho con can thiệp, vì cô ấy để ý đến cảm xúc của mẹ, sợ mâu thuẫn gay gắt ảnh hưởng hòa khí gia đình, nhưng con cũng không nỡ để cô ấy chịu thiệt thòi.”

“Con có thể nói rõ với mẹ, Quý Vân Tiêu bây giờ rất tốt, từ đầu đến chân không tìm ra chút lỗi nào, con không quan tâm mẹ nghĩ gì về cô ấy, con không để ý, quan điểm của mẹ cũng không ảnh hưởng đến con, con sẽ không ly hôn với Quý Vân Tiêu, con sẽ đi cùng cô ấy suốt chặng đường sau này.”

“Và đừng dùng lý do ‘mẹ là mẹ ruột của con’ để ép con, với tư cách là con gái, con không có gì phụ lòng mẹ.”

Lâm Thiên Vi trấn tĩnh, tiếp tục: “Mẹ, nếu mẹ còn bướng bỉnh như vậy, con sẽ đón Du Nhiên về nuôi, Du Nhiên là điều cuối cùng chị ấy để lại trên đời này, con không muốn thấy mẹ làm hư cô bé.”

Lâm Viên vội vàng xin lỗi: “Mẹ sai rồi, mẹ sai rồi, thế chưa đủ sao?”

Nghe giọng bà, có lẽ bà cũng chẳng hiểu mình sai ở đâu.

Nhưng Lâm Thiên Vi không muốn mất thời gian giải thích nữa.

Cô chỉ thờ dãi, nhẹ nhàng nói: “Mấy năm qua, con thấy cuộc sống khổ sở, ít khi vui, nhưng giờ đây, mỗi ngày cùng Quý Vân Tiêu, con đều thấy hạnh phúc.”

Nói xong, Lâm Thiên Vi cúp điện thoại.

Biệt thự của Kiều Hi tọa lạc ở vị trí rất đẹp, đứng trên ban công có thể nhìn thấy khung cảnh yên tĩnh và ánh trăng trắng tinh.

Lâm Thiên Vi ngược mắt nhìn trăng, chợt nhớ đến chiếc vòng chân đá ánh trăng màu trắng Quý Vân Tiêu mới tặng lại cho cô, liền lấy ra từ túi, cầm trên tay xoa xoa.

Lâm Thiên Vi không thể ngủ được.

Cô nhớ Quý Vân Tiêu.

Rất nhớ, rất nhớ.

Lâm Thiên Vi thậm chí còn chưa kịp thay đồ ngủ, chỉ vội vã khoác lên mình một chiếc vest, chuẩn bị ra ngoài.

Kiều Hi vẫn chưa ngủ, thấy cô đi ra, liền hỏi: “Thiên Vi, cô định đi đâu vậy?”

Lâm Thiên Vi quay sang, khẽ nhếch môi cười, trả lời: “Tôi về nhà.”

Cô nhấn từng chữ thật rõ ràng: “Tôi nhớ vợ tôi rồi, tôi phải về nhà gặp cô ấy.”

Kiều Hi sợ đến mức làm rơi cả cốc nước.

Đây là Lâm Thiên Vi sao?

Thật sự là Lâm Thiên Vi sao?

Khi nào cô lại thẳng thắn như vậy?

Thế nhưng Lâm Thiên Vi cũng không cho cô cơ hội suy nghĩ, mặc vest khoác ngoài đồ ngủ, chạy thẳng ra cửa.

Kiều Hi chỉ kịp gọi theo phía sau: “Cô lái xe chậm lại một chút!”

Cô có chút muốn báo tin này cho Quý Vân Tiêu, nhưng nghĩ lại, Lâm Thiên Vi bỗng muốn về nhà, có thể là Quý Vân Tiêu đã dỗ được cô, nên không cần cô làm thêm.

Kiều Hi hoàn toàn không ngờ, Lâm Thiên Vi hoàn toàn tự do được chính mình.

Trên đường về, Lâm Thiên Vi nhớ đến câu nói về tình yêu mà Quý Vân Tiêu từng nói.

Cô ấy nói tình yêu vừa tầm thường vừa lãng mạn.

Nếu vậy, thì mình cũng làm một việc vừa tầm thường vừa lãng mạn đi.

Lâm Thiên Vi xoay vô-lăng, lái xe tới tiệm hoa.

Vào giờ này, mở cửa tiệm hoa không còn nhiều, nhưng Lâm Thiên Vi vẫn tìm được.

Cô đi giày bệt, mặc váy ngủ lụa bên trong cùng vest chỉnh tề bên ngoài, trang phục này có phần hơi lộn xộn không hợp, nhưng nhan sắc tinh tế, khí chất mạnh mẽ, vẫn toát ra cảm giác như đang trình diễn trên sàn catwalk.

“Tôi muốn mua hoa.” Lâm Thiên Vi nói giọng trầm.

Cô bé nhân viên tiệm hoa nhìn vẻ lạnh lùng của cô, không khỏi đỏ mặt.

“Cô muốn mẫu nào ạ?” cô bé tiến tới hỏi.

Trong tiệm có sẵn những bó hoa cắm sẵn, nhưng Lâm Thiên Vi đều không mấy thích.

Cuối cùng cô tự tay cắm một bó, chọn mẫu đơn, hồng núi tuyết hồng, tulip, thủy tiên, huệ, cỏ phun và lá bạch đàn, phối lại thành màu sắc dịu dàng, lãng mạn và mộng mơ.

“Như vậy có đẹp không?” Lâm Thiên Vi hỏi cô bé.

Cô bé gật đầu, mặt đỏ hơn.

Hoa đẹp, quan trọng hơn là người còn đẹp hơn.

Khi Lâm Thiên Vi trả tiền chuẩn bị ra về, cô bé lại chạy theo, lấy hết dũng khí, vừa bối rối vừa hỏi cô có thể để lại thông tin liên lạc không.

Lâm Thiên Vi từ chối.

Cô lạnh lùng ngồi vào xe, chỉ để lại một câu: “Tôi có vợ.”

Cùng với tiếng xe lao đi, thành phố đêm nay lại có thêm một người thất vọng.

Nhưng Lâm Thiên Vi thì rất vui mừng.

Cô mang bó hoa trở về nhà, khẽ bước vào, thấy trong nhà quả thật không bật đèn.

Quý Vân Tiêu chắc đã ngủ rồi nhỉ?

Có nên đi xem cô ấy một chút không?

Lâm Thiên Vi cởi áo vest, rửa tay, cầm bó hoa tách những chiếc lá của hoa hồng ra, khẽ lầm bầm: “Đi gặp cô ấy... không đi gặp... đi gặp....”

Chỉ đến chiếc lá thứ ba, Lâm Thiên Vi đã dừng tay.

Bó hoa dù sao cũng là do chính tay cô cắm, phá hỏng nó khiến cô cũng hơi áy náy.

“Thôi được.” Lâm Thiên Vi giơ lên chiếc lá cuối cùng vừa tách, ngẩng nhẹ đầu, đưa ra quyết định: “Vẫn là đi gặp cô ấy thôi.”

Quý Vân Tiêu đã khóa cửa, nhưng dù vậy, Lâm Thiên Vi vẫn tìm được chìa khóa dự phòng để mở cửa.

Cô không định làm gì khác, chỉ muốn vào nhìn cô ấy một chút, đặt bó hoa bên cạnh gối, rồi rời đi.

Nhưng khi thật sự bước vào, bật đèn màu ấm, nhìn rõ gương mặt đang ngủ say ấy, Lâm Thiên Vi lại không nỡ rời đi.

Xem thêm vài lần cũng không sao chứ nhỉ?

Lâm Thiên Vi ngồi xuống bên giường.

Cô định kéo chăn lên cho Quý Vân Tiêu, nhưng khi đưa tay ra, lại dừng lại.

Ánh mắt cô không thể rời khỏi những đường cong đầy đặn ấy.

Mỗi lần được Quý Vân Tiêu ôm, cô đều cảm nhận rõ ràng.

Thân hình Quý Vân Tiêu thật sự rất tuyệt.

Lâm Thiên Vi cũng không hiểu sao lại kéo chăn xuống, càng không hiểu sao lại định chạm vào.

Cảm thấy trong lòng hơi quá đáng, thậm chí có phần khinh ghét bản thân, nhưng tay vẫn không ngừng lại.

Mềm mại.

Ấm áp.

Chỉ cần sang một chút, là có thể chạm vào nơi nhịp tim đập.

Mặt Lâm Thiên Vi như sắp bùng lửa, cô hoảng hốt đứng lên, định chạy đi, nhưng ngay lập tức cổ tay bị nắm chặt.

Quý Vân Tiêu kéo cô vào trong lòng, ôm chặt cô, áp sát tai cô mà nói: “Làm chuyện xấu xong lại muốn bỏ chạy à?”

Quý Vân Tiêu đã tỉnh từ lâu. Hôm nay cô gặp ác mộng, mơ thấy biển khi mười chín tuổi.

Cô nhìn Tống Thiên Thiên buồn bã chạy đi, chuẩn bị lên chuyến bay chắc chắn sẽ rơi xuống biển, cô muốn ngăn lại, nhưng dù làm cách nào cũng không phát ra nửa âm thanh nào.

Trong mơ, cô hét lên tới khản giọng, tỉnh dậy thì khóe mắt đã đọng nước mắt, đúng lúc bàng hoàng mơ hồ, Quý Vân Tiêu nghe thấy âm thanh từ cửa.

Đó là giọng nói quen thuộc nhất với cô.

Đó là Tống Thiên Thiên đang nói: “Đi gặp cô ấy... không đi gặp... đi gặp...”

Thế là trái tim ở cổ họng Quý Vân Tiêu lại được đặt trở lại đúng chỗ.

Cô rất muốn lao ra ôm lấy người mà cô luôn nhớ nhung, để khẳng định rằng mình thực sự đã nắm giữ cô ấy trở lại.

Cô cần xác nhận một lần nữa, tất cả những gì đang xảy ra không phải là tưởng tượng, cũng không phải cô đang mơ.

Nhưng chẳng bao lâu, Quý Vân Tiêu lại bình tĩnh trở lại, vì cô nghĩ giờ Tống Thiên Thiên thực sự quá dễ mắc cỡ.

Quý Vân Tiêu quay trở lại chiếc chăn còn hơi ấm, yên lặng nhắm mắt lại.

Cô nghe thấy Lâm Thiên Vi mở cửa, cảm nhận cô ấy đã đến bên cạnh mình.

“Lúc này đang sờ gì vậy?” Quý Vân Tiêu ôm chặt người mềm mại và thơm ngát trong lòng, không chịu buông ra.

Lâm Thiên Vi gần như muốn xỉu hở đến chết.

Cô hít một hơi thật sâu, cố tìm giọng điệu lạnh lùng, rồi chính chính nghiêm nghiêm nói: “Chắc cô ngủ mê rồi, tôi lúc này chẳng làm gì cả.”

Quý Vân Tiêu vòng tay giữ lấy cổ tay cô, đan ngón tay vào nhau, giọng còn khàn khàn, nửa tỉnh nửa mê: “Có thể sờ được đó, có muốn thử lại không?”

Nói rồi, cô muốn dẫn tay Lâm Thiên Vi để chỉ dẫn cho cô.

Lâm Thiên Vi chỉ muốn tìm một cái gối chui xuống đất cho xong.

Vì quá xấu hổ và bức mình, cô mạnh mẽ giãy thoát khỏi vòng tay Quý Vân Tiêu, rồi quay lưng chạy khỏi phòng mà không ngoảnh lại.

“Thiên Vi?” Quý Vân Tiêu bắt lực ngồi dậy, gọi: “Sao chị chạy vậy?”

Lâm Thiên Vi không thèm để ý, đi thẳng về phòng ngủ chính và khoá cửa lại.

Quý Vân Tiêu không khỏi mỉm cười.

Cô đi dép lê ra khỏi phòng, thong thả rót một cốc nước, uống xong thì bình tĩnh nhấc ghế cao lên, buông tay để ghế rơi tự do xuống trước cửa phòng Lâm Thiên Vi.

Nhân tiện còn giả tiếng thét: “A!”

Quả nhiên, chưa đầy vài giây, Lâm Thiên Vi mở cửa, còn đặc biệt lo lắng hỏi: “Sao vậy? Cô không sao chứ?”

“Có việc.” Quý Vân Tiêu liền ôm lấy cô.

Cô áp má vào vai cổ Lâm Thiên Vi, hít hương thơm trên người cô, khẽ nói: “Vợ ới, tôi nhớ chị quá.”

Lần này, Lâm Thiên Vi không còn từ chối cách xưng hô “vợ” nữa.

Cô đặt tay lên mái tóc đen mượt của Quý Vân Tiêu, chạm nhẹ rồi lại rút ra, kiêu kỳ và bướng bỉnh nói: “Tôi không muốn cô.”

Quý Vân Tiêu ngẩng đầu khỏi vai cô, nâng khuôn mặt cô lên, nửa cười nửa nghiêm: “Vậy sao? Thế sao chị lại quay về?”

Lâm Thiên Vi tìm cớ: “Vì có hồ sơ ở đây, sáng mai phải mang đi công ty, sợ không kịp.”

Đúng là đối đáp lưu loát.

Nhưng Quý Vân Tiêu không tin.

Cô vẫn mạnh mẽ ôm chặt người phụ nữ xinh đẹp đó, nũng nịu: “Nhưng tôi nhớ chị, rất nhớ, lúc này trong mơ toàn thấy chị.”

“Ồ?” Lâm Thiên Vi hỏi nhẹ: “Vậy cụ thể mơ thấy gì?”

Quý Vân Tiêu cúi xuống, im lặng một chút.

Lâm Thiên Vi lạnh lùng: “Quả nhiên là đang lừa tôi.”

Quý Vân Tiêu chỉ mỉm cười, không nói gì thêm, chỉ nắm tay cô, dẫn cô quay lại phòng.

Quý Vân Tiêu chỉnh lại mấy sợi tóc lòa xòa bên tai Lâm Thiên Vi, bỗng hỏi: “Thiên Vi, chị có tin vào tiền kiếp và hiện kiếp không?”

Lâm Thiên Vi nheo mắt, sắc mặt cũng lạnh lùng xuống: “Cô muốn nói gì?”

Quý Vân Tiêu: “Tôi...”

Lâm Thiên Vi nắm chặt cằm cô, giọng ngày càng lạnh lùng: “Cô lại bị bệnh gì rồi à?”

Quý Vân Tiêu vẫn giữ nguyên tư thế bị cô nắm, không vùng vẫy, chỉ nhếch môi nói: “Không.”

Lâm Thiên Vi thả tay ra, cúi mắt, mím môi: “Tôi còn tưởng cô lại định nói mình đến từ một thế giới khác.”

Quả thật là như vậy mà.

Nhưng giờ Tống Thiên Thiên không còn ký ức ở thế giới đó, cũng hoàn toàn không tin vào mấy chuyện xuyên sách, Quý Vân Tiêu chỉ đành nói: “Tôi không định nói vậy.”

Lâm Thiên Vi khẽ hừ một tiếng.

Cô khoanh tay ngồi yên một lúc, rồi mới lên tiếng: “Đã nhắc đến chuyện này, vậy thì chúng ta nói rõ ràng đi.”

Quý Vân Tiêu ngồi xuống bên cạnh, định nắm tay cô: “Chị muốn nói gì với tôi?”

Lâm Thiên Vi rút tay đi, không cho cô nắm, lại ôm chặt tay vào.

“Thật sự có người tên là Tống Thiên Thiên không?” Lâm Thiên Vi thẳng thắn hỏi.

Quý Vân Tiêu ghen thờ.

Ký ức quá khứ ào ạt tràn về, làm mắt cô đỏ hoe, ánh nhìn cũng hơi ươn ướt.

Dĩ nhiên là có Tống Thiên Thiên.

Tống Thiên Thiên sống trong ký ức của cô, sống động và tươi đẹp, mãi mãi không thể xóa nhòa.

Có lẽ chính vì sự ám ảnh mãnh liệt này, cô mới đến đây, để tìm Lâm Thiên Vi của hiện tại.

“Cô sao không nói gì?” Lâm Thiên Vi đã không vui.

Quý Vân Tiêu khẽ cong ngón tay, chạm mũi, không trả lời mà hỏi lại: “Sao chị lại tự nhiên nói chuyện này?”

“Vì bỗng nhớ ra, hồi đó cô vô cớ chặn xe tôi, lao tới ôm tôi, rồi không lý do gì kéo tôi ra biển, kể cho tôi nghe một câu chuyện tình yêu day dứt đầy mê đắm.”

Lâm Thiên Vi liếc Quý Vân Tiêu, ánh mắt lạnh nhạt, nốt ruồi nước mắt nơi đuôi mắt dưới ánh đèn vẫn lấp lánh một màu quyến rũ.

“Rồi cô tỏ tình với tôi, nói thích tôi, nhưng gọi ra tên lại là Tống Thiên Thiên.” Lâm Thiên Vi nhớ kỹ từng chi tiết hồi đó, càng nghĩ càng thấy không ổn: “Hơn nữa lúc đó cô hình như thực sự không biết tôi là ai.”

“Cô còn nhắn tin cho tôi, nói muốn ly hôn, nhưng tới nơi, cô lại xé vụn giấy tờ ly hôn, bám dai như đỉa. Sau đó tôi nghĩ cô bị rối loạn nhân cách, mới có chuyện kỳ quặc đó, nhưng đi

khám bác sĩ nói cô bình thường.” Lâm Thiên Vi nhìn Quý Vân Tiêu, sắc mặt càng lúc càng lạnh: “Thật ra...”

Trong khoảnh khắc đó, Quý Vân Tiêu muốn thổ lộ tất cả.

Nhưng nếu thổ lộ xong, Lâm Thiên Vi có tin rằng cô chính là Tổng Thiên Thiên không?

Chứng minh sự tồn tại của một thế giới khác, thực sự là điều khó như lên trời.

Cô không có bằng chứng cụ thể, dù miêu tả có hoa mỹ đến đâu, cũng sẽ bị xem là ảo tưởng.

Quý Vân Tiêu kìm nén tất cả cảm giác chua xót trong lòng, mỉm cười mở lời: “Đó đều là những chiêu trò tôi dùng để theo đuổi chị thôi, tôi đã nói rõ từ trong bệnh viện rồi.”

Quý Vân Tiêu nắm tay Lâm Thiên Vi, nháy mắt với cô một cách nhẹ nhàng: “Thực tế đã chứng minh, cách này thực sự hiệu quả, chị có bị tôi thu hút đúng không?”

Lâm Thiên Vi tâm trạng khá hơn nhiều.

Nhưng cô vẫn nhú mào, cảnh giác hỏi: “Vậy là cô không có ‘bạch nguyệt quang’ nào tên là Tổng Thiên Thiên phải không?”

Quý Vân Tiêu không dám nhìn thẳng vào mắt cô, chỉ nhẹ giọng nói: “Ừ.”

Lâm Thiên Vi dùng ngón trỏ nhấc cằm cô lên, hỏi: “Tại sao không nhìn tôi?”

Quý Vân Tiêu nhìn cô, mỉm cười dịu dàng.

Lâm Thiên Vi mím môi, yêu cầu: “Nhìn thẳng vào mắt tôi mà nói lại một lần nữa.”

“Tôi...” Quý Vân Tiêu trong lòng đau đớn khôn cùng, nhưng vẫn nói ra: “Tôi không có một ‘bạch nguyệt quang’ tên là Tổng Thiên Thiên.”

Lâm Thiên Vi tha cho cô.

Cô lật chăn, chuẩn bị nằm xuống, nhìn thấy Quý Vân Tiêu vẫn hơi ngần ngại, liền đưa tay kéo cô lại.

“Tôi ngủ đây.” Lâm Thiên Vi nói vậy, nhưng mắt vẫn dán vào Quý Vân Tiêu không rời.

Cô nghĩ Quý Vân Tiêu sẽ hiểu ý tứ của mình, nhưng Quý Vân Tiêu chỉ giúp cô đắp chăn, nói: “Chúc ngủ ngon.”

Ngủ ngon cái gì chứ?

Lâm Thiên Vi thấy Quý Vân Tiêu cũng không có ý đi đâu, liền ngồi bên cạnh trầm ngâm, rồi cắn răng, để một dây áo ngủ lùa trượt xuống một bên vai.

“Ê.”

Cậu vẫn không nhìn tôi à?

Vậy chưa đủ à?

Quý Vân Tiêu rõ ràng đã nói rất thích xương quai xanh của cô.

Lâm Thiên Vi vừa xấu hổ vừa bực bội, lại hơi bất mãn, nghĩ rằng Quý Vân Tiêu không nhìn mình, liền đưa tay nắm lấy sợi dây áo ngủ mượt mà, kéo mạnh xuống.

Cô không mặc nội y.

Phong cảnh tuyệt mỹ cuối cùng cũng lộ ra, và ánh mắt Quý Vân Tiêu cuối cùng cũng hướng về cô.

Quý Vân Tiêu liếm môi, cười khế.

Cô nâng khuôn mặt trắng nõn của Lâm Thiên Vi lên, dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve, hỏi: “Sao chị vẫn dễ thương thế này?”

Lâm Thiên Vi hồi hận.

Cô vội vàng, muốn kéo áo ngủ lên, nhưng Quý Vân Tiêu giữ chặt tay cô, nói: “Đừng động.”

Lâm Thiên Vi gần như muốn khóc.

Cô vội giải thích càng làm mọi chuyện rõ ràng hơn: “Tôi không cố ý đâu, thả tôi ra đi.”

Nụ hôn của Quý Vân Tiêu rơi lên chân mày, lên môi cô, cuối cùng dừng lại ở xương quai xanh.

Quý Vân Tiêu giọng khàn khàn nói: “Để tôi xem thêm một chút nữa.”

Chương 43

Chương 43

Thời tiết tháng sáu thay đổi nhanh chóng, trước đó còn nắng ấm, trời trong xanh, giây tiếp theo đã mưa như trút, khiến người ta không kịp trở tay.

Quý Vân Tiêu không kịp né, mặt bị những hạt mưa to như hạt đậu đập trúng, ngay cả mi mắt cũng ướt.

Tóc cô hơi rối, đôi môi vốn đã đẹp như tô son màu hồng trà hồng, dưới lớp ánh nước lấp lánh càng trở nên quyến rũ.

Đèn chùm pha lê trong phòng ngủ bật sáng, tỏa ánh sáng trắng ấm, cả căn phòng tràn ngập không khí dịu dàng. Khi Lâm Thiên Vi cuối cùng lấy lại bình tĩnh, nhìn rõ hình ảnh hiện tại của Quý Vân Tiêu, đôi tai bỗng nhuộm màu hồng.

Cô lại muốn lấy chiếc váy ngủ bị kéo xuống che mặt, nhưng bị Quý Vân Tiêu chặn lại.

Quý Vân Tiêu chớp mắt cười nhẹ với cô: “Ngại gì vậy?”

Lâm Thiên Vi bình tĩnh lại mới tìm được giọng nói: “Không ngại, chỉ là mệt muốn ngủ thôi.”

Cô vừa nói vừa muốn nằm xuống, nhưng Quý Vân Tiêu lấy một chiếc chăn mỏng quấn quanh cô, vẫn bình thản nói: “Ga trải giường bị ướt phải thay.”

Lâm Thiên Vi chẳng biết phải nói gì, muốn đẩy trách nhiệm cho Quý Vân Tiêu, nhưng rõ ràng vẫn là lỗi của mình.

Cô chỉ còn cách tức giận cắn một cái vào Quý Vân Tiêu để giải tỏa.

Quý Vân Tiêu đặt cô lên sofa, sợ cô chán khi chờ nên lại đưa điện thoại cho cô.

Lâm Thiên Vi cầm điện thoại, hờ hững hỏi: “Có cần tôi giúp không?”

Quý Vân Tiêu nhướn mày, không trả lời mà hỏi lại: “Cô muốn giúp tôi sao?”

Lâm Thiên Vi không nhìn Quý Vân Tiêu, cúi đầu, ngón tay lướt trên màn hình, giả vờ xem tin nhắn, thực ra cô còn chẳng để ý mình mở ứng dụng gì.

“Trả lời đi,” Quý Vân Tiêu chống tay lên lưng sofa phía sau cô, giọng khàn hỏi: “Cô có muốn giúp tôi không?”

“Nếu cô cần, tôi cũng có thể giúp, dù sao... phải hỗ trợ nhau đúng không?” Lâm Thiên Vi liếc cô một cái rồi vội chuyển ánh mắt đi, đôi tai như nóng rẫy, nhưng giọng vẫn cố giữ bình tĩnh: “Tôi không phải kiểu người chỉ biết hưởng thụ.”

Quý Vân Tiêu cười thành tiếng.

Lúc này, Lâm Thiên Vi quần chắn, ngồi co ro trên sofa, dù xấu hổ vẫn ngẩng cao cổ thiên nga thon dài, giữ dáng vẻ kiêu hãnh.

Nhưng mi mắt rung nhẹ lại lộ ra tâm tư thật sự.

Quý Vân Tiêu không nhịn được, ôm cô vào lòng hôn một cái, rồi thốt lên: “Sao cô có thể dễ thương vậy?”

Lâm Thiên Vi đẩy cô ra, bực bội: “Cô có thể đi súc miệng trước không?”

Quý Vân Tiêu thở dài: “Cô còn ghét cả mùi của chính mình sao?”

Lâm Thiên Vi chịu không nổi, trực tiếp đưa tay vò rối tóc cô.

Quý Vân Tiêu cười thích chí với mái tóc rối, khiến Lâm Thiên Vi từ chắn thò ra một bàn chân trắng nõn như ngọc đá, đá nhẹ vào cô.

“Cô không định thay ga sao? Sao chưa đi?”

Quý Vân Tiêu nắm lấy cổ chân cô, đứng dậy thẳng thắn: “Đi rồi, đi rồi, sẽ thay ngay.”

Lâm Thiên Vi kéo chắn lên một chút, mặt không biểu cảm nhắc nhở: “Đừng quên súc miệng.”

“Vâng.” Quý Vân Tiêu đi súc miệng trước, định vào phòng ngủ thì lại quay lại, nhìn thẳng vào gương mặt xinh đẹp, lạnh lùng của Lâm Thiên Vi nói: “Nãy cô không hỏi tôi có cần giúp không sao?”

Quý Vân Tiêu nghiêm túc nói: “Tôi cần. Xin hỏi Lâm tiểu thư khi nào có thời gian? Hay lát nữa được không?”

Lâm Thiên Vi vừa tức giận, lần này liền đưa ra bộ mặt khó chịu: “Cô muốn tôi giúp thì tôi giúp à? Giờ tôi không có tâm trạng, không giúp đâu.”

Quý Vân Tiêu tiếc nuối nói: “VẬY chỉ còn cách để hôm khác thôi.”

Lâm Thiên Vi trợn mắt: “Hôm khác cũng không giúp.”

Quý Vân Tiêu biết cô luôn miệng cứng mà lòng mềm, nên không để ý, mặt ngoài gật gù xong liền quay về phòng thay ga trải giường.

Lâm Thiên Vi vẫn vô định lướt điện thoại, vô tình nhấn like vào vòng bạn bè của Kiều Hi, Kiều Hi thấy liền hỏi: “Cô vẫn chưa ngủ à?”

Lâm Thiên Vi xoa mặt, trả lời: “Chưa ngủ.”

Kiều Hi trêu: “Xem ra là có đời sống về đêm nhỉ?”

Lâm Thiên Vi gõ vài chữ rồi lại xoá đi, cuối cùng thẳng tay thoát khỏi trang WeChat.

Nhưng Kiều Hi rất quan tâm đến chuyện tình cảm của cô, tò mò hỏi: “Lần này cô làm ‘1’ chưa?”

Lâm Thiên Vi: “.....”

Cô nghĩ một chút, gõ chữ: Lúc nãy Quý Vân Tiêu có vẻ đang mời tôi làm ‘1’.

Kiều Hi: “Nghe lời cô nói, có vẻ không thành công nhỉ?”

Lâm Thiên Vi bực mình: “Tôi từ chối rồi.”

Kiều Hi thở dài: “À, tôi thấy cô chịu hết nổi rồi, thôi thì ngoan ngoãn nằm im đi.”

Lâm Thiên Vi nghe xong, trong lòng tức giận.

Kiều Hi là đang nghi ngờ khả năng của cô sao?

Gần đó không có dép, Lâm Thiên Vi quấn chân, đi chân trần tới, Quý Vân Tiêu đã thay xong bộ ga bốn món, cúi xuống chỉnh nếp rất ra dáng một người vợ đảm.

Lâm Thiên Vi hít một hơi thật sâu, một tay giữ chân mỏng trên người, một tay chạm vào Quý Vân Tiêu.

Cô muốn đẩy Quý Vân Tiêu trước, nhưng đẩy một cái mà không động, Lâm Thiên Vi không phục, tiếp tục đẩy, nhưng Quý Vân Tiêu như lướt mà vẫn không ngã.

Lâm Thiên Vi giận dữ với cô: “Cô chẳng thể hợp tác với tôi một chút sao?”

Quý Vân Tiêu cười, còn chủ động nắm tay Lâm Thiên Vi đẩy mình, rồi ngoan ngoãn nằm xuống trên chiếc chăn mềm mại.

Tóc dài của cô xõa ra, rải trên ga màu champagne, vừa dịu dàng vừa khiến người ta choáng ngợp.

Thật sự rất quyến rũ.

Lâm Thiên Vi háo hức muốn thử.

Nhưng cô vẫn quấn chân mỏng trên người, quá vướng víu, hoàn toàn không thể hành động, chỉ đỏ mặt, nói: “Tôi đi thay đồ ngủ trước, cô đợi tôi nhé.”

Quý Vân Tiêu vừa buồn cười vừa bất lực.

Cô đứng dậy, ôm trọn người đẹp tuyệt sắc ấy vào eo, đặt lên ghế, rồi tự tay chọn một chiếc váy ngủ mềm mại, trở lại liền trực tiếp kéo tấm chăn mỏng xuống.

Đôi mắt Lâm Thiên Vi mở to, hoảng hốt, định kéo chăn lên che mình, nhưng Quý Vân Tiêu đã khoác váy ngủ lên sau lưng cô, lại giúp cô buộc dây.

Những động tác này liền mạch, làm Lâm Thiên Vi hoàn toàn bối rối.

“Đợi tôi một chút nữa nhé.” Quý Vân Tiêu nói xong, lại mang khăn ẩm tới, lau cho Lâm Thiên Vi, trước lau vùng đó xong, rồi lấy khăn khác để lau chân cho cô.

Lâm Thiên Vi dùng hai tay che mặt, lại thả ra, muốn nói mà lại thôi.

“Lúc này cô chạy chân trần đến phải không? Tôi lau cho cô nhé.” Quý Vân Tiêu làm xong những việc đó, rồi đẩy Lâm Thiên Vi vào trong chăn, hôn lên trán cô, nói: “Chúc ngủ ngon.”

Đầu Lâm Thiên Vi hơi quay cuồng, nhưng khi Quý Vân Tiêu định rời đi, cô vẫn nắm lấy tay cô, nói: “Cô không cần tôi giúp sao?”

“Hôm nay đã muộn rồi, không vội lúc này,” Quý Vân Tiêu mỉm cười dịu dàng: “Chúc ngủ ngon.”

Quý Vân Tiêu rời khỏi phòng, Lâm Thiên Vi trong lòng trống trải, có phần muốn níu giữ, nhưng cuối cùng vẫn không nói ra lời níu giữ đó.

Thôi kệ.

Lâm Thiên Vi lật người, nhắm mắt, mới nhận ra không chỉ trong lòng trống rỗng, mà trong váy ngủ cũng trống trơn.

Cô bấm vào đầu mình rồi ngồi dậy.

Quý Vân Tiêu đã buồn ngủ, định đi ngủ, nhưng khi trở về phòng mới để ý thấy bó hoa đặt cạnh gối.

Trong bó hoa có mẫu đơn, hồng núi tuyết hồng, tulip, thủy tiên, lily, cỏ phun nước và lá bạch đàn, phối hợp với nhau không hề lộn xộn mà còn tương hỗ tôn lên vẻ đẹp của nhau.

“Đẹp quá.” Quý Vân Tiêu nâng hoa lên ngửi, định đi qua cảm ơn.

Chỉ là không biết người vợ xinh đẹp của cô đã ngủ chưa.

Khi đi qua, phát hiện Lâm Thiên Vi chưa ngủ, còn đi vào phòng thay đồ, Quý Vân Tiêu thắc mắc hỏi: “Sao cô xuống đây?”

Lâm Thiên Vi liếc cô một cái, lạnh lùng: “Lấy đồ.”

Quý Vân Tiêu liếc nhìn, đã hiểu ra, nhưng vẫn giả vờ không biết: “Không phải tôi đã lấy cho cô váy ngủ sao?”

Quý Vân Tiêu chợt nhận ra: “Có phải cô cần băng vệ sinh không? Trưa hôm qua cô còn nói với tôi là đến tháng rồi.”

Lâm Thiên Vi tức giận xé đồ trong tủ ném vào người cô.

Mà cô ấy có đến tháng hay không, Quý Vân Tiêu không biết sao?

Giờ lại nói những lời này, rõ ràng là cố tình làm cô xấu hổ.

Quý Vân Tiêu nhặt váy ngủ bị ném qua, lại đi đỡ cô, cười nói: “Cảm ơn vợ tặng hoa cho tôi.”

Lâm Thiên Vi mặt không biểu cảm: “Không được gọi vợ.”

Cô chọn một chiếc quần lót trắng cotton bình thường, mang trở về phòng, còn đẩy Quý Vân Tiêu ra ngoài khi cô đến để cảm ơn.

Quý Vân Tiêu vẫn cầm hoa vẫy tay với cô, cười tươi sáng: “Cảm ơn Lâm tiểu thư.”

Lâm Thiên Vi vốn không định đáp lại, nhưng nghĩ tới lúc Quý Vân Tiêu cầm hoa cười rạng rỡ, khóe môi cô cũng nhếch lên một đường cong nhẹ.

Lâm Thiên Vi thì thầm: “Chúc ngủ ngon.”

Ánh trăng như nước, cả phòng im lặng, bó hoa rực rỡ được đặt ở nơi nổi bật, chẳng mấy chốc, hai người trong phòng đồng loạt chìm vào giấc ngủ.

Quý Vân Tiêu và Quý Lưu Lưu hẹn gặp vào ngày hôm sau, nhưng Quý Lưu Lưu lại “bỏ bom”.

Quý Vân Tiêu méo miệng cười khẩy, cũng không quá để tâm, tiếp tục làm việc đánh giá tài sản của công ty giải trí Thịnh Kỳ.

Trước đó, cô đã thể hiện năng lực tại Quý Hồng Hải, nên muốn sở hữu một công ty giải trí nhỏ thuộc tập đoàn Quý Thị không phải việc quá khó.

Vấn đề là công ty giải trí này hiện đang đứng tên anh trai ruột của Quý Vân Tiêu, Quý Minh Lễ.

Dù Quý Minh Lễ là anh cùng cha cùng mẹ với Quý Vân Tiêu, nhưng anh chẳng có tình cảm gì với cô, trái lại lại thích cô em gái Quý Lưu Lưu cùng lớn lên với anh hơn.

Nửa năm kể từ khi Quý Vân Tiêu được nhận về nhà họ Quý, người luôn bảo vệ Quý Lưu Lưu không phải là cha mẹ họ Quý, mà là Quý Minh Lễ. Mỗi lần Quý Vân Tiêu và Quý Lưu Lưu xảy ra tranh cãi, Quý Minh Lễ luôn kiên định đứng về phía Quý Lưu Lưu.

Phải tìm một cơ hội.

Quý Vân Tiêu thoáng nảy ra ý tưởng, liền lập ra kế hoạch và dự định thực hiện, trong khi đó, Lâm Viên đang uống trà chiều lại đem hết những lời “nói to không ngượng mồm” của Quý Vân Tiêu kể với Quý Lưu Lưu và Nghiêm Lộ Lộ.

“Cô ấy nói Thịnh Quý Giải Trí chỉ là công ty nhỏ, chức phó tổng của cô ấy chỉ là danh nghĩa, còn bảo chẳng mấy chốc sẽ nắm được Thịnh Kỳ Giải Trí, suýt làm ta cười rớt hàm.”

Quý Lưu Lưu nhíu mày.

Thật ra Quý Vân Tiêu cũng không sai, Thịnh Kỳ Giải Trí đúng là quy mô không lớn, bao năm nay chỉ có Trình Chỉ Di được nâng lên làm ngôi sao, mà hợp đồng của Trình Chỉ Di còn nửa năm nữa là hết hạn, gần đây quản lý còn đang đau đầu không biết gia hạn thế nào.

Rốt cuộc, Trình Chỉ Di giờ là “cây hái tiền”.

Còn về chức danh chỉ mang tính danh nghĩa, trước đây đúng là danh nghĩa.

Cô trở thành phó tổng hoàn toàn là vì anh trai cô, Quý Minh Lễ, là chủ, mà Quý Minh Lễ lại rất yêu chiều cô.

Nhưng bây giờ, Quý Lưu Lưu cũng đang học hỏi và tiếp cận các công việc của Thịnh Quý Giải Trí.

Cô còn dự định dựa vào khả năng của bản thân để gia hạn hợp đồng cho Trình Chỉ Di.

Nếu công ty này thực sự thuộc về Quý Vân Tiêu, thì những nỗ lực của cô trong thời gian qua là gì? Không phải đều trở thành trò cười sao?

Quý Lưu Lưu cân nhắc lời nói, bên cạnh Nghiêm Lộ Lộ lại như đang suy nghĩ gì đó.

Một lúc sau, Nghiêm Lộ Lộ lên tiếng: “Có khả năng Quý Vân Tiêu thật sự làm được không nhỉ? Bỏ tôi nói dạo gần đây bác Quý rất coi trọng Quý Vân Tiêu, còn bảo cô ấy có thực lực, không nên đụng vào cô ấy.”

“Quý Vân Tiêu có gì mà gọi là thực lực? Chỉ biết nấu ăn, lại còn chơi khung hồ hay chơi cờ?” Lâm Viên đầy bất mãn: “Năng lực của một người có hạn, tôi không tin cô ấy còn biết quản lý công ty nữa đâu.”

Nói xong, Lâm Viên lại nâng Quý Lưu Lưu lên, nói: “Theo tôi, chuyện quản lý công ty vẫn nên để Lưu Lưu làm, Quý Vân Tiêu không đủ tầm.”

Quý Lưu Lưu ngượng ngừng cười, dịu dàng nói: “Biết đâu chị ấy cũng giỏi lắm đấy.”

Lâm Viên nắm tay cô thở dài: “Con à, hôm qua Quý Vân Tiêu còn mắng con trên điện thoại, con vẫn bênh cô ấy, con thật quá tốt bụng rồi.”

Quý Lưu Lưu mặt hơi cứng, nhưng nhanh chóng điều chỉnh lại biểu cảm: “Chúng con rất cuộc là chị em, dù cô ấy hiểu lầm con và trách con, con cũng không nên giận cô ấy.”

Quý Lưu Lưu vẫn giữ dáng vẻ trong sáng yếu mềm, lời nói thành thật, khiến Lâm Viên cảm động cực độ, không chỉ nắm tay cô nói những lời thân mật, mà còn thăm nghĩ: Lưu Lưu là cô gái tốt như thế, sao lại có người nói cô ấy có mưu mô.

Trong mắt Lâm Viên, Quý Vân Tiêu mới là người mưu mô nhất.

Nhớ tới cuộc cãi vã với con gái hôm qua, Lâm Viên lại thấy tức ngực, không nhin được nói một loạt lời chỉ trích Quý Vân Tiêu trước mặt Quý Lưu Lưu và Nghiêm Lộ Lộ.

Quý Lưu Lưu vẫn khéo léo chèn khe, thản nhiên khiêu khích, còn Nghiêm Lộ Lộ nhớ tới mắng mỏ trước đó của cha mẹ, nên không tán đồng, chọn cách im lặng.

Kết thúc trà chiều, mọi người đi theo con đường riêng, Quý Lưu Lưu gọi điện cho Quý Minh Lễ, giải thích tình hình rồi lo lắng hỏi: “Thịnh Kỳ Giải Trí không lẽ thật sự bị Quý Vân Tiêu nắm hết sao?”

Quý Minh Lễ an ủi cô: “Làm gì có chuyện đó? Công ty giờ vẫn trong tay anh, dù bố muốn đưa cho cô ta, cũng phải được anh đồng ý chứ?”

Quý Lưu Lưu thở phào nhẹ nhõm, lại pha chút ủy khuất: “Anh à, tháng này anh ở nước ngoài không biết tình hình, Quý Vân Tiêu gần đây thay đổi thật sự nhiều.”

Quý Minh Lễ khinh bỉ cười nhạt: “Ngốc vẫn là ngốc, thay đổi ngoại hình hay bên trong cũng vẫn vậy, lo gì cơ chứ?”

Quý Minh Lễ dỗ: “Cô đừng sợ, có anh ở đây, Quý Vân Tiêu muốn lấy Thịnh Quý Giải Trí từ tay anh, chỉ là chuyện viển vông.”

Quý Lưu Lưu dịu giọng: “Em tin anh.”

Quý Minh Lễ đảm bảo với cô: “Em yên tâm, miễn còn anh ở đây, Quý Vân Tiêu ở nhà chúng ta cũng không thể vượt qua vị trí của em.”

Nghiêm Lộ Lộ ngồi trên xe nhà họ Nghiêm, suy nghĩ một lúc rồi vẫn quyết định gọi điện cho Lâm Thiên Vi.

Chẳng bao lâu, Quý Vân Tiêu nhận được tin nhắn từ Lâm Thiên Vi: 【Cần tôi giúp không?】

Giúp sao nhỉ?

Hình ảnh Lâm Thiên Vi quăn chân nhỏ hiện lên trong đầu Quý Vân Tiêu, cô nhin cười trả lời: 【Chỉ tới nay thôi chứ?】

Cuộc gọi từ Lâm Thiên Vi vang lên.

“Cô đang nghĩ gì vậy? Tôi không nói giúp theo kiểu đó đâu.” Lâm Thiên Vi hơi giận, nhưng nói thẳng: “Cô không muốn Thịnh Kỳ Giải Trí sao? Tôi có thể giúp cô.”

Quý Vân Tiêu mỉm cười, dịu dàng nói: “Thật sự không cần, cô phải tin tôi nhé.”

Lâm Thiên Vi dừng một chút, rồi đáp: “Thôi được.”

Quý Vân Tiêu hỏi: “Cô biết chuyện này từ đâu? Là Lâm Viên nói cho cô à?”

Lâm Thiên Vi đáp: “Không phải.”

Nhắc tới Lâm Viên, Lâm Thiên Vi không khỏi bực mình.

Chẳng lẽ những lời cô nói hôm qua Lâm Viên không thèm nghe sao? Sao hôm nay cô ấy lại dính vào chuyện với Quý Lưu Lưu nữa?

Lâm Thiên Vi tạm thời kìm giận, nhắc Quý Vân Tiêu: “Hôm nay khi mẹ tôi nói những lời đó, Quý Lưu Lưu cũng có mặt, nếu cô ấy biết chuyện, chắc Quý Minh Lễ cũng sẽ biết sớm thôi.”

Quý Vân Tiêu mỉm cười cong khóe môi: “Không quan trọng đâu.”

Lâm Thiên Vi im lặng một lúc, lại nói: “Dù sao nếu cần tôi giúp thì cứ nói, đừng ngại.”

“Cô có thấy tôi là người hay ngại không?” Quý Vân Tiêu giọng trầm ấm: “Khi hai chúng ta ở bên nhau, người hay ngại chắc là cô mới đúng chứ?”

Sự thật đúng là như vậy, nhưng Lâm Thiên Vi không thích bị lộ tẩy, tức giận cúp máy.

Cô dựa vào ghế, nhìn ra khung cửa sổ trong suốt, không biết đang nghĩ gì, sắc mặt dần trở nên lạnh lùng.

Một giờ sau, cô dẫn theo người đến biệt thự nhà họ Lâm, trực tiếp bế Lâm Du Nhiên đi.

Hiện tại Lâm Viên vẫn chưa về, Lâm Thiên Vi nói với quản gia: “Nói với mẹ tôi, cô ấy muốn làm gì thì làm, từ giờ tôi sẽ tự mình chăm Du Nhiên, tiền sinh hoạt hàng tháng của cô ấy giảm một nửa.”

Quản gia tất nhiên gật đầu.

“Xong việc bên này thì dẫn cả đội tới chỗ tôi báo cáo, mẹ tôi ở đây để lại hai bảo mẫu là đủ.”

Vì không thể nói chuyện với Lâm Viên, cô đành phải dùng hành động.

Khi Quý Vân Tiêu trở về nhà, cô thấy ngay Lâm Du Nhiên dễ thương như băng tuyết.

Cô bé mở tay ra muốn được bế, khi được bế lên thì ngoan ngoãn gọi: “Chị Tiêu Tiêu!”

“Sao con lại tới đây?” Quý Vân Tiêu xoa má mềm mại của cô bé.

Lâm Du Nhiên gãi đầu, cũng hơi không hiểu: “Dì út nói, từ nay chúng ta ba người sống cùng nhau.”

Bảo mẫu đưa cô bé tới chắc cũng đã giải thích sơ qua, đồng thời Quý Vân Tiêu cũng nhận được tin nhắn từ Lâm Thiên Vi.

Lâm Thiên Vi nhắn cô thu dọn đồ đạc để chuyển tới biệt thự.

Căn hộ này nếu chỉ có cô và Lâm Thiên Vi sống thì ổn, nhưng nếu thêm Lâm Du Nhiên và các cô giúp việc chăm sóc cô bé, thì hoàn toàn không đủ chỗ.

Lâm Thiên Vi còn gọi điện lại, giọng hơi buồn: “Xin lỗi vì không bàn trước với cô.”

Trong lòng Quý Vân Tiêu mềm như nước: “Không được nói xin lỗi tôi.”

Mấy năm qua Lâm Thiên Vi đã quen sống một mình, giờ lại phải sống cùng Lâm Du Nhiên, kết hợp với thông tin từ các cô giúp việc, Quý Vân Tiêu còn thắc mắc gì nữa đâu?

Sau khi cúp điện thoại, Quý Vân Tiêu thở dài: “Tôi đúng là một kiếp đồ nham họa.”

Lâm Du Nhiên chớp mắt to như nho đen, hỏi cô: “Sao chị lại nói vậy?”

Quý Vân Tiêu khom người xuống, xoa đầu cô bé, giải thích kiên nhẫn: “Bởi vì dì út của con vì ta mà thay đổi nguyên tắc của mình.”

Lâm Du Nhiên nghe nhưng chỉ hiểu lơ mơ.

Tối đó Lâm Thiên Vi còn có một buổi tiếp khách, Quý Vân Tiêu tự mình dạy Lâm Du Nhiên piano và tính toán.

Lâm Viên lúc này cũng mới biết chuyện gì đã xảy ra, không tìm được Lâm Thiên Vi, liền gọi tới số Quý Vân Tiêu.

Quý Vân Tiêu nghe máy, trước tiên nghe một trận mắng, cuối cùng Lâm Viên mắng xong thì khóc oán thán, xin lỗi cô: “Tất cả là lỗi của tôi, Vân Tiêu, cô khuyên Thiên Vi đi, tôi thật sự không thể thiếu Du Nhiên, thiếu Du Nhiên tôi sống sao nổi...”

Nhưng Quý Vân Tiêu tuyệt nhiên không rơi vào cái bẫy này.

Cô không phải thánh mẫu, trước đây tôn trọng Lâm Viên hoàn toàn là vì để ý đến Lâm Thiên Vi, giờ Lâm Thiên Vi chỉ muốn trừng phạt nhẹ Lâm Viên vì tôi, tôi cũng không thể làm cản bước cô ấy.

Quý Vân Tiêu thân nhiên xoa tai, giả bộ ngây thơ: “Mẹ, tôi là vợ quân nghiêm, tất cả quyết định của Thiên Vi tôi đều ủng hộ, tôi không thể phản bác cô ấy được đâu.”

Lâm Viên khóc: “Thôi coi như tôi cầu xin cô vẫn không được sao?”

Quý Vân Tiêu tỏ vẻ tiếc rẻ: “Cầu tôi thì vô ích, thật ra tôi cũng không biết tại sao Thiên Vi làm vậy, nghe nói cô ấy không chỉ bế Du Nhiên về, mà còn giảm một nửa tiền sinh hoạt của mẹ, đúng không?”

Lâm Viên tức giận đến mức nghẹt thở, cuối cùng không kiềm chế được nữa, chửi rủa cô thậm tệ: “Tất cả là do cô! Cô đúng là con nhỏ không biết xấu hổ, bịa đặt phá hoại mối quan hệ mẹ con chúng ta! Cho nên Thiên Vi mới đối xử với tôi như vậy...”

Quý Vân Tiêu thanh thoi nghe cô ấy vỡ trận, trong lòng không hề có chút xáo động nào, thậm chí còn muốn cười. Cô còn định nói gì đó để an ủi Lâm Viên, thì nhìn thấy một dáng người duyên dáng bước vào.

Là Lâm Thiên Vi.

Quý Vân Tiêu không còn quan tâm Lâm Viên nữa, cúp ngay điện thoại để đón cô gái xinh đẹp đã hơi say.

Lâm Thiên Vi dựa vào người cô, giọng nhẹ, hơi trầm: “Du Nhiên đâu rồi?”

Quý Vân Tiêu đáp: “Đã ngủ rồi.”

“Ừ.” Lâm Thiên Vi xoa thái dương, đứng thẳng người, giọng lạnh: “Tôi đi tắm đây, cô cũng đi ngủ sớm đi.”

Cô vẫn giữ vẻ ngoài lạnh lùng, nhưng Quý Vân Tiêu để ý thấy đuôi mắt cô ánh lên sắc đỏ nhạt.

Đôi mi cong dày như móc nhỏ, chỉ cần rung nhẹ là đủ làm cô không rời mắt.

“Tôi đưa cô đi.” Quý Vân Tiêu giọng khàn.

Lâm Thiên Vi không từ chối, để Quý Vân Tiêu dìu, cho đến khi đến cửa phòng tắm, cô mới quay người, đặt tay lên vai Quý Vân Tiêu, ánh mắt mơ màng: “Đừng nghĩ làm chuyện xấu, cô nghĩ tôi cho cô vào sao?”

Nói xong, cô đẩy Quý Vân Tiêu ra ngoài, tiện tay đóng cửa lại.

Về ngoài vừa dịu dàng vừa lạnh lùng của cô thật sự khiến người ta thêm muốn, Quý Vân Tiêu đứng ngoài cửa không thể di chuyển, chỉ nghe tiếng nước chảy róc rách bên trong.

Cuối cùng nước ngừng, không lâu sau Lâm Thiên Vi cầm máy sấy tóc bước ra, ngoắc tay mời cô.

Quý Vân Tiêu vội vàng tiến đến.

Khuôn mặt trắng nõn của Lâm Thiên Vi hồng lên vì hơi nước, càng thêm xinh đẹp lộng lẫy. Quý Vân Tiêu dùng đầu ngón tay vuốt nốt ruồi nước mắt ở đuôi mắt cô, định hôn, nhưng Lâm Thiên Vi đặt tay lên môi cô.

“Đã nói rồi, không được làm chuyện xấu.”

Cô đưa máy sấy cho Quý Vân Tiêu, thẳng thắn: “Nhanh sấy tóc cho tôi đi.”

Quý Vân Tiêu vẫn hôn lên má cô một cái trước khi kìm nén ham muốn.

Cô nghiêm túc nói: “Vậy thì trước hết sấy tóc đã.”

Chương 44

Chương 44

Tóc Lâm Thiên Vi mềm mại như lụa thượng hạng, chạm vào mượt mà và trơn mịn.

Khi Quý Vân Tiêu sấy tóc cho cô, vô tình chạm vào nhiều lần, bỗng không nhịn được, nắm lấy một lọn tóc đặt trên lòng bàn tay và nhẹ nhàng hôn lên đuôi tóc.

Trong lòng cô như tan chảy trong mật ngọt, tràn đầy cảm xúc say đắm, nào ngờ lại vừa đúng lúc Lâm Thiên Vi nhìn thấy, vỗ tay lên mu bàn tay cô, lạnh lùng mắng: “Biến thái.”

“Tôi... tôi...” Quý Vân Tiêu nhận ra mình không còn cách biện minh, chỉ còn cách thẳng thắn thừa nhận: “Có lẽ là vậy, tôi muốn hôn cô, hôn khắp nơi đều muốn hôn.”

Lâm Thiên Vi không biết đang nhớ gì đó, khuôn mặt vốn đã ửng đỏ vì say càng thêm đỏ, trông như quả táo chín mọng.

Cô ngẩng đôi mắt xinh đẹp hơi mờ vì sương nước nhìn chằm chằm Quý Vân Tiêu, rồi rung rung đứng lên, đặt tay lên cổ cô.

“Cô không được động.” Lâm Thiên Vi hơi say, ánh mắt đã mơ màng, bước đi chập chờn nhưng vẫn nhìn Quý Vân Tiêu, mặt không biểu cảm mà nghiêm giọng: “Tôi sẽ hôn lại.”

Người con gái này thực sự đáng yêu đến mức chết người.

Quý Vân Tiêu tưởng mình nghe nhầm, lại hỏi: “Cô nói gì?”

“Tôi nói, tôi sẽ hôn lại.” Nói xong, cô không quan tâm Quý Vân Tiêu có đồng ý hay không, nhón chân, bấu môi, từng cái hôn lên đỉnh đầu Quý Vân Tiêu.

Quý Vân Tiêu vừa buồn cười vừa bất lực, nhưng vẫn cúi xuống để cô hôn tiện hơn.

“Thơm quá.” Lâm Thiên Vi hôn mỗi thì ngã vào lòng cô, ôm lấy tóc dài, nhắm mắt nửa ngủ, lẩm bẩm: “Dầu gội mùi gì vậy?”

Quý Vân Tiêu trả lời: “Mùi hoa cam.”

Không ngờ ấm áp và ngọt ngào đến vậy.

Lâm Thiên Vi ngáp nhẹ, áp má vào vai cô, nhắm mắt nói: “Ngày mai tôi cũng muốn dùng loại này, chuẩn bị sẵn cho tôi nhé.”

Quý Vân Tiêu mỉm cười: “Tuân lệnh.”

Lâm Thiên Vi dựa vào lòng Quý Vân Tiêu ngủ thiếp đi, nhưng tóc cô còn ướt, Quý Vân Tiêu để cô nằm lên đùi mình, tiếp tục sấy tóc cho đến khi mái tóc dày dài hoàn toàn khô, mới đặt cô vào chăn.

Dưới ánh đèn màu cam, khuôn mặt tinh xảo hoàn hảo của Lâm Thiên Vi được phủ một lớp ánh sáng dịu dàng, trông ngoan ngoãn khác hẳn thường ngày. Quý Vân Tiêu liếc thêm vài lần, không nhìn được, khẽ cong tay, vuốt ve làn da mịn màng của cô, từ má, mũi, cằm, cuối cùng đến mí mắt.

“Cô vợ, giờ trông như công chúa ngủ trong rừng vậy.”

Quý Vân Tiêu đưa mắt cô mi dài dài, vừa chạm vài lần, Lâm Thiên Vi liền nhăn mày, vung tay đánh cô, lẩm bẩm: “Phiền quá đi, ngứa chết mất.”

“Sai rồi, sai rồi, tôi sai rồi.” Quý Vân Tiêu không dám quấy rầy nữa, giúp cô chèn tay vào chăn rồi rút lui.

Cô còn việc phải xử lý, phải thức đêm làm việc, nên rời phòng Lâm Thiên Vi, thẳng tiến vào phòng làm việc.

Đến hai giờ sáng, công việc cuối cùng cũng sắp xong, Quý Vân Tiêu đứng dậy xoa trán, định ra ban công hít thở không khí, thì nhìn thấy một dáng người duyên dáng.

Lâm Thiên Vi đẩy cửa bước vào, bật đèn, không lâu lại đi ra, bực bội: “Người đâu? Quý Vân Tiêu đâu? Cô vợ của tôi đâu rồi?”

Cô gần như sắp khóc vì ức chế: “Sao mấy phòng này lại không có ai hết vậy chứ!”

Về mặt thật sự giận dữ, nhưng Quý Vân Tiêu lại muốn cười.

Nhân lúc Lâm Thiên Vi lại bước vào một phòng khác, cô vội lén sang phòng bên cạnh, mở chăn nằm xuống, chờ đến khi Lâm Thiên Vi lại đẩy cánh cửa này, bật đèn, nhìn thấy là hình ảnh Quý Vân Tiêu đang ngủ yên bình, thanh thản.

“Cuối cùng cũng bắt được cô rồi.” Lâm Thiên Vi bước đến, nhào vào người cô, ôm cô qua tấm chăn, giọng lấp lửng: “Tiêu Tiêu tỷ, đừng rời bỏ em...”

Quý Vân Tiêu ngay lập tức cảm thấy mắt mình ươn ướt, cô đưa tay ôm lấy người phụ nữ còn say rượu, giọng dịu dàng như nước: “Sẽ không rời em, chị sẽ không bao giờ rời em nữa.”

Ôm nhau một lúc, Quý Vân Tiêu nhớ ra còn công việc chưa xong, định đặt Lâm Thiên Vi vào chăn để đi phòng làm việc một lần nữa, nhưng Lâm Thiên Vi lại ôm chặt cánh tay cô, không chịu buông.

Quý Vân Tiêu chỉ còn cách lấy một chiếc gối dụ cô: “Chị ở ngay đây mà, ngoan nào Thiên Thiên, ôm cái 'chị' này đi.”

Lâm Thiên Vi tin thật, liền ôm lấy gối.

Quý Vân Tiêu mỉm cười vuốt mặt cô, rồi đi phòng làm việc hoàn tất phần còn lại, lúc quay về, Lâm Thiên Vi đã ngủ rất say.

Cô gỡ chiếc gối ra khỏi lòng Lâm Thiên Vi, lại đưa tay nâng cằm, nhìn ngắm khuôn mặt ngủ đẹp của cô một lúc, chuẩn bị ôm cô vào lòng, thì nghe thấy cô đang nói mơ trong giấc mơ.

Lâm Thiên Vi lại lẩm bẩm: “Mẹ...”

Cô nói: “Con nhớ mẹ, mẹ ời...”

Quý Vân Tiêu sửng người một giây, rồi thở dài trong lòng.

Dù Lâm Viên không hẳn là một người mẹ hoàn hảo, nhưng cuối cùng bà cũng là người thân của Lâm Thiên Vi, Lâm Thiên Vi còn có tình cảm tôn kính dành cho bà cũng không có gì lạ, có lẽ cô vẫn phải nghĩ cách giải quyết mâu thuẫn với Lâm Viên.

Nhưng khi Quý Vân Tiêu đang suy nghĩ, Lâm Thiên Vi lại nói: “Con muốn ăn kẹo nougat mẹ làm... còn có bánh sữa dừa giòn...”

Cô nhú mày.

Theo cô biết, Lâm Viên chẳng biết nấu nướng gì, mà kẹo nougat và bánh sữa dừa giòn là món thể mạnh của mẹ Tống Thiên Thiên.

Thiên Vi có đang mơ về chuyện ở kiếp trước sao?

Quý Vân Tiêu nắm tay cô, giọng khàn: “Thiên Thiên muốn ăn kẹo nougat vị gì?”

Lâm Thiên Vi thật sự trả lời: “Ừ... muốn ăn vị matcha dâu tây, còn có vị cacao nam việt quất...”

Hai hương vị này đúng là mẹ Thiên Thiên thường làm, mắt Quý Vân Tiêu hơi đỏ, muốn hỏi thêm, nhưng Lâm Thiên Vi không trả lời nữa.

“Thiên Thiên?” Quý Vân Tiêu không bỏ cuộc, nắm vai cô lắc nhẹ, Lâm Thiên Vi tỉnh dậy, nhướn một mí mắt, vừa ảm ức vừa không kiên nhẫn: “Làm gì vậy?”

Quý Vân Tiêu nâng khuôn mặt cô lên, hỏi: “Lúc này cô mơ gì? Còn nhớ không?”

Lâm Thiên Vi chưa hoàn toàn tỉnh táo, bực mình nói một câu rồi lại chìm vào giấc mơ, Quý Vân Tiêu cũng không nỡ đánh thức cô nữa, chỉ đứng đó trầm ngâm nghĩ về quá khứ.

Cô với cha mẹ có mối quan hệ khá nhạt nhẽo, từ nhỏ người cho cô nhiều yêu thương nhất không phải là người thân máu mủ, mà là mẹ Tống.

Người phụ nữ ấy bên ngoài thông minh, giỏi giang, đạt được nhiều thành tựu xuất sắc, nhưng khi về nhà, luôn kiên nhẫn và dịu dàng.

Có một lần Tống Thiên Thiên xem phỏng vấn trên tivi, vui mà lại hơi buồn, kéo tay Quý Vân Tiêu hỏi: “Quý Vân Tiêu, mẹ tớ giỏi quá nhỉ, cậu có nghĩ tớ cả đời này sẽ không thể theo kịp bước chân mẹ không?”

Mẹ Tống vừa về nghe được câu nói đó, liền ôm Tống Thiên Thiên, cười hỏi: “Sao phải theo bước mẹ làm gì?”

Tống Thiên Thiên hơi nhếch cằm, hừ: “Vì không muốn làm mẹ xấu hổ chứ, nhắc đến Tống Tống, người ta đều thốt lên: ‘Wow, giỏi quá!’ Nhưng nhắc đến con gái Tống Tống thì sao? Không thể để người ta nghĩ: ‘Ồ, chỉ là con cá khô thôi.’ Không thể như vậy, đúng không?”

Bên cạnh, Quý Vân Tiêu cười không ngớt: “Ai mà nghĩ vậy chứ? Người ta nhắc đến Tống Thiên Thiên, đều thốt lên: ‘Wow, chim lặn cá chìm, hoa ngượng trắng khuyết, nàng tiên nhỏ xinh đẹp từ đâu ra vậy?’”

Tống Thiên Thiên liếc cô một cái.

“Mẹ con đã rất xuất sắc rồi,” mẹ Tống ôm Tống Thiên Thiên dỗ dành: “Mẹ tin rằng, nếu cho con điều kiện giống mẹ, con cũng có thể đi trên con đường thành công như mẹ, thậm chí làm tốt hơn nữa, nhưng thật ra không cần thiết.”

Mẹ Tống nói: “Bởi như vậy sẽ rất vất vả, mẹ chỉ muốn con cả đời đơn giản, hạnh phúc, vui vẻ, sống sao thì sống, miễn là mẹ còn khỏe, vẫn có thể bảo vệ con thật lâu.”

Quý Vân Tiêu giơ tay bên cạnh: “Tớ cũng sẽ bảo vệ cậu, Thiên Thiên.”

Mẹ Tống nghe vậy liền ôm luôn Quý Vân Tiêu vào, ba người ôm nhau thành một vòng tròn.

Hồi đó Tống Thiên Thiên thật sự vô ưu vô lo, được cưng chiều, không phải đối mặt bất cứ sóng gió nào trên đời.

Nhớ về quá khứ, rồi nghĩ đến hiện tại, Quý Vân Tiêu chợt thấy đau lòng.

“Thiên Thiên...”

Cô ôm chặt người trong lòng, lại nghe tiếng cô lẩm bẩm trong mơ: “Mẹ làm kẹo nougat cho con ăn đi...”

Mẹ Tống không có ở đây, không thể đáp lại, Quý Vân Tiêu liền đặt môi lên trán Lâm Thiên Vi, dỗ: “Ngày mai chị làm cho em ăn nhé.”

Lâm Thiên Vi ngoan ngoãn ngủ tiếp.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, Lâm Thiên Vi còn hơi đau đầu.

Cô xoa thái dương, đứng dậy rửa mặt, quay lại nhìn hai chiếc gối trên giường, ký ức tối qua bỗng ùa về.

Cô hình như ôm vai Quý Vân Tiêu, liên tục hôn lên tóc cô, rồi còn nửa đêm đi khắp các phòng, chỉ để tìm Quý Vân Tiêu.

Sau đó, cô và Quý Vân Tiêu nằm cùng một chỗ...

Vậy tối qua đúng là họ sống chung thực sự rồi sao?

Lâm Thiên Vi càng nghĩ, mặt càng nóng bừng.

Khi cuối cùng cô điều chỉnh lại tâm trạng xuống lầu, Quý Vân Tiêu và Lâm Du Nhiên đã ngồi cạnh bàn ăn.

Lâm Du Nhiên thấy cô liền nhảy khỏi ghế, chạy đến bên cô, ra hiệu đủ kiểu: “Dì út nhanh đến đây, chị Tiêu Tiêu làm hai hộp kẹo cực xinh, nói là phải đợi dì mới ăn cùng.”

Lâm Thiên Vi bị cô bé nắm tay dẫn đi, trông có vẻ không động lòng, còn lạnh lùng hỏi: “Loại kẹo gì mà nhất định phải đợi tôi ăn cùng?”

Đợi Lâm Thiên Vi thanh lịch ngồi xuống, Quý Vân Tiêu mới mở hộp: “Nhìn này.”

Đôi mắt Lâm Thiên Vi chợt sáng lên.

“Là kẹo nougat sao?”

Kẹo nougat vị trà xanh dâu tây được làm từ bột trà xanh, dâu tây sấy khô và các nguyên liệu khác, màu đỏ xanh đối lập, cắt ra còn thấy hình dáng của dâu tây sấy, nhìn rất đẹp mắt.

Lâm Thiên Vi nhặt một miếng lên thử, khi vị ngọt lan ra trong khoang miệng, cô cũng vừa ý nhắm mắt lại.

Bên cạnh, Lâm Du Nhiên cũng nhặt một miếng bỏ vào miệng, vừa nhai vừa vỗ tay, lí nhí: “Ngon quá!”

Quý Vân Tiêu mở hộp còn lại, cười: “Cô thử miếng này xem.”

Hộp này có màu socola, bên trong điểm xuyết hạt và việt quất khô, nhìn cũng khiến người ta thèm thường.

Lâm Du Nhiên chưa kịp nuốt miếng kẹo trong miệng, đã giật lấy miếng thứ hai, Quý Vân Tiêu nhìn mà nắm nhẹ khuôn mặt cô bé, cười: “Đừng vội, ăn từ từ.”

Lâm Du Nhiên ngoan ngoãn gật đầu.

Quý Vân Tiêu lại hỏi Lâm Thiên Vi: “Ngon không?”

Lâm Thiên Vi vốn định nói cũng được thôi, nhưng khi ngẩng lên nhìn đôi mắt tràn đầy kỳ vọng của Quý Vân Tiêu, cô bỗng dưng không nói.

“Cũng khá ngon.” Cuối cùng Lâm Thiên Vi nói như vậy.

Thực ra thật sự rất ngon.

Đối diện, Quý Vân Tiêu cười cong mắt: “Hình như cô thật sự thích nên mới đánh giá cao như vậy.”

Lâm Thiên Vi nhai miếng kẹo trong miệng một cách thông thả, nhìn Quý Vân Tiêu: “Chỉ ‘cũng khá ngon’ mà đã là đánh giá cao rồi sao?”

Quý Vân Tiêu gật đầu: “Với cô mà nói thì đúng là như vậy.”

Lâm Thiên Vi lại nhàn nhạt liếc cô một cái, nhưng cúi đầu sau đó, khóe môi lại hiện lên một nụ cười nhẹ.

Ăn xong sáng, Lâm Du Nhiên lại muốn lấy hộp, định ăn kẹo nougat socola việt quất, cô bé liền đưa luôn hộp cho cô.

Quý Vân Tiêu hỏi: “Đã cho Du Nhiên hết, cô không ăn à?”

Lâm Thiên Vi bình tĩnh liếc cô, lạnh lùng: “Khi nào muốn ăn thì còn có thể hỏi cô, sao sau này cô không làm cho tôi nữa à?”

“Đương nhiên làm,” tay Quý Vân Tiêu lướt qua mu bàn tay cô, đầy ám chỉ, lại nháy mắt: “Nếu là với cô, tôi gì cũng làm, thậm chí còn có thể đổi cách làm nữa.”

Lâm Thiên Vi hoảng hốt liếc nhìn Lâm Du Nhiên, thấy cô bé chỉ chăm chú ăn kẹo, chẳng hiểu gì, mới thở phào, nghĩ tới dáng vẻ vô tư không che giấu của Quý Vân Tiêu vừa nãy, cô không nhịn được liền kéo người sang bên để dạy dỗ: “Cô có thể chú ý chút không? Lúc nãy trẻ con còn ở đây mà.”

Quý Vân Tiêu nghiêm túc: “Tôi nói làm kẹo nougat có thể đổi kiểu, không chỉ làm được vị trà xanh dâu tây hay socola việt quất, mà còn có thể làm kiểu khác, ví dụ như hạnh nhân Oreo, dừa xoài...”

Lâm Thiên Vi bực bội: “Vậy là tôi nghĩ nhiều rồi sao?”

Quý Vân Tiêu vô tội: “Nếu cô nghĩ nhiều thì tôi cũng chịu thôi.”

Lâm Thiên Vi vừa xấu hổ vừa tức giận, liền tới chọc cô hai cái, Quý Vân Tiêu thấy cô như vậy cũng không nổi động tay thật, càng thêm vô tư ôm chặt cô.

Lúc này, Lâm Du Nhiên nhảy nhót chạy tới, nhìn thấy hai người ôm nhau, há mồm ngạc nhiên một chút, rồi quay người chạy ngược về chỗ cũ.

Lâm Thiên Vi sợ Lâm Du Nhiên ngã, vội vàng đẩy Quý Vân Tiêu ra để sang xem cô bé.

Quý Vân Tiêu nhớ tới chuyện kẹo nougat, sợ mình nhớ nhầm, liền gọi Lâm Du Nhiên: “Lâm Du Nhiên.”

Lâm Du Nhiên ngẩng đầu nhỏ, đôi mắt to long lanh nhìn cô.

Quý Vân Tiêu vuốt má cô bé, đi thẳng vào vấn đề: “Bà con có biết làm kẹo nougat không?”

Lâm Du Nhiên còn chưa kịp trả lời, Lâm Thiên Vi, đang chuẩn bị đi làm, đã đáp: “Bà ấy không biết.”

Quý Vân Tiêu khẽ gật, suy tư: “À ra vậy.”

Lâm Thiên Vi hơi tò mò: “Sao cô đột nhiên hỏi chuyện này?”

Quý Vân Tiêu cong cong mày, dùng giọng rất bình thường nói: “Tôi chỉ tò mò, cô đã từng ăn kẹo nougat do mẹ làm chưa.”

“Tất nhiên là chưa.” Lâm Thiên Vi hơi ngượng: “Cô nghĩ gì vậy? Bà ấy là tiểu thư chưa từng động tay làm việc gì, khi nhà gần phá sản, bà ấy cũng không hề tự nấu ăn.”

Lâm Thiên Vi thở dài: “Nói thật, từ nhỏ đến lớn, tôi chưa từng ăn đồ bà ấy làm lần nào.”

Quý Vân Tiêu không khỏi cảm thấy thương cho cô.

Mẹ của Thiên Thiên bận rộn công việc, mỗi ngày phải xử lý đủ chuyện, nhưng dù vậy, bà vẫn tự tay nấu ăn cho con gái.

Quý Vân Tiêu cũng thở dài một cái.

Lâm Thiên Vi cười khế: “Cô lại thở dài gì nữa vậy?”

Quý Vân Tiêu muốn kể cho cô nghe về giấc mơ hôm qua, nhưng Lâm Thiên Vi liếc đồng hồ, thấy sắp muộn, liền chào tạm biệt chuẩn bị đi làm.

Quý Vân Tiêu chạy theo: “Không để tôi đưa cô đi sao?”

Nếu trước đây, Lâm Thiên Vi sẽ nín Quý Vân Tiêu đưa mình, nhưng giờ nhà còn có một đứa trẻ.

Lâm Thiên Vi đành rộng lượng nói: “Cô hãy ở bên Du Nhiên đi.”

Nói xong, cô lên xe.

Lâm Du Nhiên như đoán ra nỗi lưu luyến của cô, tay cầm kẹo nougat tiến tới.

Cô bé ngoan ngoãn: “Tiêu Tiêu chị, em không cần chị lúc nào cũng chơi cùng, em có thể tự chơi.”

Quý Vân Tiêu cúi xuống vuốt đầu cô bé, dò hỏi: “Các bạn khác đều đi mẫu giáo, Du Nhiên không muốn đi sao?”

Lâm Du Nhiên nghe thấy vậy, khuôn mặt vốn còn đang cười liền biến sắc, cô không vui nói: “Em không muốn đi mẫu giáo.”

Nói xong, cô bé lại chạy vụt đi mất.

Quý Vân Tiêu chơi cùng cô bé một lúc, còn làm cho búp bê của cô những bộ quần áo tinh xảo lộng lẫy, cô bé mới vui trở lại. Quý Vân Tiêu liền nhân cơ hội hỏi: “Sao Du Nhiên không muốn đi mẫu giáo?”

Lâm Du Nhiên cầm búp bê xinh xắn, nghiêm túc trả lời: “Vì ở mẫu giáo không có tự do, con không thích.”

Quý Vân Tiêu hỏi: “Vậy con không muốn chơi với các bạn cùng tuổi sao?”

Lâm Du Nhiên trả lời thẳng thừng: “Không muốn.”

Cô ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu, thật lòng thể hiện sự ghét bỏ: “Chúng đều quá trẻ con, con không muốn chơi với họ.”

Quý Vân Tiêu hơi sững sốt, rồi bật cười không ngừng.

Cô bế cô nhóc ngồi trên sàn, lại lấy khối rubik bên cạnh đưa cho cô bé, dịu dàng nói: “Được rồi, chúng ta không chơi với mấy bạn nhỏ trẻ con ở mẫu giáo, chị sẽ dạy em xoay rubik.”

Lâm Du Nhiên rất thông minh, nhanh chóng học được cách ghép một mặt của rubik, nhưng để ghép cả sáu mặt vẫn cần thời gian. Cô nhìn Quý Vân Tiêu nhẹ nhàng ghép rubik, không khỏi tỏ vẻ thán phục.

Quý Vân Tiêu để cô bé phá khối rubik ra, rồi tự mình ghép lại, lắp đi lắp lại vài lần, ánh mắt Lâm Du Nhiên dần dần đầy sự ngưỡng mộ.

Nhìn dáng vẻ của cô bé, Quý Vân Tiêu không khỏi nghĩ, quả nhiên vẫn là một đứa trẻ.

Hơn nữa còn là đứa trẻ ghét những đứa trẻ khác trẻ con.

Buổi sáng, Quý Vân Tiêu vừa đỡ Lâm Du Nhiên vừa làm việc từ xa xử lý không ít công việc. Trưa xong bữa, cô ra ngoài mua hai túi lớn cùi dừa nướng thơm, về làm thành bánh dừa giòn, trước tiên cho cô bé Lâm Du Nhiên thử, thấy phản ứng tốt, Quý Vân Tiêu đóng hộp lại, cộng thêm kẹo nougat mới làm, mang đến Tập đoàn Lâm.

Lâm Thiên Vi vẫn đang họp, qua một tấm kính trong suốt, Quý Vân Tiêu nhìn thấy vợ mình.

Khác với cô vợ mềm mại, kiêu kì dễ thương trước mặt mình, Lâm Thiên Vi khi làm việc khí thế ngút trời, chỉ một ánh mắt cũng đủ khiến người ta khó thở.

Đợi cô ra ngoài, Quý Vân Tiêu đưa cho cô ly cà phê đã pha, cười nói: “Tổng Lâm vừa rồi thật oai phong.”

Lâm Thiên Vi nhận cà phê, liếc cô một cái, không né tránh, tiếp tục xử lý công việc trên tay.

Đợi lúc rảnh rồi, đã mười lăm phút trôi qua, Quý Vân Tiêu mới có cơ hội đến trước mặt cô, mở hộp kẹo nougat và bánh dừa giòn.

“Cái này cũng là cô làm à?” Lâm Thiên Vi hỏi.

Quý Vân Tiêu gật đầu.

Hai người đang nói chuyện, điện thoại lại vang lên, Lâm Thiên Vi thử một miếng kẹo xong vẫn chưa thỏa mãn, liền nói với Quý Vân Tiêu: “Đặt đây đừng động, lát nữa tôi sẽ ăn.”

Quý Vân Tiêu cười đáp: “Được.”

Có vẻ là rất thích.

Cuộc gọi này diễn ra vài phút, kết thúc, Lâm Thiên Vi tiến đến hỏi: “Cô có biết vừa nãy ai gọi không?”

Dù Quý Vân Tiêu ngồi thong thả trên sofa, tư thế cũng thư giãn, nhưng những lời vừa rồi của Lâm Thiên Vi cô đều nghe hết.

Quý Vân Tiêu đáp: “Không đoán nhầm thì là hiệu trưởng mẫu giáo chứ?”

“Ừ, để Du Nhiên có thể yên tâm đi học, tôi đầu tư một trường mẫu giáo, ai ngờ cô bé đi chưa được mấy ngày đã không chịu đi nữa.” Lâm Thiên Vi lấy ra một miếng kẹo nougat, nhìn những đường vân trên đó, nói: “Vừa nãy hiệu trưởng lại đến hỏi thăm tình hình của Du Nhiên.”

Cô hỏi Quý Vân Tiêu: “Làm thế nào để Du Nhiên chịu đi mẫu giáo đây?”

Quý Vân Tiêu hỏi lại: “Cô có biết vì sao Du Nhiên không muốn đi mẫu giáo không?”

Lâm Thiên Vi: “Tại sao?”

Lâm Du Nhiên xinh xắn, các bạn ở mẫu giáo đều khá thích cô bé, lại thêm sự đầu tư của Lâm Thiên Vi, thầy cô và nhân viên khác cũng không dám lơ là, vậy thì chắc chắn không phải nguyên nhân từ bên ngoài.

Quý Vân Tiêu nói với cô: “Vì cháu gái của cô thấy các bạn nhỏ ở mẫu giáo đều quá trẻ con.”

Lâm Thiên Vi: “.....”

Quý Vân Tiêu tiếp: “Khá giống cô phải không?”

Lâm Thiên Vi: “?”

Ngày trước, Thiên Vi cũng từng đi mẫu giáo một thời gian rồi không chịu đi nữa, sau đó nhờ có người đồng hành, Thiên Vi mới bắt đầu có hứng thú trở lại với mẫu giáo.

Lâm Thiên Vi lạnh lùng nói: “Tôi quả thật không ở mẫu giáo lâu, vì những gì ở đó tôi đều học hết rồi, nên trực tiếp lên lớp một.”

Nghe vậy, Quý Vân Tiêu bất giác thấy hơi chùng lòng.

Cô một lần nữa nhận ra rằng, trong thế giới này, quỹ đạo trưởng thành của Thiên Vi đã hoàn toàn khác.

Nhưng điều đó không có nghĩa là Thiên Vi hoàn toàn quên đi ký ức trước đây.

Những lời mơ hôm qua chính là minh chứng.

Quý Vân Tiêu vẻ như vô tình hỏi: “Cô có biết tại sao tôi làm kẹo nougat và bánh dừa giòn cho cô không?”

“Không biết,” Lâm Thiên Vi khoanh tay, lạnh lùng nói: “Đừng giấu giếm nữa, nói nhanh đáp án đi.”

Quý Vân Tiêu cười, từ từ nói với cô: “Bởi vì hôm qua trong mơ cô đã nói: ‘Mẹ ơi, con muốn ăn kẹo nougat và bánh dừa giòn mẹ làm.’”

Nói xong, Quý Vân Tiêu nhìn chằm chằm Lâm Thiên Vi, cố gắng đánh thức những ký ức ẩn sâu trong cô.

Nhưng khi Lâm Thiên Vi nhìn lại, khuôn mặt trắng nõn như tuyết lại dần lộ ra chút giận dữ.

Cô đặt miếng bánh dừa giòn xuống, không muốn ăn nữa, còn dùng khăn giấy lau tay, rồi tiến đến nắm lấy cổ áo Quý Vân Tiêu, chất vấn: “Cô có cố ý không? Muốn chơi trò kích thích hả? Nhưng cũng không đến mức quá đà chứ?” (Editor: =]])

Quý Vân Tiêu hơi bối rối: “Hả?”

Lâm Thiên Vi buông tay ra, mặt đẹp cau lại nhìn cô: “Hay là, cô chỉ đơn giản muốn chiếm tiện lợi của tôi?”

Quý Vân Tiêu lần này thật sự không hiểu: “Chiếm tiện lợi gì cơ?”

“Quý Vân Tiêu, cô giả ngốc gì vậy!” Lâm Thiên Vi tai hơi nóng, lạnh lùng nói: “Cô vừa nói, trong mơ tôi đã nói: ‘Mẹ ơi, con muốn ăn kẹo nougat và bánh dừa giòn mẹ làm,’ rồi cô làm cho tôi kẹo nougat và bánh dừa giòn... thế chẳng phải là chiếm tiện lợi của tôi sao?”

Quý Vân Tiêu bật cười.

Cô thật sự không ngờ đến điều này.

“Không được cười,” Lâm Thiên Vi hần học nhìn cô, rồi tiếp tục: “Hơn nữa, mẹ tôi chưa bao giờ làm kẹo nougat hay bánh dừa giòn cho tôi cả, sao tôi có thể nói mấy lời mơ như thế? Cô có bịa chuyện không đó?”

Quý Vân Tiêu vội vàng đáp: “Không, tôi không bịa, cô đã từng nghĩ chưa, có thể cô còn có một người mẹ khác?”

Trước đó, Quý Vân Tiêu vẫn luôn suy nghĩ: trên chiếc máy bay gặp nạn năm xưa, không chỉ có Lâm Thiên Vi mà còn có mẹ của cô ấy – nếu Thiên Vi sau tai nạn bay sang thế giới này, liệu mẹ cô ấy có đến đây cùng không?

Nhưng Lâm Thiên Vi thì không nghĩ tới điều này.

Cô nhìn Quý Vân Tiêu, trong mắt vừa bối rối vừa lạc lõng, cuối cùng hỏi một cách không chắc chắn: “Cô nói gì cơ Quý Vân Tiêu? Người mẹ khác là sao? Chẳng lẽ... cô... cô muốn làm mẹ tôi?” (Editor: đừng lại đi chị ơi xa quá r =]])

Chương 45

Chương 45

Quý Vân Tiêu ngơ ngác trước câu hỏi của cô.

Một lúc lâu sau mới tìm lại được lời nói: “Tôi không... tôi không có... sao có thể có suy nghĩ kiểu đó chứ?”

Nói xong, Quý Vân Tiêu bước tới định giải thích nghiêm túc, nhưng Lâm Thiên Vi lại đưa tay chống lên vai cô, mặt đỏ bừng, nói: “Cô đứng yên ở đây đi.”

Quý Vân Tiêu giơ hai tay ra như muốn đầu hàng: “Được, tôi không di chuyển.”

Lâm Thiên Vi thở ra một hơi.

Kẹo nougat matcha dâu tây vẫn còn trên bàn, màu sắc tươi sáng, vừa đẹp vừa ngon.

Thiên Vi vừa nếm xong, còn nhớ rõ vị mềm dẻo, dai và thơm ngọt, cô muốn ăn thêm một miếng nữa, nhưng nghĩ đến lời Quý Vân Tiêu vừa nói, cô đành nhịn.

Cô ngáp ngừng một chút, đẩy hộp lại, rồi đặt vào tay Quý Vân Tiêu, lạnh lùng nói: “Trả lại cô.”

Quý Vân Tiêu muốn nói gì đó, nhưng đúng lúc Giám đốc Tài chính công ty đến, cô không thể làm phiền Lâm Thiên Vi đang làm việc, đành chờ đợi sốt ruột.

Khi buổi làm việc kết thúc, Giám đốc Tài chính được tiễn đi, Lâm Thiên Vi lại đứng trước mặt Quý Vân Tiêu.

Trong mắt cô dường như phủ lên một lớp ánh sáng long lanh, vành tai nhuộm màu hồng nhạt, Thiên Vi nhìn Quý Vân Tiêu bằng khuôn mặt, cắn môi rồi cuối cùng lên tiếng: “Tôi... tôi cũng xem qua một số... phim rồi.” (Editor: e quê dùm chị luôn á =]] chị tự suy diễn xong tự khước từ rồi cũng tự đề xuất)

Giọng Quý Vân Tiêu thay đổi: “Phim?”

“Là... là loại mà cô nên hiểu ý mà,” Lâm Thiên Vi cố gắng tỏ ra bình tĩnh, nhưng thực ra các ngón tay đặt trên bàn đã nắm chặt đến trắng bệch, cô nói nhanh như gió: “Trong đó nữ chính hưng phấn quá thì sẽ bảo nữ chính kia gọi ‘mẹ’, thậm chí còn có người đóng vai mẹ, người kia đóng vai con gái, cô có phải thích loại đó không?”

Quý Vân Tiêu bỗng cảm thấy cổ họng hơi ngứa.

Cô đặt hộp kẹo nougat sang một bên, khoé họng, nói nghiêm túc: “Thật lòng mà nói, tôi cũng từng xem loại đó...”

Nghe xong, Lâm Thiên Vi càng bực mình.

Cô hít hai hơi thật sâu, không đợi Quý Vân Tiêu nói hết, liền nghiêm nghị tuyên bố: “Không được!”

Quý Vân Tiêu: “Á?”

Lâm Thiên Vi đỏ mặt, hít một hơi mạnh rồi nói tiếp: “Tôi không thể chấp nhận, cũng không thể phối hợp với cô, vì thật sự quá kỳ quái. Nếu là kiểu chị em, thầy trò, hay thợ mát-xa và khách... thì còn được, nhưng gọi ‘mẹ’ gì đó thì quá mức rồi, đừng hòng nghĩ tới, cô phải ngay lập tức dập tắt ý nghĩ đó từ trong trứng nước, hiểu chưa?” (Editor: *đang đào hố cho Thiên Vi)

Quý Vân Tiêu: “Phụt.”

Lâm Thiên Vi nghiêm mặt, ra lệnh: “Cô còn cười à!”

Quý Vân Tiêu: “Ha ha ha, xin lỗi vợ, cô làm tôi cười một chút thôi mà.”

Lâm Thiên Vi: “?”

Cô giận thật sự. Cô đã cõi lòng, chia sẻ hết tâm tư với Quý Vân Tiêu, vậy mà cô ấy còn cười.

Cười cái gì chứ?

Dù cô ấy cười rạng rỡ, khiến người ta khó rời mắt, nhưng cảm giác xấu hổ chiếm ưu thế, Lâm Thiên Vi không thể nhịn thêm, liền đẩy Quý Vân Tiêu ra khỏi cửa.

“Cười nữa là cú ra ngoài ngay.” Nói xong, Lâm Thiên Vi còn quay lại lấy mấy hộp kẹo nougat và bánh dừa giòn, ném hết cho Quý Vân Tiêu.

Quý Vân Tiêu vẫn còn cười.

Cô thật sự không thể kiềm chế được.

Vợ cô mà nghiêm túc nói những lời như thế thật sự đáng yêu quá đi.

Quý Vân Tiêu vẫn hồi tưởng biểu cảm lúc nãy của Lâm Thiên Vi, cho đến khi điện thoại reo, cô mới hơi tiết chế.

Là tin nhắn của Quý Lưu Lưu, hẹn gặp cô.

Quý Vân Tiêu không suy nghĩ, gõ ngay: [Không rảnh.]

Cô còn phải chiều vợ.

Chỉ vài giây sau, Quý Lưu Lưu gọi điện.

Cô ta nói: “Chị, tôi thật lòng muốn nói chuyện với chị.”

“Đã nói là không rảnh, cô không hiểu chữ Trung hay không nghe được người nói?” Quý Vân Tiêu không muốn tâm trạng bị ảnh hưởng, nói xong tắt máy và chặn luôn.

Ban đầu cô thật sự muốn trò chuyện với Quý Lưu Lưu, nhưng sáng nay, Lâm Thiên Vi đã cho cô biết việc Quý Lưu Lưu gửi bản ghi âm cuộc gọi cho Lâm Viên, từ đó cô thấy không cần thiết phải trao đổi gì nữa.

Cất điện thoại, Quý Vân Tiêu lại gõ cửa văn phòng.

Không có ai trả lời.

Cô không bỏ cuộc, tiếp tục gõ, còn nói: “Vợ, mở cửa cho tôi đi.”

“Lâm tổng?”

“Thiên Vi?”

“Cô để ý tôi đi.”

Cuối cùng Lâm Thiên Vi cũng mở cửa.

Cô trông nghiêm nghị, giọng lạnh lùng: “Đừng gọi bừa bãi.”

“Được thôi,” Quý Vân Tiêu nhìn cô với vẻ đáng thương, hỏi: “Nhưng tôi thực sự có chuyện muốn nói với cô, cô cho tôi vào được không?”

Lâm Thiên Vi nhìn cô hai cái, thở dài khó chịu: “Vào đi.”

Quý Vân Tiêu đặt hộp kẹo xuống, thành thật nói: “Cô có thể cho tôi cơ hội trình bày không? Lần này cô thật sự hiểu lầm tôi rồi.”

Lâm Thiên Vi suy nghĩ một chút, rồi đẩy cô xuống sofa, đứng bên cạnh khoanh tay nhìn xuống: “Trình bày đi.”

Quý Vân Tiêu ngẩng đầu lên, nói: “Trước hết, tôi không hề muốn làm mẹ cô.”

Gương mặt tinh xảo, trắng nõn của Lâm Thiên Vi lại ửng hồng.

“Tôi cũng không lừa cô đâu, cô thật sự trong giấc mơ đã gọi ‘Mẹ, con muốn ăn kẹo nougat và bánh dừa giòn mẹ làm’, tôi biết Lâm Viên không hề làm hai thứ đó cho cô, nhưng mơ và thực tế khác nhau mà.” Quý Vân Tiêu nghiêm túc phân tích: “Rất nhiều giấc mơ hoàn toàn tách rời thực tế, chẳng hạn cô chỉ mong có một người mẹ yêu thương, che chở, chiều chuộng cô và còn làm đồ ngọt cho cô ăn, nên mới mơ ra chuyện đó thôi.”

Lâm Thiên Vi hơi cứng họng.

Cô thật sự không hài lòng với Lâm Viên.

Những lúc Lâm Viên yếu đuối, ấu trĩ, thiếu trách nhiệm, cô dù thất vọng nhưng không để bụng.

Điều khiến cô buồn là, cô đã thẳng thắn nói với Lâm Viên rằng mình cần Quý Vân Tiêu, khi có Quý Vân Tiêu bên cạnh cô mới cảm thấy nhẹ nhõm và vui vẻ, thế mà Lâm Viên vẫn không chấp nhận, thậm chí còn muốn gây khó dễ cho Quý Vân Tiêu.

Trong lòng Lâm Viên, sở thích cá nhân còn quan trọng hơn hạnh phúc của con gái.

Lâm Thiên Vi hiểu điều đó.

Con người ai cũng ích kỷ.

Cô cũng rõ, không phải bậc phụ huynh nào cũng có thể hy sinh vì con, giống như cha ruột cô từng vì lợi ích mà bất chấp tất cả, cuối cùng mối quan hệ cha con đứt gãy hoàn toàn.

Cô hiểu hết.

Nhưng điều Lâm Thiên Vi không hiểu là, cô đã cống hiến cho gia đình này quá nhiều, làm việc ngày đêm suốt mấy năm liền, mới có được vị thế của tập đoàn hiện nay, vậy sao Lâm Viên lại không chịu hiểu chuyện?

Sao Lâm Viên không thể thông cảm cho cô một chút?

Hiện tại Quý Vân Tiêu đâu phải người khó tính, cô ấy còn tốn công sức tìm cho Lâm Viên chậu thông năm lá mà bà ấy hằng mong muốn, vậy mà chỉ vì vài chiêu yếu ớt của Quý Lưu Lưu, Lâm Viên lại đòi cô ly hôn với Quý Vân Tiêu sao?

Nghĩ đến đây, Lâm Thiên Vi hạ mắt, ngồi xuống cạnh Quý Vân Tiêu.

Quý Vân Tiêu tiếp tục nói: “Tôi cũng không hề muốn chơi trò mẹ con đâu, chúng ta cũng đâu phải chưa từng ngủ với nhau, nghĩ mà xem, trong quá trình đó, tôi có bắt cô gọi ‘mẹ’ không? Không có, đúng không?”

Không biết vì sao, Lâm Thiên Vi đột nhiên nghĩ đến cảnh buổi sáng Quý Vân Tiêu ôm Lâm Du Nhiên dỗ cô bé.

Khi ấy Lâm Du Nhiên ăn kẹo nougat đến vụn đầy miệng, Quý Vân Tiêu chỉ cười rồi cầm khăn giấy, nhẹ nhàng lau cho cô bé, đáng vẻ ấy thật sự rất dịu dàng.

Còn toát lên hào quang của tình mẫu tử.

Lâm Thiên Vi lại nghĩ đến mẹ mình, trong lòng cảm khái, liền nói ra: “Nếu cô là mẹ tôi, chắc tôi sẽ sống rất hạnh phúc.”

Lâm Thiên Vi khẽ nói: “Nhìn cách cô đối xử với Du Nhiên, tôi biết, cô sẽ là một người mẹ tốt.”

Quý Vân Tiêu nhìn ra nỗi buồn của Lâm Thiên Vi, cô đặt tay lên vai Lâm Thiên Vi, trong lòng muốn an ủi nhưng miệng lại không nhin được: “Cô... cô có phải đang muốn chơi kiểu play đó không?”

Vợ cô lúc nào cũng cứng miệng kiêu ngạo, nói không thể chấp nhận nhưng thực ra rất muốn thử, cũng có khả năng như vậy.

Nỗi buồn vừa hiện lên của Lâm Thiên Vi lập tức biến mất, cô lật người đè Quý Vân Tiêu xuống, ngồi lên đùi cô, bóp cổ cô, trên mặt toàn là xấu hổ và giận dữ: “Tôi không có! Tôi không có! Tôi không có! Lần này thật sự không có! Vì mẹ tôi quá không đáng tin nên tôi mới cảm khái chút thôi, cô có thể đừng liên tưởng bậy được không?”

Lâm Thiên Vi vốn chẳng dùng lực, Quý Vân Tiêu thậm chí còn có thể phân tâm đặt tay lên vòng eo mảnh mai mềm mại của cô.

Nhưng để lấy lòng vợ, Quý Vân Tiêu vẫn giả vờ ho khan: “Khụ khụ khụ...”

Lâm Thiên Vi vội buông tay, khí thế cuộn cuộn vừa nãy biến mất hết, cả người cô mềm xuống, còn đưa tay vỗ lưng cho Quý Vân Tiêu, lo lắng hỏi: “Không sao chứ? Tôi... tôi cảm giác mình cũng không dùng lực mà...”

Quý Vân Tiêu yếu ớt nói: “Có hơi thở không ra.”

Lâm Thiên Vi sợ hãi định gọi cấp cứu: “Vậy tôi gọi bác sĩ.”

“Khụ khụ, không cần bác sĩ... muốn cứu tôi cũng đơn giản lắm, cô lại đây hôn tôi một cái là tôi khỏi bệnh ngay...”

Lâm Thiên Vi: “...”

Lâm Thiên Vi quan sát kỹ vẻ mặt cô, phát hiện cô quả thực không sao, liền đặt hai tay lại lên cổ cô, lạnh lùng nói: “Hay là tôi bóp chết cô cho xong.”

Quý Vân Tiêu không giả vờ nữa, bật cười.

Nhìn cô như vậy, Lâm Thiên Vi cũng bắt giác khẽ nhếch khóe môi.

Thật kỳ lạ, rõ ràng vừa nãy cô còn đang đau lòng vì chuyện cha mẹ, thế mà chỉ vì vài câu đơn giản của Quý Vân Tiêu, cô lại thấy mọi thứ đều không còn quan trọng nữa.

Nỗi buồn như gió bay xa, chỉ còn lại trong không khí những cảm xúc mơ hồ, vẩn vút, ám muội, như có như không.

Khiến ngón tay cô co lại.

Khiến tim cô đập nhanh hơn.

Quý Vân Tiêu vẫn đang ôm cô làm nũng, gương mặt xinh đẹp toàn là vẻ quyến rũ mê người: “Hôn tôi đi, cô hôn tôi đi, tôi thật sự rất, rất muốn được cô hôn, cô không hôn tôi thì tôi sống không nổi nữa.”

Lâm Thiên Vi không dám nhìn cô, dời mắt đi, hơi giận nói: “Im miệng.”

Nhưng cô vẫn đang ngồi trên người Quý Vân Tiêu, mà đây không phải Quý Vân Tiêu ép buộc, mà là chính cô tự nhào vào lòng cô ấy.

Bây giờ Lâm Thiên Vi muốn trốn cũng không trốn được, vì Quý Vân Tiêu đang nắm chặt vòng eo thon nhỏ của cô.

“Hôn tôi đi, một cái thôi.” Quý Vân Tiêu chăm chú nhìn cô, tình yêu trong mắt như sắp trào ra thành thực thể.

Lâm Thiên Vi khẽ cắn cánh môi như hoa của mình, rồi như chấp nhận số phận, đưa tay che mắt Quý Vân Tiêu.

“Không được nhìn.”

Nói xong, Lâm Thiên Vi cúi xuống hôn lên môi Quý Vân Tiêu.

“Xong rồi,” hơi thở ấm áp của Lâm Thiên Vi tỏa trên tai Quý Vân Tiêu, giọng vẫn lạnh lùng, nhưng âm điệu cuối lại hơi gợi tình: “Cô còn không buông tôi ra à?”

Xương thịt Quý Vân Tiêu như tan ra một nửa, cô hoàn toàn không thể giữ chặt người phụ nữ xinh đẹp kia, đành để cô rời đi.

Lâm Thiên Vi liếc cô một cái, rồi quay lại bàn làm việc.

“Vợ ời...” Quý Vân Tiêu đặt tay lên môi vừa bị hôn, giọng khàn khàn.

Lâm Thiên Vi lập tức liếc một cái sắc lẹm, lạnh lùng cảnh cáo: “Đừng quá đà, mà cũng đừng gọi là vợ, cô còn chưa theo đuổi được tôi đâu.”

Quý Vân Tiêu không nhịn được: “Nhưng thế này chẳng phải là theo đuổi thành công rồi sao?”

Lâm Thiên Vi bật dậy: “Không tính!”

Làm sao mà tính được cơ chứ?

Quý Vân Tiêu theo đuổi cô tổng cộng cũng chỉ vài ngày.

Cô còn chưa được theo đuổi đủ.

Nghĩ đến đây, Lâm Thiên Vi lại móc cổ áo Quý Vân Tiêu, kéo cô lại gần, lạnh lùng nói: “Cô phải tiếp tục theo đuổi tôi, nghe chưa?”

Quý Vân Tiêu mềm lòng đến mức không thể cưỡng lại.

Cô nói: “Được, tôi sẽ tiếp tục theo đuổi.”

Lâm Thiên Vi suy nghĩ một chút, rồi buông ra bổ sung: “Cô đừng nghĩ việc tôi ngủ với cô là đồng ý để cô theo đuổi tôi, đó chỉ là một, một...”

Cô hơi bí từ, Quý Vân Tiêu liền giúp cô nói: “Một cách giải quyết nhu cầu sinh lý?”

“Đúng,” Lâm Thiên Vi mặt không biểu cảm: “Chỉ là một cách giải quyết nhu cầu sinh lý thôi.”

Quý Vân Tiêu nhin cười: “Được.”

Lâm Thiên Vi nói: “Cứ coi như tôi đã hẹn cô một giấc ngủ.”

Quý Vân Tiêu nhắc khéo: “Thì hai giấc rồi chứ?”

Lâm Thiên Vi nghiêng răng, môi đỏ hé ra lại khép lại, cuối cùng bực bội nói: “Hôm qua không tính, hôm qua cô còn chưa cời đồ.”

Quý Vân Tiêu nháy mắt, vô thức đáp: “Nhưng cô cời là được mà.”

Lâm Thiên Vi tức giận: “Không được!”

Quý Vân Tiêu mỉm cười, chỉnh lại biểu cảm, nghiêm túc nói: “Được rồi, vậy tính là một giấc rưỡi.”

Lâm Thiên Vi: “...”

Một giấc rưỡi là kiểu gì vậy?

Quý Vân Tiêu giả bộ tính toán: “Nửa giấc? Không đúng, chính xác ra là một điểm năm giấc, phải không?”

Lâm Thiên Vi lườm cô ấy một cái, không chút thiện ý nói: “Cô ra ngoài đi.”

Quý Vân Tiêu kéo tay cô ấy lại, giọng mềm mại: “Có thể hôn tôi thêm một cái nữa không?”

Lâm Thiên Vi nhướn nhẹ mí mắt, mặt lạnh lùng, nghiêng nhẹ răng: “Nếu không đi ngay thì tôi tát cô đấy.”

“Nguy hiểm quá đó.” Quý Vân Tiêu buông tay cô ấy ra, nhưng vẫn tiếp tục trêu chọc: “Lâm tổng vừa xinh vừa quyến rũ, thật khiến người ta mê mết.”

“Đừng nói nhảm nữa,” Lâm Thiên Vi đỏ mặt, luống cuống vẫy tay đuổi người: “Cô nhanh ra ngoài đi.”

“Ngày đó làm cô đau, cô cũng có biểu cảm y như vậy,” Quý Vân Tiêu thông thả, hạ giọng: “Nói đi, nhanh đặt tay ra ngoài nào.”

Lâm Thiên Vi chỉ cảm thấy mắt mặt không muốn nhìn ai.

Cô cứng nhắc quay người, nhấn nút mở cánh cửa ẩn, rồi tự mình lẩn vào phòng nghỉ.

Nếu Quý Vân Tiêu không đi, thì cô sẽ đi trước.

Quý Vân Tiêu lại bật cười lần nữa.

Cô đặt hộp chứa kẹo nougat và bánh sữa dừa giòn lên bàn làm việc của Lâm Thiên Vi, nhìn lưu luyến vài giây, rồi mới miễn cưỡng rời đi.

Trong lòng Quý Vân Tiêu không biết bao nhiêu lần thầm thốt: “Vợ tôi sao có thể đáng yêu như vậy chứ?”

Niềm vui của Quý Vân Tiêu chỉ duy trì đến tầng hầm để xe, bởi vì có một vị khách không mời xuất hiện.

Quý Lưu Lưu mặc chiếc váy dài trắng thanh nhã, vẫn giữ vẻ trong sáng mềm yếu.

Cô chặn trước mặt Quý Vân Tiêu, nói: “Chị, chúng ta nói chuyện đi.”

“Tôi với cô đã không còn gì để nói nữa rồi.” Quý Vân Tiêu thậm chí không thèm nhìn Quý Lưu Lưu một cái, thẳng thắn bước lên xe.

Bất cứ ai hiểu chuyện đều đã rút đi lúc này, nhưng Quý Lưu Lưu lại không chịu bỏ cuộc, còn dang tay chặn trước đầu xe Quý Vân Tiêu.

Quý Vân Tiêu nhíu mày: “Cô không bị gì đấy chứ?”

Quý Lưu Lưu rót cuộc mắc bệnh gì vậy?

Đằng sau là tường, hai bên là các xe khác, không thể lùi xe, cũng không thể đi vòng, muốn đi chỉ còn cách tiến lên, mà Quý Lưu Lưu vẫn đứng chắn đường.

“Tránh ra.” Quý Vân Tiêu mặt không biểu cảm.

Quý Lưu Lưu cũng mắt đầy quyết tâm: “Tôi không nhường.”

Không nhường à? Vậy thì bệnh viện gặp nhé?

Quý Vân Tiêu nổ máy lái xe, Quý Lưu Lưu bị cô đụng ngã ra đất, nhưng ngay cả như vậy, Quý Lưu Lưu cũng không chịu rời đi, còn đứng dậy chắn cô lần nữa.

Thật thú vị.

Quý Vân Tiêu cười lạnh, bước xuống xe, nắm chặt cổ áo Quý Lưu Lưu, đẩy cô áp vào tường.

“Không phải muốn nói chuyện sao? Nói đi, nói gì?”

Quý Lưu Lưu mắt ngấn lệ: “Tôi chỉ muốn hỏi, chị tại sao lại nhắm vào tôi?”

“Cô không sao chứ?” Quý Vân Tiêu cười: “Nếu tôi muốn nhắm vào cô, cô sao còn dám ở lại nhà họ Quý?”

Quý Lưu Lưu nghẹn ngào nói: “Vì ba mẹ và anh trai còn thương tôi, nên tôi mới ở lại. Tôi chưa bao giờ muốn tranh gì với chị cả, nếu chị thật sự ghét tôi, thì tôi cũng có thể đi.”

Quý Vân Tiêu sắp phát điên.

Quý Lưu Lưu rốt cuộc đang diễn trò gì đây?

Quý Lưu Lưu lại nói: “Nhưng trước khi đi, tôi vẫn muốn nhắc chị, đừng tranh công ty Thịnh Kỳ Giải Trí với anh trai. Chị tất nhiên có thể dựa vào sự áy náy của ba mẹ để vào công ty này, nhưng rồi sao? Chị không có khả năng quản lý nó. Thay vì cố gắng ở việc này, tốt hơn là chị nên nâng cao năng lực của bản thân.”

Quý Vân Tiêu khẽ mỉm cười.

Đây là muốn khiêu khích cô hả?

Quý Lưu Lưu nghẹn ngào: “Chị, tôi nói thật lòng vì chị mà nghĩ.”

Quý Vân Tiêu: “Hơ hơ.”

Quý Lưu Lưu khóc không thành tiếng: “Nếu chị vẫn giận tôi, thì cứ đánh tôi hai cái đi, tôi đảm bảo không chống cự, chỉ mong chị tha lỗi cho tôi.”

Dấu vết này có vẻ hơi quá.

Bây giờ lại chẳng có ai bên cạnh, Quý Lưu Lưu đang giả vờ cho ai xem đây?

Chẳng lẽ lại định quay phim gì đó nữa sao?

Quý Vân Tiêu quét một lượt Quý Lưu Lưu, đang nhìn thì thấy cô ta tự ngã xuống, những giọt nước mắt to lăn dài từ mắt, khóc đến vai rung lên, nói: “Tất cả là lỗi của tôi, chị đánh tôi cũng đúng...”

Quý Vân Tiêu: “...”

Cô còn chưa động tay mà.

Vừa lúc Quý Lưu Lưu nói xong, phía sau vang lên tiếng bước chân, Quý Vân Tiêu quay lại, thấy người đẹp lạnh lùng cùng đội bảo vệ của cô ấy đã tới.

Lâm Thiên Vi nháy mắt, ra hiệu để bảo vệ kéo Quý Lưu Lưu đứng dậy, rồi tiến tới hỏi: “Không sao chứ?”

Quý Lưu Lưu lau nước mắt, cố tỏ ra mạnh mẽ: “Lâm Thiên Vi chị, tôi không sao...”

Lâm Thiên Vi lạnh lùng: “Tôi không hỏi cô đâu.”

Quý Lưu Lưu lập tức cứng họng.

Lâm Thiên Vi đi đến bên Quý Vân Tiêu, chỉnh lại tóc dài cho cô, rồi nắm tay cô hỏi: “Có bị bắt nạt không?”

Quý Vân Tiêu vừa định trả lời, thì liếc thấy một ánh phản chiếu không xa.

Cô liền ôm lấy Lâm Thiên Vi, nhỏ giọng nói: “Đi tìm người chặn ở lối ra tầng hầm xe.”

Lâm Thiên Vi sai người để mắt đến Quý Lưu Lưu, bản thân âm thầm sắp xếp xong, Quý Vân Tiêu xác nhận xong thì tiến tới một chiếc xe màu đen không xa.

“Đừng quay nữa, xuống xe đi.” Quý Vân Tiêu nhắc nhở tốt bụng.

Người kia tất nhiên không nghe, còn lái xe bỏ chạy. Quý Vân Tiêu tin vào khả năng xử lý của Lâm Thiên Vi, nên không đích thân đuổi theo. Quả nhiên, chỉ vài phút sau, người của Lâm Thiên Vi đã chặn được tài xế đó và thu lại máy quay.

Biểu cảm của Lâm Thiên Vi đã lạnh như băng.

Quý Vân Tiêu nhìn Quý Lưu Lưu, nửa cười nửa nghiêm: “Tôi hỏi sao cô lại lao vào xe tôi?”

Giống y hệt cách định ném cô xuống cầu thang để bôi nhọ trước đây.

Chỉ có thể nói Quý Lưu Lưu vẫn là Quý Lưu Lưu.

Quý Lưu Lưu nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Lâm Thiên Vi, vai rung rẩy giải thích: “Lâm Thiên Vi chị, tôi... tôi cũng không biết chuyện gì xảy ra...”

Lâm Thiên Vi không nhìn cô nữa, chỉ kéo tay Quý Vân Tiêu vào thang máy.

Quý Vân Tiêu nắm chặt tay cô, dịu dàng an ủi: “Đừng giận nữa.”

Lâm Thiên Vi: “Vẫn giận.”

Cô về lại văn phòng rồi gọi điện cho Quý Hồng Hải, cười nhạt hỏi ông sẽ xử lý chuyện này thế nào.

Quý Hồng Hải vội vàng xin lỗi, lại nói sẽ nghiêm khắc giáo dục con gái sau này, nhưng Lâm Thiên Vi không quan tâm mấy lời đó, trực tiếp thay Quý Vân Tiêu đòi quyền lợi: “Tôi nghe nói Quý Lưu Lưu cũng có cổ phần trong tập đoàn Quý Thị, xem ra Quý phụ thân rất chiều con gái này nhỉ?”

Quý Hồng Hải nhanh chóng nói Quý Lưu Lưu chỉ có một chút cổ phần, không đáng kể.

Lâm Thiên Vi lạnh giọng: “Cô ấy thậm chí không đáng có một chút nào.”

“Hoặc là tôi báo cảnh sát, hoặc là ông lấy lại cổ phần đã cho Quý Lưu Lưu, chuyển cho vợ tôi.” Lâm Thiên Vi nói: “Tôi tin ông sẽ chọn phương án đúng, rốt cuộc Quý Vân Tiêu mới là con ruột của ông phải không?”

Quý Vân Tiêu nghe Lâm Thiên Vi đàm phán với cha cô, ánh mắt dần ửng đỏ.

Khi việc kết thúc, cô tiến tới ôm Lâm Thiên Vi, xúc động nói: “Tôi đến đây là để bảo vệ chị, kết quả bây giờ lại thành chị bảo vệ tôi.”

Lâm Thiên Vi đặt tay lên đầu cô, khước môi khẽ nhếch, nhưng giọng nói vẫn lạnh lùng: “Không được bảo vệ hay sao?”

“Thật lòng mà nói,” Quý Vân Tiêu cười: “Tốt lắm.”

Quý Vân Tiêu chợt nghĩ tới điều gì đó, lại hỏi: “Hôm nay sao chị lại đột ngột xuống hầm xe? Không phải là Quý Lưu Lưu gọi chị chứ?”

“Em nghĩ gì vậy? Tôi đã chặn cô ta rồi.” Lâm Thiên Vi bình tĩnh kể lại: “Là Nghiêm Lộ Lộ gọi tôi xuống, tôi cảm thấy có điều không ổn, hỏi nãy thêm hai câu, thì cô ta liền nói hết những gì biết.”

Quý Vân Tiêu suy đoán: “Gọi chị xuống hầm xe chắc cũng là ý của Quý Lưu Lưu.”

Lâm Thiên Vi: “Ừ.”

Quý Vân Tiêu nghĩ một chút, còn thấy khá buồn cười.

Quý Lưu Lưu làm mấy chuyện này, có lẽ là muốn cho Lâm Thiên Vi thấy cô kiêu ngạo hành hung người khác.

Thuê người quay video, có lẽ là muốn ghi lại “bằng chứng” của cô, sau đó hoặc đưa cho truyền thông, để chuyện cô ức hiếp cô ta bị phanh phui, hoặc giao cho Quý Hồng Hải và người khác để câu lòng thương.

Kết quả là quả báo tới nhanh như vậy.

Chắc Quý Lưu Lưu cũng không ngờ Lâm Thiên Vi bảo vệ cô tới mức này.

Quý Vân Tiêu nghĩ vậy, lại vòng tay ôm mỹ nhân trước mặt.

Quý Vân Tiêu áp má vào vai cô, trù mền nói: “Cảm ơn vợ, có vợ thật tốt.”

Lâm Thiên Vi đưa tay đẩy cô ra một chút, hơi ngượng, lạnh lùng nói: “Đừng nhõng nhẽo.”

“Tôi phải báo đáp chị chứ,” Quý Vân Tiêu nâng mặt Lâm Thiên Vi, khóe môi nở nụ cười có chút tinh quái, nhưng biểu cảm lại rất chân thành: “Phải trả thế nào đây? Hay để tôi giúp chị giải quyết một lần nhu cầu sinh lý nữa? Đảm bảo phục vụ tận tình.”

Chương 46

Chương 46

Lâm Thiên Vi không phải là không động lòng.

Dù lần đầu tiên Quý Vân Tiêu vừa dữ dằn vừa cộc cằn khiến cô đau ê ẩm lưng và hông, phải mấy ngày mới hồi phục, nhưng Quý Vân Tiêu hôm qua đã học được cách dịu dàng và kiềm chế.

Sau hôm qua, Lâm Thiên Vi không còn cảm thấy bất tiện gì.

Nghĩ tới đôi môi đỏ mọng, đầm nước của Quý Vân Tiêu, Lâm Thiên Vi khẽ hạ mắt.

Quý Vân Tiêu không nhìn rõ thần thái trong mắt cô, liền hơi cúi người hỏi tiếp: “Lâm tổng có không hài lòng về ‘dịch vụ’ lần trước của tôi không?”

Cô nói: “Có chỗ nào không hài lòng thì phải nói ra. Dù sao tôi chỉ phục vụ một mình cô, kinh nghiệm còn hạn chế, khó tránh khỏi thiếu sót.”

Lâm Thiên Vi lạnh lùng liếc cô, trong đôi mắt xinh đẹp đầy nguy hiểm: “Cô còn muốn phục vụ ai nữa?”

Quý Vân Tiêu vội vàng tỏ lòng trung thành: “Chỉ muốn phục vụ cô thôi.”

Lâm Thiên Vi khẽ hừ một tiếng.

Cô ngồi vào ghế văn phòng, tỉ mỉ trao đổi với Quý Vân Tiêu các vấn đề cần đổi mặt khi chuyển nhượng cổ phần, đồng thời nói đến tình huống có thể xảy ra vào ngày mai.

Quý Vân Tiêu mặc dù đã hiểu rõ, nhưng vẫn kiên nhẫn nghe hết.

“Thật sự cảm ơn chị.” Quý Vân Tiêu nắm tay cô trên bàn, từ từ ép chặt.

Lâm Thiên Vi không từ chối, chỉ đổi tay còn lại để gọi điện cho người đưa Quý Lưu Lưu đi.

Thấy cô nhường, Quý Vân Tiêu càng vô tư chạm vào lòng bàn tay cô, đôi mắt dài híp lại, cong thành hình lưỡi liềm.

Khi cô cúp điện thoại, Quý Vân Tiêu hỏi: “Sao chị lại tốt với tôi như vậy?”

Lâm Thiên Vi rút tay về, lạnh lùng đáp: “Có gì mà phải hỏi lý do.”

Quý Vân Tiêu cười, không nói thêm, chỉ dùng ánh mắt rực rỡ nhìn cô.

Khuôn mặt Quý Vân Tiêu quá hợp gu Lâm Thiên Vi, chỉ nhìn cô năm giây là cô không dám nhìn nữa.

Nhớ tới những vấn đề trước đó của Quý Vân Tiêu, Lâm Thiên Vi khẽ thanh quản, giọng trầm: “Tối nay...”

Cô vừa nói xong hai chữ ấy thì dừng lại, như cố tình nhử người. Quý Vân Tiêu không nhận được, liền nói lời: “Tối nay... có muốn không?”

Lâm Thiên Vi cuối cùng cũng từ chối thẳng thắn: “Không, tôi chỉ muốn nói với cô, đừng lúc nào cũng nghĩ tới chuyện đó. Ngày mai còn phải lấy lại cổ phần vốn thuộc về cô, nghỉ ngơi cho tốt, chuẩn bị kỹ càng.”

Quý Vân Tiêu gật đầu: “Được, vậy để hôm khác.”

Lâm Thiên Vi bực dọc: “Hôm khác cũng không được.”

Cô vẫn nên tiết chế một chút.

Con người ai cũng có bản chất xấu, những gì có được dễ dàng thì có lẽ cũng sẽ không trân trọng. Nếu cô để Quý Vân Tiêu tiếp tục vô tư, lại sẵn sàng đáp ứng khi Quý Vân Tiêu muốn, chẳng mấy chốc Quý Vân Tiêu sẽ cảm thấy nhàm chán với cô.

Vẫn phải ‘làm giá’ một chút.

Lâm Thiên Vi đã quyết định giữ khoảng cách với Quý Vân Tiêu, còn lạnh lùng đuổi cô đi, nhưng khi Quý Vân Tiêu tới định ôm tạm biệt, cô vẫn không cứng cỏi nổi mà mở tay ra.

Thật xấu hổ.

Lâm Thiên Vi hơi bực bội, đưa Quý Vân Tiêu đi xong mới ăn một miếng kẹo nougat thơm ngọt, mới cảm thấy dễ chịu trở lại.

Khi Quý Vân Tiêu quay về biệt thự, cửa trước đã đứng một người phụ nữ trung niên chăm sóc bản thân rất tốt. Bà nhìn Quý Vân Tiêu, lưỡng lự nửa ngày, cuối cùng vẫn bước tới nói: “Tiêu Tiêu, tôi... tôi tới để xin lỗi cô.”

Quý Vân Tiêu hơi ngạc nhiên: “Xin lỗi?”

“Đúng, tất cả là lỗi của tôi, tôi lúc đó không tỉnh táo. Cô nói với Thiên Vi, bảo cô ấy đừng giận tôi nữa.” Lâm Viên uất ức muốn khóc: “Bây giờ Du Nhiên không ở đây, hầu hết người giúp việc cũng sang bên này, tôi sống một mình trong căn nhà rộng lớn, lúc nào cũng thấy trống trải.”

Khuôn mặt Quý Vân Tiêu không có nhiều biểu cảm. Cô liếc nhìn cây xanh không xa, rồi nhìn Lâm Viên, giọng lạnh hỏi: “Muốn gặp Du Nhiên không?”

Lâm Viên vội vàng gật đầu.

Quý Vân Tiêu dẫn Lâm Viên vào trong, vừa thấy cô bé nhỏ xinh như ngọc băng, Lâm Viên lập tức ôm chặt cô bé mà khóc.

“Du Nhiên, Du Nhiên... bảo bối của bà... trái tim nhỏ của bà... ừ ừ ừ, bà ngoại cuối cùng cũng gặp con rồi.”

Quản gia định nói gì đó, nhưng Quý Vân Tiêu gượng tay ngăn lại.

Cô chỉ đứng một bên, ung dung như không.

Lâm Du Nhiên hiểu chuyện lấy khăn giấy đưa cho Lâm Viên lau nước mắt, giọng ngọt ngào hỏi: “Bà ơi, sao bà khóc vậy?”

“Tôi... tôi...” Lâm Viên nói dở rồi dừng lại, quay nhìn Quý Vân Tiêu, sau đó ôm Lâm Du Nhiên khóc to hơn: “Bà ngoại tưởng sẽ không bao giờ gặp con nữa...”

Quý Vân Tiêu khẽ nhếch khóe môi, nụ cười không hề có chút hơi ấm nào.

Lâm Viên ôm Lâm Du Nhiên hỏi cô bé ở đây có ổn không, có bị bắt nạt không, Lâm Du Nhiên vỗ tay vui sướng: “Không ai bắt nạt con đâu, con ở đây rất vui.”

Lâm Viên ghen ngào hỏi: “Vậy con không nhớ bà à? Bà sống một mình trong căn nhà rộng lớn, thật sự rất cô đơn, lúc nào cũng nghĩ đến những ngày xưa chúng ta bên nhau, khi đó cả ngày đều ở cùng nhau...”

Lâm Du Nhiên nhún mày, sửa lại: “Cũng không phải cả ngày đâu bà, bà cũng thường ra ngoài chơi mà...”

Lâm Viên vội đưa tay bịt miệng cô bé, bổ sung: “Ý bà là, phần lớn thời gian chúng ta đều ở bên nhau.”

Lâm Viên nói: “Hơn nữa trước đây luôn là bà tắm cho con, bây giờ đổi người khác, con có quen không?”

Nghe vậy, Lâm Du Nhiên mỉm cười rạng rỡ: “Giờ con đã biết tự tắm rồi, chị Tiêu Tiêu nói, lứa tuổi con hoàn toàn có thể tự tắm, phải tự lập, không thể lúc nào cũng dựa vào người khác.”

Nghe vậy, Lâm Viên lập tức trừng mắt nhìn Quý Vân Tiêu: “Sao cô lại để Du Nhiên tự tắm? Nếu sàn trơn, con té thì sao?”

Quý Vân Tiêu mỉm cười: “Là Thiên Vi đồng ý để tôi làm vậy.”

Thấy cô nhắc tới Lâm Thiên Vi, Lâm Viên lập tức trở nên ủ rũ.

Lâm Viên ôm Lâm Du Nhiên dỗ một lúc, chờ cô bé ra ngoài chơi, rồi tiến đến nói với Quý Vân Tiêu: “Cô cũng thấy rồi, Du Nhiên cần tôi.”

Quý Vân Tiêu nửa cười nửa nghiêm: “À vậy sao?”

Cô thật sự không thấy điều đó.

Lâm Viên thấy cô không phản bác, bèn thổ lộ mục đích của mình: “Du Nhiên không thể thiếu bà, điều này không tốt cho sự phát triển khỏe mạnh của con. Biệt thự này cũng khá rộng, sao tôi không dọn sang ở luôn?”

Lâm Viên nóng lòng nói tiếp: “Thật ra hành lý tôi đã chuẩn bị xong, đang ở trên xe, mà chúng ta là một gia đình, nên phải sum họp, Tiêu Tiêu cô nói có đúng không?”

Quý Vân Tiêu biểu hiện ôn hòa, không có vẻ muốn từ chối, nhưng lời nói lại thẳng thắn: “Tôi không đồng ý bà dọn vào đây.”

Lâm Viên nghẹn lời, lại bắt đầu cảm thấy áy náy: “Tôi đã xin lỗi cô rồi, cô còn muốn tôi làm gì nữa? Hơn nữa tôi cũng không gây tổn hại thực sự gì cho cô, tôi chỉ mắng cô vài câu, nói vài lời khó nghe, nhưng cô cũng mắng tôi mà, người nhà có gì phải để bụng qua đêm? Tôi đã tha thứ cho cô rồi, cô không thể rộng lượng chút sao? Dù sao tôi cũng là mẹ ruột của Thiên Vi mà.”

Quý Vân Tiêu không đáp.

Vì Lâm Thiên Vi, cô có thể chịu đựng Lâm Viên, thậm chí có thể hạ mình để lấy lòng bà, nhưng điều kiện là Lâm Thiên Vi muốn cô làm vậy.

Nhưng thực tế rõ ràng không phải vậy.

Lâm Thiên Vi để cô không chịu áy náy, trực tiếp mạnh tay đưa Lâm Du Nhiên và đội quân gia đi, còn cắt giảm tiền sinh hoạt của Lâm Viên.

Sau chuyện này, Quý Vân Tiêu còn điều gì không hiểu?

Trong lòng cô đã có tính toán mới.

“Bà Lâm, tôi chỉ muốn bà vào xem Du Nhiên, chỉ vậy thôi.” Quý Vân Tiêu cười dịu dàng, nhắc nhở ôn tồn: “Đừng tham lam quá.”

Lâm Viên còn muốn nói gì đó, nhưng khi đối diện ánh mắt điềm tĩnh mà ẩn chứa sắc bén của Quý Vân Tiêu, bà bỗng rùng mình.

Ánh mắt này khiến bà nhớ tới con gái mình.

Khi đó, cha ruột Lâm Thiên Vi dẫn theo con rơi tới khiêu khích, Lâm Thiên Vi cũng có ánh mắt như vậy.

Lâm Viên lùi nửa bước, siết chặt túi, lầm bầm: “Vậy cô không chịu giúp, tôi chỉ còn cách nhờ Thiên Vi rồi, hành lý của tôi cũng không thể bỏ phí.”

Đến khi bà bước đi rời cổng biệt thự một cách miễn cưỡng, Quý Vân Tiêu mới thở phào, chậm rãi nói: “Hành lý sẽ không bị bỏ phí đâu.”

Buổi tối, khi Lâm Thiên Vi về, Lâm Viên lại gọi điện. Lần này bà khôn ngoan hơn, không còn bôi nhọ Quý Vân Tiêu nữa, mà giả vờ vì tốt cho cô: “Tiêu Tiêu mới 20 tuổi, còn chưa học xong đại học, không thể cứ để như vậy hoang phí, phải không? Theo ta, con nên khuyên Tiêu Tiêu, để cô ấy quay lại học tiếp...”

Lâm Thiên Vi đã bật loa ngoài từ trước, khi Lâm Viên nói xong câu đó, cô liền nhìn về phía Quý Vân Tiêu không xa, hỏi: “Cô có định quay lại học không?”

“Không cần đâu.” Quý Vân Tiêu đi tới bên Lâm Thiên Vi, trao cho cô một tập tài liệu.

Lâm Thiên Vi nhướn mảy: “Cái này là gì vậy?”

Quý Vân Tiêu bình thản đáp: “Mẹ không phải lo một mình cô đơn sao? Tôi đăng ký cho bà một khóa học trao đổi và nâng cao, ở đó toàn những nhạc sĩ cùng lứa tuổi và có cùng sở thích.”

Bên kia đầu dây, Lâm Viên kinh ngạc: “Khóa học trao đổi và nâng cao gì cơ?”

Quý Vân Tiêu thờ dãi: “Như tên gọi, đây là nơi để bà học tập, giao lưu và nâng cao trình độ, hơn nữa cơ hội này rất hiếm, tôi phải nhờ tới cụ Lưu mới xin được một suất.”

Lâm Thiên Vi lật tài liệu xem qua, đánh giá: “Điều kiện thực sự tốt.”

“Đúng không? Tôi cũng nghĩ nó rất hợp với mẹ ta, một nghệ sĩ vừa có phẩm hạnh vừa có lý tưởng và hoài bão để theo đuổi ước mơ.” Quý Vân Tiêu nói xong lại thờ dãi: “Chỉ tiếc là lớp học ở Vienna, hơi xa nhà một chút.”

Lâm Viên tức giận đến mức muốn phát điên: “Hơi xa à? Là hơi xa sao!”

Quý Vân Tiêu nháy mắt với Lâm Thiên Vi, rồi đặt tay lên vai cô, giọng ấm: “Con chỉ gợi ý thôi, còn có đi hay không, quyết định vẫn là của mẹ.”

“Quý Vân Tiêu!” Lâm Viên gần như ghen thờ: “Cô chỉ muốn đuổi tôi đi sao? Tôi rốt cuộc cản trở cô điều gì? Sao cô độc ác thế này!”

Đôi mày Lâm Thiên Vi lạnh lùng lại.

Lâm Viên lại mắng Quý Vân Tiêu thậm tệ trước mặt Lâm Thiên Vi, thậm chí còn dùng lời lẽ tục tĩu, Lâm Thiên Vi nhấm mắt lại, đợi Lâm Viên mắng xong mới nói: “Mẹ, con nghĩ mẹ thực sự nên tới Vienna để bình tĩnh một chút.”

Lâm Viên khóc nức: “Ta không đi, ta chẳng đi đâu hết...”

“Vienna cũng tốt mà, mẹ đi đó ít ra vẫn duy trì được cuộc sống giàu sang sung túc.” Lâm Thiên Vi bình tĩnh nói: “Con sẽ nhờ người đặt vé máy bay tối nay cho mẹ.”

Khi Lâm Thiên Vi bước ra từ phòng làm việc, Quý Vân Tiêu đã tắm xong và thay bộ váy ngủ ren đen.

Cô không gầy yếu, mà thân hình cân đối, những chỗ gọi cảm thì rất đầy đặn, vì vậy khi mặc bộ váy ngủ như thế, càng thêm hấp dẫn.

Lâm Thiên Vi nhìn hai đôi chân trắng dài của cô, dần đỏ mặt.

Quý Vân Tiêu lại tới đưa cho cô một cốc sữa ấm, nói: “Cảm ơn, Thiên Vi.”

Lâm Thiên Vi mơ hồ chuyển ánh mắt đi nơi khác, hơi hờ hững hỏi: “Cảm ơn cái gì?”

Quý Vân Tiêu nhỏ giọng: “Cảm ơn chị đã giúp tôi.”

Lâm Thiên Vi nắm cốc thủy tinh, ngẩng mắt nhìn trần nhà, lạnh lùng nói: “Không cần cảm ơn, đưa mẹ tôi đi không hoàn toàn là vì cô, sắp tới tập đoàn phải mở rộng thị trường nước ngoài, tôi thực sự không rảnh xử lý mâu thuẫn gia đình, nên cách tốt nhất là đưa người đi.”

“Vienna là nơi tốt,” Lâm Thiên Vi hít thở đều, rồi nhìn Quý Vân Tiêu, bình tĩnh nói: “Cô chọn không tệ đâu.”

Nói xong, Lâm Thiên Vi liền quay lưng bỏ đi.

Như đang chạy trốn vậy.

Cô chạy đi làm gì chứ?

Quý Vân Tiêu không nhin được mà cười khẽ.

.....

Lâm Thiên Vi cảm thấy Quý Vân Tiêu là cố ý.

Cô cố tình mặc như vậy, cố tình ánh mắt long lanh, cố tình dùng giọng điệu mập mờ quyến rũ để nói chuyện với mình.

Thật sự khó chịu quá.

Lâm Thiên Vi có phần muốn gọi Quý Vân Tiêu lại, để cô ấy “phục vụ” mình thêm một lần nữa.

Nhưng không được.

Ban ngày cô đã quyết định rồi, phải “lạnh nhạt” với Quý Vân Tiêu, phải làm giá với Quý Vân Tiêu một chút, không thể để cô ấy dễ dàng đạt được điều mình muốn.

Nhưng hôm nay Quý Vân Tiêu thật sự quá xinh đẹp.

Cô mặc ren thực sự rất hợp, chất liệu gọi cảm ôm lấy cơ thể, không chỉ tôn lên đường cong hoàn hảo mà còn khiến mọi ưu điểm của cô hiện hiện đầy đủ.

Nói chung là... rất đẹp.

Đẹp đến mức như là một con cáo tinh quái.

Lâm Thiên Vi gõ nhẹ vào đầu, định đẩy hình ảnh lúc nãy của Quý Vân Tiêu ra khỏi tâm trí, nhưng càng nghĩ, càng không làm được.

Rốt cuộc phải làm sao đây?

Khi tắm, Lâm Thiên Vi cố tình hạ nhiệt nước, nhưng dù vậy, ngọn lửa trong lòng vẫn chưa bị dập tắt.

Nhớ Quý Vân Tiêu...

Thật sự rất nhớ Quý Vân Tiêu...

Rõ ràng hôm nay cô đã từ chối Quý Vân Tiêu một cách dứt khoát, nói tối nay không làm “chuyện kia”, vậy sao Quý Vân Tiêu vẫn mặc như vậy?

Có phải cố ý không?

Chắc chắn là cố ý rồi đúng không?

Lâm Thiên Vi càng nghĩ càng tức, bèn đeo tai nghe, mở một bộ phim lãng mạn, tự làm “công việc thủ công” của mình.

Nhưng vẫn không ổn.

Cảm giác này hoàn toàn khác với cảm giác Quý Vân Tiêu mang lại.

Lâm Thiên Vi lại tắm thêm một lần nữa, xong ra ngoài, mở cửa phòng, định đi xem Lâm Du Nhiên.

Gặp cô bé, nói chuyện về học tập và hoạt hình, cảm nhận niềm vui và sự hồn nhiên của tuổi thơ, để tâm trí được thanh tẩy, phải không?

Nhưng Lâm Thiên Vi không ngờ Quý Vân Tiêu cũng ở đó.

Hơn nữa, Quý Vân Tiêu vẫn mặc bộ váy ngủ đen bằng lụa gợi cảm.

Lâm Thiên Vi vô cớ tức giận, lập tức nổi giận: “Quý Vân Tiêu, sao cô lại mặc bộ đồ này ở nhà? Cô không biết trong nhà còn có trẻ con sao? Cô thấy hợp lý sao? Cô thấy đúng mực sao? Cô nghĩ mặc thế đi loanh quanh khắp nơi không vấn đề gì sao?”

Quý Vân Tiêu cúi nhìn bộ váy ngủ của mình.

Có hơi mát một chút, nhưng cũng không đến nỗi sao?

Giờ thời tiết nóng, mặc mỏng một chút cũng không sao chứ?

Nhưng dù trong lòng nghĩ vậy, Quý Vân Tiêu cũng không dám nói ra, vợ đã nói cô có vấn đề, cô còn dám nghĩ là không sao sao?

Quý Vân Tiêu liền xin lỗi: “Em thấy không hợp, em thấy không đúng mực, em thấy vấn đề thật lớn.”

Lâm Thiên Vi nghiêm mặt mắng cô: “Vậy mà cô còn mặc thế này! Quả nhiên là cố ý! Cô chỉ muốn dụ tôi phạm tội thôi!”

Quý Vân Tiêu đứng sững ra đó: “Ờ....”

Ý nghĩa gì đây?

Có phải đúng ý cô ấy nghĩ không?

Ban đầu Quý Vân Tiêu còn không nghĩ bộ đồ này có vấn đề gì, nhưng khi hiểu ra ý Lâm Thiên Vi, cô lập tức tạo dáng, đồng thời xoa mái tóc dài ra sau vai.

Lúc này, xương quai xanh của cô hoàn toàn lọt vào tầm mắt Lâm Thiên Vi.

Làn da vốn trắng mịn dưới lớp vải đen càng trở nên mềm mịn như bơ, Quý Vân Tiêu còn mỉm cười nhẹ với cô, giả vờ vô tình khoe chút vẻ gợi cảm, giọng khàn khàn: “Xin lỗi, Thiên Vi, tất cả là lỗi của tôi.”

Lâm Thiên Vi cắn môi rồi buông ra, nhìn chằm chằm hỏi: “Cô tự thừa nhận rồi phải không?”

Quý Vân Tiêu thản nhiên đáp: “Ừ, tôi thừa nhận rồi.”

Lâm Thiên Vi tức giận: “Vậy còn không đi thay bộ đồ đi!”

Quý Vân Tiêu mỉm cười: “Được thôi.”

Bên cạnh, cô bé Lâm Du Nhiên làm bộ mặt thích thú xem chuyện, Lâm Thiên Vi nhìn cô bé vài giây, rồi cúi xuống vỗ đầu, chưa quen lắm nhưng vẫn dỗ: “Đừng sợ, dì không cáu với con đâu.”

Lâm Du Nhiên gật đầu, mắt cong thành hình lưỡi liềm rất đẹp.

Lâm Thiên Vi không nhịn được hỏi: “Sao con cười vậy?”

Lâm Du Nhiên ngoan ngoãn trả lời: “Chị Tiêu nói dì út lúc giận trông như mèo con bông xù, giờ nhìn thật sự rất giống.”

Lâm Thiên Vi: “???”

Mặt cô đỏ một bên, cô phủ nhận: “Ta không giống đâu.”

Cô nghiêng răng than thở: “Đừng nghe Quý Vân Tiêu nói linh tinh, cô ấy mới giống mèo, cả nhà cô ấy đều giống mèo cả.”

Lâm Thiên Vi lại dỗ Lâm Du Nhiên vài câu, rồi quay người rời phòng đi tìm Quý Vân Tiêu.

Quý Vân Tiêu vẫn đang trong phòng thay đồ chọn váy ngủ, thấy Lâm Thiên Vi tới, cô cầm một bộ lên thử trước người mình, mỉm cười hỏi: “Bộ này được không?”

Lâm Thiên Vi mím môi, không nói gì.

Quý Vân Tiêu đặt bộ đó xuống, cầm bộ khác hỏi tiếp: “Bộ này chắc được chứ? Trong sáng, kín đáo, những chỗ cần che đều che hết rồi.”

“Chốt bộ này thôi.” Lâm Thiên Vi khoanh tay, thở nhẹ một hơi, giọng lạnh: “Cô đổi ngay bây giờ.”

Quý Vân Tiêu thấy cô không có ý rời đi, liền nhướn mày: “Bây giờ à?”

Lâm Thiên Vi: “Ừ.”

Quý Vân Tiêu nhin cười, nghiêm túc hỏi: “Tôi chuẩn bị thay váy ngủ, cô định tiếp tục đứng đây à?”

Lâm Thiên Vi gượng gượng tỏ ra bình tĩnh: “Đúng.”

Tai cô đỏ ửng mà vẫn phải tỏ ra thản nhiên, cô chăm chú nhìn Quý Vân Tiêu, giọng lạnh lùng: “Đây là hình phạt.”

Quý Vân Tiêu cười hỏi: “Hình phạt gì vậy?”

Lâm Thiên Vi mặt không biểu cảm, nói với cô: “Hình phạt vì cô mặc bộ đồ đó dụ dỗ tôi.”

Quý Vân Tiêu thực sự không nhin được, cười thành tiếng ngay tại chỗ.

Lâm Thiên Vi bị cô cười khiến ngượng, không còn giữ được vẻ mặt lạnh lùng nữa, cô nắm chặt ngón tay, đỏ mặt giận dữ: “Cô đang cười cái gì vậy? Chẳng lẽ tôi nói sai sao? Vừa nãy cô rõ ràng đã thừa nhận rồi...”

“Không sai, không sai đâu.” Quý Vân Tiêu dỗ cô: “Là tôi, tôi không có ý tốt, tôi có mưu đồ, tôi mặc bộ váy ngủ đó chính là để dụ dỗ cô.”

Cô còn giả vờ tiếc nuối thở dài: “Chỉ là Lâm Tổng mắt sáng như sao, quan sát tinh tường, những suy nghĩ, những ý đồ thâm kín của tôi đều bị cô nhìn thấu.”

Nghe Quý Vân Tiêu nói vậy, Lâm Thiên Vi mới cảm thấy trong lòng đỡ bức một chút.

Cô điều chỉnh hơi thở, tiếp tục nói: “Vậy thì cô đáng bị như vậy.”

Quý Vân Tiêu gật đầu đồng ý: “Tôi có tội, tôi đáng bị như vậy.”

Lâm Thiên Vi nghiêm mặt: “Vậy sao cô còn chưa nhanh lên, hay là để tôi làm giúp cô?”

Quý Vân Tiêu mang bộ váy ngủ trắng trong sáng, kín đáo đến bên cô, nói: “Đây mà là hình phạt, thì phải trừng phạt đến cùng.”

Lâm Thiên Vi nhìn khuôn mặt cô tiến lại, hơi lạc thần, chậm mất hai giây mới hỏi: “Trừng phạt đến cùng là sao?”

“Trừng phạt đến cùng, là Lâm Tổng tự tay xé nát bộ đồ trên người tôi, chỉ có như vậy, người phụ nữ phóng đảng, bừa bãi như tôi mới nhận được sự nhục nhã xứng đáng.” Nói xong, Quý Vân Tiêu nhắm mắt lại, tạo tư thế sẵn sàng chịu trận.

Lâm Thiên Vi không thể nghe nổi lời này, lập tức nói: “Cô đừng tự nói về mình như vậy.”

Giọng cô mềm mại hơn một chút: “Hơn nữa tôi cũng không có ý nhục mạ cô.”

Quý Vân Tiêu mở mắt trở lại.

Cô không biết cảm giác trong lòng là gì, chỉ biết dưới chân như lơ lửng, cảm giác như đang đứng trên những đám mây mềm mại và ngọt ngào.

“Thiên Vi.” Quý Vân Tiêu gọi cô bằng giọng khàn khàn.

Lâm Thiên Vi nghĩ cô không tin, lại giải thích thêm một lần: “Tôi thật sự không muốn nhục mạ cô đâu, mặc dù cô hơi vô liêm sỉ, để... để ngủ với tôi còn dùng cách này, nhưng cũng không đến mức dùng từ phóng đảng... đâu mà...”

Quý Vân Tiêu cuối cùng không chịu nổi nữa, ôm chặt cô.

“Này, cô...” Lâm Thiên Vi đỏ mặt, đẩy cô ra.

“Đừng động, nếu cô cứ như vậy, tôi có lẽ thật sự không nhịn được sẽ làm chuyện xấu mất.” Quý Vân Tiêu áp má vào vai cô, nhẹ nhàng cảm nhận hương ấm trên người cô.

“Cô còn định làm chuyện xấu gì nữa?” Lâm Thiên Vi cũng đặt tay lên lưng cô.

Quý Vân Tiêu nghiêm túc trả lời: “Ví dụ như, ép cô yêu tôi ấy.”

Nói xong, cô còn nắm cầm Lâm Thiên Vi, áp cô vào tủ quần áo bên cạnh, nghiêng đầu hôn nhẹ bên tai cô.

Quý Vân Tiêu hỏi: “Sợ không?”

Lâm Thiên Vi nhếch môi, không mấy để tâm.

Cô ném bộ váy ngủ trắng trong sáng vừa nẩy sang một bên, còn đưa tay đẩy Quý Vân Tiêu ra, đồng thời ấn cô vào bức tường đối diện.

Quý Vân Tiêu nhếch mày: “Định làm gì đây?”

Lâm Thiên Vi cũng nghiêm túc nắm cổ cô bằng một tay, lưỡng lự một chút rồi lại nắm lấy cằm Quý Vân Tiêu, nhẹ nhàng nâng lên.

Lâm Thiên Vi lạnh lùng: “Cô là ai? Tôi là ai? Dù có ép buộc tình cảm, thì cũng phải là tôi ép buộc cô chứ?”

Quý Vân Tiêu bật cười: “Hóa ra vợ tôi còn biết ép buộc tình cảm hả.”

Lâm Thiên Vi lạnh nhạt: “Cô có thể thử xem.”

“Thử thì thử thôi mà.” Quý Vân Tiêu nháy mắt với cô, giọng trầm ấm đầy cảm dỗ: “Nhưng cô thật sự biết làm việc này à, vợ?”

Quý Vân Tiêu hỏi: “Cô có muốn tôi dạy không?”

“Câm mồm!” Lâm Thiên Vi bị cô kích thích lòng muốn thắng thua.

Cô lục trong tủ quần áo lấy ra một chiếc cà vạt, áp Quý Vân Tiêu vào, rồi buộc hai tay cô lại với nhau.

Quý Vân Tiêu khen ngợi: “Có chút khí chất rồi đấy.”

“Bây giờ,” Lâm Thiên Vi nhìn cô, tự cho là ra lệnh dữ dằn: “Đến đây, hôn tôi.”

Chương 47

Chương 47

Quý Vân Tiêu bị buộc tay ra sau nhưng điều đó chẳng cản trở gì cả.

Cô vẫn tiến đến trước mặt Lâm Thiên Vi, nhẹ nhàng chiếm lấy một nụ hôn.

Đôi môi mềm mại áp lên đôi môi đỏ mọng của Lâm Thiên Vi, hôn hai lần rồi lại rời ra.

Quý Vân Tiêu áp trán vào trán cô, hơi thở lướt qua má, đến tai cô.

Quý Vân Tiêu khàn giọng hỏi: “Đủ chưa?”

Lông mi dài của Lâm Thiên Vi rung nhẹ, mở hé mắt nhìn Quý Vân Tiêu, giọng lạnh lùng: “Cô nói xem?”

Nói xong, cô không cho cô phản ứng, ôm lấy khuôn mặt Quý Vân Tiêu, hôn lại.

Lần này không còn hơi hợt nữa, Lâm Thiên Vi chủ động mở hàm Quý Vân Tiêu, để lưỡi mình sâu vào, quện chặt với cô.

Quý Vân Tiêu thấy cô như vậy thì không khách khí nữa, tận hưởng trọn vẹn hương vị ngọt ngào của cô, dường như muốn nuốt trọn hơi thở của cô.

Không khí xung quanh như bốc cháy, hơi thở của Lâm Thiên Vi cũng dần trở nên khó nhọc, lúc này Quý Vân Tiêu bị buộc tay, không thể như lần trước ôm cổ cô, vì vậy cô vẫn còn không gian để né tránh.

Lâm Thiên Vi đẩy vai Quý Vân Tiêu, nghiêng đầu sang một bên để thở.

Quý Vân Tiêu cong khóe môi: “Đủ chưa?”

Cô thở dài: “Hình như vợ tôi ép buộc tình cảm chưa ổn lắm.”

Lâm Thiên Vi đỏ mặt, trừng mắt với cô.

Gương mặt cô vừa nóng bỏng vừa hấp dẫn, khiến Quý Vân Tiêu không kìm nén được mà lại muốn hôn tiếp, nhưng Lâm Thiên Vi dễ dàng né tránh.

Quý Vân Tiêu không nhịn được mà vịn cổ tay, rồi cười: “Buộc chặt đấy nhỉ.”

Lâm Thiên Vi đã bình tĩnh lại, lại đưa tay nâng cằm cô lên.

Quý Vân Tiêu nháy mắt, giọng khàn: “Muốn tiếp tục hôn không?”

“Không.” Lâm Thiên Vi ngón tay lướt dọc cổ dài của cô, cuối cùng rơi vào cổ áo.

Cô móc cổ áo, kéo lên, vừa nghiêm túc vừa tập trung: “Đến lúc thay quần áo rồi.”

Nhưng tay cô còn bị buộc, vậy phải làm sao đây?

Quý Vân Tiêu vừa định hỏi, thì nghe bên tai phát ra tiếng xé rách.

Lâm Thiên Vi thật sự đã xé toạc chiếc váy ngủ của cô.

“Đây là do cô tự yêu cầu mà.” Lâm Thiên Vi mặt không biểu cảm.

Quý Vân Tiêu nhìn chiếc cổ áo bị xé rộng hơn, thường thức chút cảnh đẹp của mình, rồi ngẩng lên nhìn Lâm Thiên Vi, cười dịu dàng quyến rũ: “Tiếp đi, yêu cầu của tôi là xé nát, cô mới xé có chút thôi.”

Lâm Thiên Vi định tiếp tục ra tay, nhưng nhìn thấy biểu cảm điềm tĩnh tự tại của Quý Vân Tiêu, cô lại tức đến nỗi không biết trút giận vào đâu.

Sao Quý Vân Tiêu lại tỏ ra như nắm hết quyền kiểm soát vậy?

Lâm Thiên Vi thả tay, ánh mắt lạnh lùng: “Chán rồi.”

Quý Vân Tiêu sốt ruột: “Sao lại chán?”

Lâm Thiên Vi nói: “Cô quá chủ động, chán rồi.”

Quý Vân Tiêu vội vàng: “Vậy cô thích kiểu nào, tôi sẽ phối hợp.”

Phải để vợ thấy thú vị.

Lâm Thiên Vi ngẩng mặt, lạnh lùng nói: “Tình hoa của ‘ép buộc tình cảm’ là một bên không muốn, càng không muốn, bên kia càng phải ép.”

Quý Vân Tiêu bật cười: “Cô Lâm hiểu biết cũng không ít đấy.”

Lâm Thiên Vi liếc cô một cái.

Quý Vân Tiêu lấy lại bình tĩnh, nhìn vào người phụ nữ xinh đẹp ánh mắt đầy chiều sâu trước mặt, hỏi: “Cô thật sự muốn chơi ‘ép buộc tình cảm’ với tôi à?”

Tay Quý Vân Tiêu vẫn bị buộc, cô cũng không nghĩ đến việc thoát ra, chỉ bước tới dùng cơ thể đụng nhẹ Lâm Thiên Vi.

Giọng Quý Vân Tiêu nhẹ nhàng dụ dỗ: “Nếu cô thật sự muốn chơi, tôi cũng có thể phối hợp mà.”

Lâm Thiên Vi liếc cô, hỏi: “Phối hợp kiểu gì?”

“Xem tôi biểu diễn.”

Nói xong, Quý Vân Tiêu nhắm mắt lại, khi mở ra, đôi mắt sâu thẳm của cô phủ một lớp sương mỏng, mang vẻ yếu đuối hoàn toàn khác với bình thường.

Giọng Quý Vân Tiêu còn run: “Đừng... cô Lâm... xin cô... đừng xé áo tôi... xin cô...”

Lâm Thiên Vi: “Phụt.”

Thực ra Quý Vân Tiêu diễn rất tốt, cảm xúc đầy đủ và nhập vai, nhưng chỉ một nụ cười của Lâm Thiên Vi là phá tan bầu không khí ngay lập tức.

Quý Vân Tiêu lập tức “vỡ vai”, cũng bật cười theo.

Lâm Thiên Vi hơi bực: “Cô rốt cuộc đang cười cái gì vậy?”

“Tôi cười theo cô mà.” Quý Vân Tiêu lại khen cô: “Vợ cười thật đẹp.”

“Không được gọi là vợ.” Lâm Thiên Vi rõ là biết lời cảnh báo này chẳng có tác dụng gì, nhưng vẫn muốn nói ra.

“Được thôi.” Quý Vân Tiêu vừa đồng ý, giây sau lại nói: “Vợ, cô có thể tiếp tục xé áo tôi không? Lúc nãy xé áo thật cuốn, tôi chưa xem đã đủ.”

“Thỏa mãn cô.” Lâm Thiên Vi lạnh lùng nói xong, liền túm lấy tà váy của cô, xé ra thành nhiều đường rách loang lổ.

Lần này, chiếc áo vốn mỏng càng không che nổi gì nữa, dây vai một bên rơi xuống, lắc lư, bên còn lại chỉ còn lơ lửng trên vai, như sắp tuột hẳn.

Quý Vân Tiêu cảm nhận được ánh mắt không rời của Lâm Thiên Vi, liền cố tình, vô liêm sỉ hỏi: “Đẹp không?”

Lâm Thiên Vi nín thở, gờ tay nhẹ chạm vào làn da của cô.

“Cô tập sao mà có cơ bụng số 11 vậy?” Lâm Thiên Vi hơi ghen tỵ.

Cô còn nhớ hơn một tháng trước, đêm cô kéo Quý Vân Tiêu ra khỏi quán bar, Quý Vân Tiêu còn không như thế.

Lúc đó, bụng Quý Vân Tiêu trắng mịn, mềm mại, còn có chút mỡ.

“Bí quyết là tập thể dục nhiều.” Quý Vân Tiêu nhìn Lâm Thiên Vi, nghiêm túc nói: “Cô có muốn tôi dẫn cô tập không, ngay bây giờ luôn không?”

Lâm Thiên Vi hiểu ý cô, nhưng thật sự cảm thấy rung động.

Quý Vân Tiêu dáng vẻ uyển chuyển, đứng ngay trước mặt cô, gần như khoe hết, khiến cô cũng nảy sinh vài suy nghĩ và ham muốn.

Nhưng Lâm Thiên Vi là người quyết tâm kiên định.

Cô còn nhớ quyết định của mình, hôm nay không ngủ với Quý Vân Tiêu thì hôm nay tuyệt đối không ngủ với Quý Vân Tiêu.

Lâm Thiên Vi hít một hơi, lạnh lùng từ chối: “Không cần.”

Quý Vân Tiêu co chân, xuống vị trí thấp hơn một chút, ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt hạ xuống của cô.

Giọng cô gợi cảm: “Thật sự không cần sao?”

“Cô đúng là...” Lâm Thiên Vi nhận ra mình lại động lòng, cô giữ lấy vai Quý Vân Tiêu, nghiến răng, bỗng nổi giận: “Cô quý xuống cho tôi.”

Quý Vân Tiêu nhướn mày.

Vợ yêu cầu gì cô cũng đồng ý, nhưng trước khi quý xuống, Quý Vân Tiêu nhẹ nhàng hôn lên vai cô.

Rồi đến xương đòn, rồi đến rốn, rồi đến cánh tay buông tự nhiên; khi đôi môi mềm mại chạm vào những ngón tay trắng nõn của Lâm Thiên Vi, Quý Vân Tiêu cũng quý xuống trước mặt cô.

Cô ngẩng lên nhìn Lâm Thiên Vi, thần sắc mềm mại, vẻ thành kính, hỏi: “Như vậy đúng không?”

Từ góc nhìn này, Quý Vân Tiêu đẹp đến mức không thể tin nổi.

Trước mắt như pháo hoa bùng nổ, ánh sáng xuyên qua bầu trời đêm, bùng ra thành dải ngân hà rực rỡ lộng lẫy, Lâm Thiên Vi trần trần nhìn, tim bỗng loạn nhịp.

Cô không còn lo nghĩ gì nữa.

Cô đưa ngón tay thon dài đặt lên má Quý Vân Tiêu, lần theo đường nét khuôn mặt, rồi lại buông ra.

Các cảnh trong đủ loại phim nhỏ hiện lên trong đầu cô như xem qua loa, Lâm Thiên Vi cũng chẳng biết mình đang làm gì, cô chỉ hoàn toàn theo bản năng, nhấc váy mình lên.

Chiếc váy ngủ cô mặc hôm nay vẫn là chất liệu lụa thật, tám vải mềm mượt phủ lên đầu Quý Vân Tiêu rồi trượt xuống vai cô, ngay lập tức, trước mắt trở nên mờ mịt.

Gì cũng không nhìn rõ nữa.

Bởi vì chiếc váy ngủ chắn ánh sáng.

Quý Vân Tiêu có thể ngửi thấy rõ mùi thơm ngọt ấy, còn cảm nhận rõ Lâm Thiên Vi đang run rẩy, cô hít nhẹ, nhắm mắt lại, cười khẽ: “Cô đứng vững một chút, rồi đừng sợ.”

Cô không phải chưa từng nghĩ đến cảnh này.

Thực ra, cô đã mong đợi từ lâu, và từ trước đã muốn thử cùng Lâm Thiên Vi.

Chỉ là không ngờ ngày này lại đến nhanh như vậy.

Thật sự không phải mơ sao?

Vợ mình vốn dễ xấu hổ vậy mà lại chủ động làm chuyện này?

Nhưng Quý Vân Tiêu cũng không kịp nghĩ gì khác, cô muốn nắm bắt cơ hội này để thể hiện thật tốt.

Dưới tà váy, Quý Vân Tiêu ngửa nhẹ đầu ra sau, dùng đôi môi mềm mại chạm nhẹ vào tấm vải nhỏ, đang say mê thì bỗng nhiên trước mắt lại sáng lên.

Quý Vân Tiêu nheo mắt.

Vợ cô đâu?

Vợ cô thế kia đâu rồi?

...

Lâm Thiên Vi chạy mất.

Ánh sáng trắng lạnh phía trên rơi vào mắt cô, chọt chích nhẹ, khiến lòng tự trọng vốn lâu rồi chưa khơi dậy lại trỗi dậy.

Cô thấy xấu hổ.

Rõ ràng là cô chủ động làm hành động đó, nhưng không thể tiếp tục, chủ động bỏ chạy cũng là cô.

Lúc này, Quý Vân Tiêu cũng không muốn giả vờ nữa, cô vừa dùng lực nhẹ là kéo được dây cà vạt trên tay ra, liền đuổi theo Lâm Thiên Vi, gọi phía sau: “Thiên Vi! Cô đợi đã!”

Lâm Thiên Vi đầu cũng không ngoảnh lại: “Cô kêu người khác tháo giúp cô đi! Tôi muốn đi nghỉ!”

“Không phải,” Quý Vân Tiêu vội: “Tôi không nói về cà vạt, tôi nói về... lúc nãy...”

“Lúc nãy gì cũng chưa xảy ra hết!” Lâm Thiên Vi chạy vào phòng, “rầm” đóng sầm cửa lại.

Cái gì thế này.

Sao có thể “câu” cô như vậy?

Lúc này đã cười lên mặt cô, giờ lại bỏ chạy, rốt cuộc là sao?

Chẳng lẽ cô chơi không nổi sao?

Quý Vân Tiêu gõ cửa, giọng mềm mỏng: “Vợ mở cửa đi, mở cửa cho em được không?”

Lâm Thiên Vi không đáp.

Quý Vân Tiêu vừa buồn cười vừa bắt lặc: “Không phải, chị làm vậy, tối nay em còn ngủ thế nào được nữa?”

“Tôi có quan tâm cô ngủ được hay không đâu.” Lâm Thiên Vi mở cửa, trợn mắt nhìn cô, nói: “Đừng có gõ cửa nữa, hôm nay cũng không được quấy rầy tôi thêm lần nào.”

Nói xong, cô lại đóng cửa.

Quý Vân Tiêu chỉ còn cách dựa vào cửa mà tưởng tượng.

Tưởng tượng nếu lúc này Lâm Thiên Vi không vì xấu hổ mà chạy đi, thì tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

“Thiên Vi...”

Giọng Quý Vân Tiêu đã thay đổi.

Cô tất nhiên không làm chuyện kỳ quái gì, vì trong nhà không phải chỗ riêng tư, có khi bảo mẫu sẽ bước vào, thậm chí cả cô bé Lâm Du Nhiên cũng có thể bất ngờ xuất hiện.

Nhưng chỉ cần dựa vào cửa mà tưởng tượng, dù chẳng làm gì thêm, Quý Vân Tiêu cũng đã cảm thấy sượng đến mức thót lên.

Nếu vợ cô không quá xấu hổ thì tốt biết mấy.

Dù có chút tiếc nuối, Quý Vân Tiêu vẫn nhanh chóng điều chỉnh tâm trạng.

Cô tự an ủi bản thân, vợ xấu hổ cũng rất đáng yêu.

Vợ xấu hổ, mắt mờ màng, má ửng hồng, giống như quả đào chín mọng, cũng giống như táo ngọt mọng nước.

Cô vẫn phải đi phòng tập.

Quý Vân Tiêu nghĩ, tập chút aerobic tiêu hao năng lượng, có lẽ sẽ quên đi sự tiếc nuối lúc này.

Hơn nữa, Lâm Thiên Vi có vẻ thích cơ bụng săn chắc của cô, nên cô cũng phải duy trì.

Quý Vân Tiêu tập luyện nửa giờ trong phòng gym, thì lúc này Lâm Thiên Vi cũng thay bộ đồ thể thao đến.

Quý Vân Tiêu chủ động chào hỏi, hỏi cô: “Sao vẫn chưa ngủ?”

Lâm Thiên Vi đứng sững, nhìn cô hai giây, không nói gì, rồi quay người chạy đi.

Quý Vân Tiêu bắt lực bước xuống máy chạy, đuổi tới cửa hỏi: “Hay để tôi nhường phòng gym cho cô?”

Lâm Thiên Vi lạnh lùng đáp hai chữ: “Không cần.”

Nói xong, cô thẳng thừng bước tiếp, suýt nữa thì vấp phải bình hoa trên đường.

“Cô đi chậm chút đi.” Quý Vân Tiêu đưa tay lên trán.

Nghe vậy, Lâm Thiên Vi lại chạy nhanh hơn.

Quý Vân Tiêu đành im lặng.

Vì tối qua tập thể dục nên Quý Vân Tiêu ngủ rất say, cô dậy muộn một chút, khi vệ sinh xong và xuống lầu, thì bữa sáng đã chuẩn bị xong.

Lâm Du Nhiên leo lên ghế nhỏ tự rửa tay xong, vui vẻ thử một miếng bữa sáng, tinh ý nhận ra điều không ổn.

Cô bé nhú mào, nhìn Quý Vân Tiêu, hỏi bằng giọng ngây thơ: “Hôm nay bữa sáng không phải chị Tiêu Tiêu làm à?”

“Không phải.” Lâm Thiên Vi đáp thay Quý Vân Tiêu.

Ngay cả trước mặt cô bé, cô cũng không quên bảo vệ Quý Vân Tiêu. Lâm Thiên Vi khẽ búng vào trán Lâm Du Nhiên, nói: “Quý Vân Tiêu không phải là đầu bếp riêng trong nhà, cô ấy còn nhiều việc khác, không thể chuyên tâm nấu ăn cho con. Khi cô ấy nấu cho con, con phải biết ơn, nhưng khi không nấu cũng phải hiểu.”

Lâm Du Nhiên ngoan ngoãn gật đầu.

Quý Vân Tiêu cũng đi tới xoa đầu cô bé, giải thích: “Hôm nay chị dậy muộn, mai sẽ làm bữa sáng cho em nhé.”

Lâm Du Nhiên mắt cười như trăng khuyết: “Được!”

Quý Vân Tiêu cũng cười với cô bé, rồi quay sang, ngồi xuống bên cạnh Lâm Thiên Vi đối diện.

Lâm Thiên Vi cầm đũa lập tức căng cứng tay.

“Cô căng thẳng gì vậy?” Quý Vân Tiêu đưa tay vuốt lưng cô, nghiêng lại gần hơn, hạ giọng: “Không phải cô còn xấu hổ vì chuyện hôm qua sao?”

Lâm Thiên Vi giận dữ nhìn cô, nghiêm sắc mặt: “Tôi không xấu hổ.”

“Tốt, tốt, tốt.” Quý Vân Tiêu gấp cho cô một cuộn trứng, cười nói: “Không xấu hổ thì ăn cho ngon trước đã.”

Lâm Thiên Vi có lẽ không nghe vào, vẫn còn băng khuâng.

Quý Vân Tiêu phân tích kỹ nguyên nhân khiến vợ xấu hổ, rồi kéo ghế lại gần, nhỏ giọng: “Hôm qua là lỗi của em, là em cố chui vào dưới váy của chị...”

Lâm Thiên Vi vội che miệng Quý Vân Tiêu lại.

Góc mắt còn đỏ vì giận: “Con nhỏ còn ở đây, cô chú ý chút được không?”

“Thế thì đừng bướng nữa, ăn cho ngon, được không?” Quý Vân Tiêu nắm tay cô, lắc nhẹ.

Lâm Thiên Vi nhìn khuôn mặt cô vài giây, bớt giận nhưng vẫn nhỏ giọng: “Tôi chính là muốn bướng.”

Quý Vân Tiêu cười, nói với cô: “Được thôi, quan trọng là cô vui là được.”

Lâm Thiên Vi vẫn thấy hơi ngượng, khi lấy lại bình tĩnh, cô cảm thấy không thể đối diện với bản thân bị mê hoặc hôm qua.

Dù vậy, việc quan trọng vẫn không bị ảnh hưởng, dưới sự giám sát của cô, việc chuyển nhượng cổ phần của Tập đoàn Quý vẫn được hoàn tất thuận lợi.

Cổ phần Quý Hồng Hải chuyển cho Quý Lưu Lưu không nhiều, chỉ 0,37%, nhưng ngay cả 0,37% cũng mang lại không ít cổ tức cho Quý Lưu Lưu.

Quý Lưu Lưu nhìn Quý Vân Tiêu, mắt đỏ hoe, nhưng không dám trái lệnh Quý Hồng Hải, chỉ có thể tới xin lỗi Quý Vân Tiêu: “Xin lỗi chị, là em đã hồ đồ, nên mới làm chuyện sai trái đó...”

Cô căm ghét Quý Vân Tiêu trong lòng, nhưng vẫn giữ thái độ khiêm tốn, tỏ ra cực kỳ thành khẩn. Quý Vân Tiêu nhìn về phía cha ở không xa, mím môi, phối hợp với Quý Lưu Lưu đóng vai chị em tình thâm.

“Không sao đâu,” Quý Vân Tiêu giọng nhẹ nhàng: “Tất nhiên chị sẽ không trách em, nhưng Lưu Lưu, em thật sự phải tự kiểm điểm, hiểu không?”

Quý Vân Tiêu biểu hiện chân thành: “Nếu em tính toán với chị còn được, dù sao chị rộng lượng, có thể tha thứ, nhưng em liên lạc với truyền thông thì không đúng đâu, người ta nói

chuyện gia đình không nên để ra ngoài, nếu chuyện chị em chúng ta đánh nhau lan ra, em để bố mất mặt thế nào?”

Quý Lưu Lưu nghiêng chặt răng.

Quý Hồng Hải vốn rất coi trọng thể diện, trước đây ông không thích Quý Vân Tiêu là con ruột mà lại thiên vị Quý Lưu Lưu, là vì Quý Lưu Lưu giúp ông “tăng mặt”, còn Quý Vân Tiêu thì không thể xuất hiện trước bàn dân thiên hạ.

Giờ Quý Vân Tiêu càng ngày càng thể hiện tốt, mà Quý Lưu Lưu lại làm chuyện như vậy, tâm lý ông đương nhiên phải nghiêng về một phía.

Cả nhà giả vờ nói chuyện êm đẹp, xong việc hòa giải, Quý Hồng Hải đề nghị: “Hay chúng ta cùng đi ăn một bữa?”

Quý Vân Tiêu không quan tâm lắm, nhưng Lâm Thiên Vi nhú mày khi nghe thấy lời đó.

Quý Vân Tiêu để ý liền cười, từ chối nhẹ nhàng: “Thiên Vi còn phải họp một cuộc, hôm nay chắc không kịp đâu, hay để lần sau? Lần sau tôi sẽ dẫn Thiên Vi về nhà thăm.”

Dù sao thì ai biết lần sau là khi nào chứ?

Quý Hồng Hải cũng không ép, thực ra ông cũng khá bận, lát nữa còn có một bữa tiệc rượu, nếu Lâm Thiên Vi không có thời gian thì lần sau tụ họp cũng được.

Quý Hồng Hải rời đi trước, Quý Lưu Lưu không đi cùng, mà ở lại. Cô nhìn Lâm Thiên Vi, trong mắt lấp lánh vài giọt nước mắt, ghen ngào nói: “Thiên Vi... chị, tôi... tôi thật sự sai rồi, chị đừng giận tôi được không?”

Quý Vân Tiêu nhướn nhẹ mày, nhìn vợ mình.

Lâm Thiên Vi nhìn Quý Lưu Lưu, thẳng thắn hỏi: “Cô có thích tôi không?”

Quý Lưu Lưu khựng lại, không ngờ Lâm Thiên Vi lại thẳng thắn như vậy.

Cô vô thức muốn giấu đi suy nghĩ của mình, giống như trước đây thường làm, nhưng khi đối diện với khuôn mặt xinh đẹp đó, cô đột nhiên không muốn nhấn nhay nữa.

“Có,” Quý Lưu Lưu ghen ngào trả lời: “Tôi thích chị, tôi không hiểu, nếu chị muốn kết hôn với nhà Quý, sao người chị chọn không phải là tôi? Rõ ràng tôi còn xuất sắc hơn Quý Vân Tiêu nhiều mà...”

“Cô hiểu nhầm rồi, tôi không hề muốn kết hôn vì nhà Quý.” Lâm Thiên Vi mặt lạnh, nhưng từng lời nói ra đều rõ ràng: “Tôi chỉ muốn kết hôn với Quý Vân Tiêu.”

“Cô nói cô xuất sắc hơn Quý Vân Tiêu? Có thể trước kia là vậy, nhưng ngay cả lúc đó, tôi cũng chưa từng nghĩ đến cô, chứ đừng nói bây giờ.” Lâm Thiên Vi đi tới bên Quý Vân Tiêu,

ngay trước mặt Quý Lưu Lưu nắm tay cô, bình tĩnh trình bày sự thật: “Bây giờ vợ tôi vượt trội hơn cô rất nhiều, tôi càng không thể bỏ cô ấy mà chọn cô.”

“Nếu cô đến gây rắc rối cho Quý Vân Tiêu chỉ vì tôi, thì tôi chỉ có thể nói cô thật ngu ngốc, tất nhiên, nếu không phải vì tôi, cô cũng ngu ngốc y hệt.” Lâm Thiên Vi siết chặt tay Quý Vân Tiêu, ánh mắt như đóng băng tuyết, nhìn sắc bén: “Bởi vì tôi luôn đứng về phía vợ tôi, một khi cô xâm phạm lợi ích của cô ấy, tôi sẽ không do dự mà hành động với cô.”

“Hôm nay chỉ mất cỡ phần, lần sau sẽ là gì?” Lâm Thiên Vi mặt không biểu cảm, nhưng áp lực tỏa ra đầy đủ, cô nhướn lông mi, lạnh lùng nói: “Cô còn dám mất nữa không?”

Quý Lưu Lưu bỗng rùng mình, còn Lâm Thiên Vi không nhìn nữa, kéo tay Quý Vân Tiêu rời khỏi chỗ cũ.

Cho đến khi lên xe, Lâm Thiên Vi mới nhớ ra buông tay ra. Quý Vân Tiêu cùng cô ngồi ở ghế sau, nhìn cô một lúc rồi bỗng hỏi: “Nếu không phải hôn nhân vì thương mại, sao chị lại lấy Quý Vân Tiêu? Trước đó đã thích cô ấy rồi sao?”

Cô ấy đã cố gắng nói nhẹ nhàng, nhưng giọng vẫn lộ vẻ chua chát, Lâm Thiên Vi tinh ý nhận ra liền trả lời: “Không thích, trước đây Quý Vân Tiêu có gì đáng để thích chứ?”

Quý Vân Tiêu nghe vậy liền cười, còn đặt tay lên mu bàn tay cô.

“Vậy sao lại kết hôn?” Quý Vân Tiêu bỗng trở nên bẽn lẽn với câu hỏi này: “Tại sao?”

Lâm Thiên Vi rút tay ra, liếc cô một cái, quay đầu nhìn ra cửa sổ.

Quý Vân Tiêu đặt cả hai tay lên đùi cô, nghiêng người lại, nhõng nhẽo: “Trả lời tôi đi nào.”

“Vì thích mặt cô, không được sao?” Lâm Thiên Vi đẩy tay Quý Vân Tiêu ra, khoanh tay, lạnh lùng đáp: “Thì tôi chính là một người thích nhan sắc thôi.”

Quý Vân Tiêu lại cười.

Cười một lúc, cô cảm thấy có chút chua xót.

Cô muốn nói với Lâm Thiên Vi, không chỉ vì thích nhan sắc, mà còn vì ảnh hưởng từ kiếp trước vẫn còn đó.

Dù không còn nhớ chuyện cũ, dù đã hoàn toàn từ bỏ Quý Vân Tiêu, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt Quý Vân Tiêu, Lâm Thiên Vi vẫn không kiềm chế được ý muốn kết hôn với cô ấy.

“Xem ra... cơn nghiện muốn cưới tôi của cô thật sâu đấy.” Quý Vân Tiêu nói ra câu này, trong mắt đầy tiếc nuối và hối hận, nhìn khiến người khác tan nát lòng.

Nhưng Lâm Thiên Vi không nhìn cô, nên không nhận ra.

Lâm Thiên Vi chỉ hơi đồ tai, nhẹ nhàng phản bác: “Cô đừng tự luyến nữa.”

“Cô là người khen tôi trước mà,” Quý Vân Tiêu điều chỉnh lại tâm trạng, giọng lại cao hẳn, nói với cô: “Cậu là người nói mình thích nhan sắc nên mới kết hôn với tôi, vậy chẳng phải chứng tỏ tôi đẹp sao? Không phải ý đó sao?”

Lâm Thiên Vi liếc cô một cái, nhìn kỹ các đường nét trên khuôn mặt, vẫn thấy rất đẹp.

Cho đến bây giờ cô vẫn không cảm thấy chán.

Làm môi cong lên một chút khó nhận ra, nhưng vẫn phải lạnh lùng nói: “Tôi rút lại lời lúc nãy.”

Quý Vân Tiêu: “Lời nào?”

Lâm Thiên Vi: “Tự suy nghĩ đi.”

Đến lúc này, mọi xấu hổ và bối rối vì chuyện hôm qua trong phòng thay đồ đã hoàn toàn biến mất, mắt cô nhìn ra cửa sổ, như đang ngắm cảnh dọc đường, nhưng thực ra, toàn bộ chú ý đều dồn vào bàn tay đang nắm tay Quý Vân Tiêu.

Quý Vân Tiêu vẫn đang nắm tay cô.

Hai người, lúc thì ngón tay đầu nhau, lúc thì quấn lấy nhau, lúc thì móc vào nhau, rồi lại yên lặng, đặt chung ở một chỗ.

Gió hè thổi vào qua cửa sổ hạ xuống một chút, không mang lại cảm giác mát mẻ, mà kèm theo là làn nóng khiến má đỏ bừng.

Nhưng Lâm Thiên Vi không thấy khó chịu, mà ngược lại, vui vẻ nhắm mắt lại.

Dường như thời gian bình yên cũng chỉ có vậy.

Cô sẵn sàng để thời gian dừng lại ở khoảnh khắc này.

Ngay khi Lâm Thiên Vi tận hưởng sự yên tĩnh hiếm hoi ấy, ngón tay bỗng cảm nhận được một chút lạnh.

Khi cô tỉnh lại, ngón áp út đã được xỏ vào một chiếc nhẫn kim cương.

Quý Vân Tiêu nhẹ giọng nói: “Lẽ ra phải chọn lúc lảng mạn hơn, nhưng vừa nãy nhìn thấy cô, tôi bỗng không kìm được.”

Chương 48

Chương 48

Chiếc nhẫn có thiết kế lộng lẫy và thanh lịch.

Vòng nhẫn quấn quanh ngón tay như những dây leo, với các hoa văn nổi rục rờ và tinh xảo, viên kim cương gắn ở đỉnh sáng chói, lấp lánh như những vì sao trên trời.

Rất đẹp.

Còn làm tôn lên đôi tay thon thả mềm mại của Lâm Thiên Vi càng thêm xinh đẹp.

Nhìn thấy Lâm Thiên Vi không nói gì, Quý Vân Tiêu hơi lo, hai tay cô nắm chặt lại, giải thích: “Vì tôi nhận ra trước đây khi kết hôn vừa không có lễ cưới, vừa không có nhẫn cưới, ngay cả ảnh chụp trên giấy đăng ký kết hôn cũng là ghép lại... Dù được cưới cô đã là quá đủ, tôi rất mãn nguyện, nhưng thỉnh thoảng cũng thấy thiếu sót... nên... tôi chỉ muốn...”

Lâm Thiên Vi giơ tay phải lên, nhìn viên kim cương phản chiếu ánh sáng chói lòa dưới nắng, cô nhú mắt nhẹ, hỏi khẽ: “Cô muốn gì?”

“Tôi muốn... cầu hôn chị lần nữa.” Quý Vân Tiêu nhìn thẳng vào mắt cô, từ từ nói: “Tôi muốn nhìn chị mặc váy cưới, tôi muốn tổ chức lễ cưới, rồi tại lễ cưới của chúng ta trao nhẫn cho nhau.”

Lâm Thiên Vi mỉm cười nhẹ, rồi nhanh chóng kìm nén, lạnh lùng nói: “Cô vẫn phải theo đuổi tôi trước đã.”

Quý Vân Tiêu cong môi, tỏ thái độ: “Tôi sẽ cố gắng.”

Khi đã xuống tới dưới tòa nhà, sắp chia tay, Lâm Thiên Vi mới giơ tay lên nói: “Thật ra tôi không thích đeo nhẫn.”

Quý Vân Tiêu nắm đầu ngón tay cô dò hỏi: “Vậy tôi tháo ra cho cô nhé?”

Cô cười nhẹ: “Tôi cũng thấy hôm nay hơi vội, hoàn toàn không chính thức, sao có thể trực tiếp đặt nhẫn lên tay chị? Tôi thậm chí còn chưa hỏi chị có đồng ý không.”

Nhìn cô thật sự muốn tháo nhẫn, Lâm Thiên Vi vội rút tay lại.

Cô khoanh tay ra sau lưng nói: “Ai cho cô tháo?”

Đôi mắt Quý Vân Tiêu sáng lên.

Lâm Thiên Vi không chịu nổi ánh mắt nóng bỏng đó, sợ cô hiểu lầm, lại bổ sung: “Tôi không có ý đồng ý đâu, tôi chỉ nghĩ, không phải nhẫn nào cũng có ý nghĩa đặc biệt, nhẫn này trông đẹp, hoàn toàn có thể coi như phụ kiện bình thường.”

“Vậy thì tôi nhận.”

Nói xong, Lâm Thiên Vi định đi, nhưng vừa bước đi lại quay lại, đứng trước Quý Vân Tiêu, dứt khoát nói: “Dù thật sự muốn tổ chức lại lễ cưới, thì hẳn đôi cũng phải do tôi chọn.”

Quý Vân Tiêu mỉm cười: “Cô biết kích cỡ tay tôi không?”

Lâm Thiên Vi: “Tôi...”

Cô suy nghĩ một chút, phát hiện thật sự không biết con số cụ thể.

Quý Vân Tiêu cười, nói với cô: “Đề lát nữa tôi gửi cho cô.”

Lâm Thiên Vi: “Ừ.”

Sau khi chia tay, Lâm Thiên Vi thử xoay nhẫn trên tay, phát hiện kích cỡ vừa vặn.

Quý Vân Tiêu cũng gửi cho cô hai con số.

【Con trên là của tôi, con dưới là của cô.】

Lâm Thiên Vi hơi nhú mào, không vừa ý: 【Tại sao cô lại để con mình ở trên?】

Quý Vân Tiêu không nhịn được cười.

Cô thu hồi hai tin nhắn vừa rồi, sắp xếp lại rồi nói: 【Lần này cô ở trên rồi.】

Lâm Thiên Vi suy nghĩ một chút, rồi hỏi tiếp: 【Cô làm sao biết kích cỡ tay tôi vậy?】

Quý Vân Tiêu: 【Đoán thôi.】

Lâm Thiên Vi hoàn toàn không tin: 【Đoán làm sao mà ra được số liệu chính xác vậy?】

Quý Vân Tiêu thừa nhận: 【Được rồi, nhân lúc chị ngủ tôi lén đo thử.】

Lâm Thiên Vi: 【...】

Quý Vân Tiêu gọi điện cho cô, cười hỏi: “Giận rồi hả?”

Lâm Thiên Vi: “Giận muốn chết mất.”

Quý Vân Tiêu hạ giọng, giả vờ những nhẽo hỏi: “Vậy làm sao cậu mới không giận nữa đây?”

Lâm Thiên Vi đáp: “Trừ khi tối nay cô làm lại món cá sóc.”

Quý Vân Tiêu: “Được, tôi làm cho chị.”

Vợ cô thật sự dễ dãi quá đi.

Chiều hôm đó, Quý Vân Tiêu lại hỏi Lâm Thiên Vi tan làm mấy giờ, đoán chừng cũng gần tới, liền bắt đầu chuẩn bị.

Trước tiên là xử lý cá sóc, sau đó cắt, tẩm bột, chiên định hình, cuối cùng rưới sốt, cả quá trình diễn ra liền mạch.

Khi Lâm Thiên Vi về đến nhà, món cá sóc vừa được bưng lên, bé Lâm Du Nhiên đã ngoan ngoãn ngồi sẵn trên ghế, thấy Lâm Thiên Vi về liền nhìn đầy mong chờ: “Cô út ới, cháu có thể ném thử trước một miếng không?”

Lẽ ra là được.

Ai lại tính toán với trẻ con chứ?

Nhưng Lâm Thiên Vi từ chối: “Đợi một chút.” (Editor: =]]])

Cô cởi áo vest, rửa tay sạch sẽ, làm xong các việc này mới chậm rãi đi ra bàn ăn.

Món cá sóc nhìn màu sắc, mùi vị đều hấp dẫn, chỉ nhìn thôi đã thấy thòm thèm, Lâm Thiên Vi cầm đũa, gắp một miếng thịt, nhúng đầy sốt, còn nhìn qua nhìn lại, rồi mới đưa đến miệng bé Lâm Du Nhiên.

Bé Lâm Du Nhiên há miệng to: “À~”

Lâm Thiên Vi khẽ cong môi, tàn nhẫn uốn đũa một chút, rồi công khai đưa miếng cá thơm mềm giòn đó vào miệng mình.

Quả thật rất thơm.

Bé Lâm Du Nhiên sắp khóc.

Mắt bé mở to, như không hiểu tại sao Lâm Thiên Vi lại làm vậy, khuôn mặt tròn đầy ngọc trai nhỏ xinh phủ đầy vẻ bối rối và uất ức.

Đợi Quý Vân Tiêu bưng món canh sườn khoai mỡ hầm xương lên, bé cuối cùng không kiềm chế được, bật khóc: “Oa~”

Quý Vân Tiêu giạt mình.

Bé Lâm Du Nhiên ít khi khóc, sao lại thế này?

Lâm Thiên Vi nhận ra mình hơi quá trớn, mặt hơi nóng, nhưng cô không định để Quý Vân Tiêu ở lại, liền kéo bé ra ngoài, nói với cô: “Tôi sẽ dỗ bé, còn cô muốn làm gì thì cứ làm đi.”

Quý Vân Tiêu hơi nghi ngờ: “Cô có biết dỗ trẻ con không?”

Lâm Thiên Vi làm mặt nghiêm, không vui: “Cô không tin tôi à?”

Quý Vân Tiêu không dám không tin, đành đổi lời: “Vậy thì cố lên đi.”

Sau khi đuổi Quý Vân Tiêu ra ngoài, Lâm Thiên Vi kéo ghế ngồi xuống bên cạnh Lâm Du Nhiên.

Lâm Du Nhiên: “Huhuhu...”

Lâm Thiên Vi gõ nhẹ vào đĩa, khẽ hắng giọng: “Đừng khóc nữa.”

Lâm Du Nhiên: “Huhuhuhuhu!”

“Ta nói đấy, đừng khóc nữa, có nghe không?” giọng Lâm Thiên Vi lạnh đi.

Cuối cùng Lâm Du Nhiên cũng hơi sợ, ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Lâm Thiên Vi nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của bé, dùng khăn giấy lau đi hai giọt nước mắt nơi khóe mắt, rồi gấp một miếng cá, đưa đến trước mặt Lâm Du Nhiên.

Lâm Du Nhiên hơi do dự.

Lâm Thiên Vi dùng tay trống nhẹ chạm vào má bé: “Lần này thật sự là cho con ăn đấy.”

Lâm Du Nhiên quyết định tin cô, lại há miệng ra.

Lâm Thiên Vi không trêu nữa, trực tiếp cho miếng cá mềm thơm vào miệng bé.

Lâm Du Nhiên nếm thử, lại cười tươi rạng rỡ.

“Con vừa nãy khóc gì vậy hả?” Lâm Thiên Vi quay quanh nhìn, xác nhận Quý Vân Tiêu không có ở đây, rồi hạ giọng: “Món cá sóc này là ta gọi, cũng là vợ ta làm cho ta, vậy ta ăn miếng đầu tiên có gì sai đâu?”

Lâm Du Nhiên lắc đầu: “Không sao cả.”

“Thế mới ngoan chứ.” Lâm Thiên Vi tiếp tục gấp cá cho bé, còn để vào chiếc đĩa nhỏ trước mặt Lâm Du Nhiên.

Vi dùng tay phải để gấp, mỗi lần đưa tay ra, Lâm Thiên Vi đều nhìn rõ chiếc nhẫn kim cương trên ngón tay mình.

Viên kim cương trên đỉnh trong ánh hoàng hôn cũng toả ra ánh sáng lấp lánh, nhìn thôi đã thấy vui vẻ.

Góc mắt Lâm Thiên Vi không khỏi lộ ra một chút nụ cười, cô cũng nói nhiều hơn, còn bảo Lâm Du Nhiên: “Nếu sau này con muốn ăn miếng đầu tiên, lớn lên con cũng có thể tìm một người vợ đảm biết làm món cá sóc.”

Lâm Du Nhiên tự múc cá trong đĩa, miệng lem nhem nước sốt, suy nghĩ một chút, rồi trả lời nghiêm túc: “Con không muốn.”

Lâm Thiên Vi: “Ồ.”

Cũng phải thôi.

Nói mấy chuyện này với trẻ con làm gì chứ?

Sau này Lâm Du Nhiên thích đàn ông hay phụ nữ còn chưa biết, cũng có thể sẽ lấy chồng, chứ không phải vợ.

Vậy nên câu trả lời “không muốn” cũng không sao.

Lâm Thiên Vi không quá bận tâm, dù sao cô chỉ muốn khoe thôi.

Nhưng Lâm Du Nhiên lại nghĩ: “Lớn lên con cũng có thể làm đầu bếp, tự nấu ăn cho mình mà.”

Lâm Thiên Vi múc một bát canh cho mình, ngồi xuống nói: “Cũng được thôi, làm đầu bếp cũng khá hay, miễn là con thích.”

Đôi mắt Lâm Du Nhiên sáng lên, giọng còn trẻ con nhưng lời nói đầy khí thế: “Và nếu học nấu được món ngon, sẽ dễ lấy vợ hơn, sau này con cũng sẽ nấu món cá sặc thơm ngon cho vợ con ăn!” (Editor: thì ra đây là tư duy phân biệt giữa 1 và 0 sao? =]]])

Lâm Thiên Vi vỗ tay khen cô bé, nhẹ nhàng nói: “Tham vọng lớn đấy.”

Cô lại gấp một miếng sườn, rồi mới chọt tò mò hỏi: “Hóa ra con cũng thích con gái à.”

Lâm Du Nhiên trả lời dứt khoát: “Thích!”

Lâm Thiên Vi mỉm cười, cũng múc cho cô bé một bát canh sườn củ mài.

Cô thở dài: “Xem ra điểm này con không giống mẹ, lại giống ta hơn.”

Nghe thấy hai chữ “mẹ”, đôi mắt cong cong của Lâm Du Nhiên bỗng nhuốm buồn.

Cô bé không còn vui tươi như trước nữa, đầu cúi xuống, mím môi im lặng.

Lâm Thiên Vi nhận ra mình nói sai điều gì đó.

Đúng lúc này, Quý Vân Tiêu đi tới, cô liền bước lại, kéo tạp dề của Quý Vân Tiêu, nhỏ giọng hỏi: “Phải làm sao bây giờ?”

Quý Vân Tiêu đưa tay ra sau, chuẩn bị tháo dây tạp dề.

“Không dỡ được à?” cô cũng hạ giọng thật nhẹ.

Lâm Thiên Vi tiện tay giúp cô tháo tạp dề, ánh mắt có phần bức bối: “Không phải, hồi nãy đỡ xong rồi, nhưng tôi vừa nhắc tới mẹ nó... là lại thế này.”

Cô đặt tạp dề sang một bên, Quý Vân Tiêu nắm tay cô an ủi: “Đừng sợ, để tôi đỡ bé.”

Quý Vân Tiêu ngồi xuống bên cạnh Lâm Du Nhiên, ôm cô bé đang còn ngơ ngác vào lòng.

Nhìn thấy miệng cô bé còn dính nước canh, Quý Vân Tiêu lấy giấy lau sạch, vuốt tóc cô bé hỏi: “Du Nhiên sao vậy hả?”

Có lẽ giọng Quý Vân Tiêu quá nhẹ nhàng, Lâm Du Nhiên bỗng không kiềm chế được, dùng cánh tay nhỏ ôm cổ Quý Vân Tiêu, tựa vào vai cô: “Con nhớ mẹ.”

Quý Vân Tiêu vỗ đầu nhỏ của cô bé, ôm nhẹ lắc lư, giọng dịu dàng: “Mẹ con đang nhìn con từ trên trời đó, tới đến, con ngửa cổ nhìn lên những vì sao trên trời, sẽ thấy mẹ thôi.”

“Nhưng mấy lời đó là nói dối trẻ con mà, con đã lên mạng tra rồi...” Lâm Du Nhiên đỏ mắt nói: “Con biết rồi, người chết đi là hết thật sự, chẳng bao giờ biến thành sao cả...”

Bên cạnh, Lâm Thiên Vi có chút lúng túng, cô không ngờ một câu nói vu vơ của mình lại có thể làm cô bé buồn đến mức này.

Quý Vân Tiêu suy nghĩ một chút, bế Lâm Du Nhiên lên, nói với Lâm Thiên Vi: “Cô ăn trước đi, tôi đưa Du Nhiên ra ngoài đi dạo một chút.”

Lâm Thiên Vi muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

“Không sao đâu, có lẽ ra ngoài hít thở không khí sẽ ổn thôi.” Quý Vân Tiêu rút một tay, đặt tay Lâm Thiên Vi xuống ghế, vén lại mái tóc dài cho cô, dịu dàng nói: “Chúng tôi sẽ sớm quay lại, đừng lo.”

Quý Vân Tiêu đưa Lâm Du Nhiên ra ngoài, kể cho cô bé nghe bí mật của mình, về thân thế của bản thân, khiến Lâm Du Nhiên nghe mà hoa mắt chóng mặt.

“Con nghĩ kỹ xem, liệu ta và Quý Vân Tiêu có thật sự là cùng một người không? Chúng tôi thật sự giống nhau sao?”

Lâm Du Nhiên lắc đầu.

Không giống.

Nhìn thế nào cũng khác.

“Ta thật sự đến từ một thế giới khác.” Quý Vân Tiêu cười nói.

Lâm Du Nhiên ngơ ngác gật đầu.

Quý Vân Tiêu đặt cô bé xuống đất, bần quỳ xuống, lại xoa đầu cô bé, nhẹ giọng nói: “Vì vậy, mẹ con cũng có thể đã đi đến một thế giới khác, bà ấy không hề biến mất thật sự, chỉ là đổi chỗ sinh sống thôi.”

“Chỉ là con không nhìn thấy bà ấy nữa.”

Lâm Du Nhiên ôm lấy Quý Vân Tiêu, lại rơi nước mắt.

“Vậy mẹ ở thế giới khác có vui không?”

“Có chứ, chắc chắn sẽ vui.”

.....

Khi trở lại, Lâm Du Nhiên đã quên đi nét u ám vừa rồi, còn Quý Vân Tiêu liếc nhìn những món ăn trên bàn chưa động tới, nhíu mày hỏi: “Sao không ăn gì vậy?”

Lâm Thiên Vi lằm lì: “Ăn không nổi.”

Quý Vân Tiêu nhìn Lâm Du Nhiên, vỗ nhẹ sau đầu cô bé, và cô bé liền chạy đến bên Lâm Thiên Vi, nắm lấy bàn tay thống xuống của cô, nháy mắt trong veo hỏi: “Dì út cùng ăn với con nhé.”

Lâm Thiên Vi lập tức ngồi thẳng lưng, đồng ý: “Được.”

Ăn xong, Quý Vân Tiêu đưa con cho bảo mẫu, còn bản thân thì ở lại đi cùng Lâm Thiên Vi lên lầu.

Lâm Thiên Vi nhìn thấy cô bé đang vui vẻ chơi Lego dưới lầu, không khỏi hỏi: “Cô làm thế nào mà được vậy?”

Quý Vân Tiêu nhướn mày: “Muốn biết không?”

Lâm Thiên Vi gật đầu.

Quý Vân Tiêu mỉm cười, không nhìn cô vợ xinh đẹp của mình, mà xoay người, nghiêng mặt về phía cô.

Quý Vân Tiêu không nói gì, chỉ đưa tay, dùng ngón trỏ chạm nhẹ vào gò má mình.

Tai Lâm Thiên Vi lại nóng lên.

Cô liếc xung quanh, xác nhận không có ai gần đó, mới lách tay lên, gạt mái tóc dài của Quý Vân Tiêu sang một bên.

Quý Vân Tiêu không ngờ Lâm Thiên Vi lại hành động nhanh gọn như vậy, cô nghĩ với tính cách kiêu ngạo của Lâm Thiên Vi, nhất định sẽ từ chối vài lần, cô lại phải nịnh nọt thêm mấy lượt mới đạt được ý muốn.

Vì thế Quý Vân Tiêu quay đầu nhìn, muốn xem thử.

Nhưng Lâm Thiên Vi đã chủ động hôn.

Đôi môi cô nhẹ nhàng chạm qua má trắng của Quý Vân Tiêu, cuối cùng dừng lại ở khóe môi.

Cả hai đều giật mình một chút.

Lâm Thiên Vi không rút ra ngay, đến khi định rút lại thì bị Quý Vân Tiêu ôm lấy eo giữ lại.

Lâm Thiên Vi giật dử trợn mắt nhìn, chất vấn: “Cô cố tình phải không?”

“Tôi...” Quý Vân Tiêu không biết biện minh thế nào, nên theo bản năng thốt ra: “Thật ra tôi muốn hôn hết cả người chị.”

Cô nâng gương mặt Lâm Thiên Vi, nhẹ nhàng hôn lên sống mày, sống mũi, khóe mắt, môi, rồi mới nói: “Chỉ cần như vậy thôi.”

Lâm Thiên Vi quả thật lại trợn mắt cô.

Chỉ là ánh mắt đó pha chút e thẹn, không hề có sức răn đe, còn long lanh sóng nước.

Lâm Thiên Vi đẩy cô một cái, nói: “Cô đừng có mà mơ.”

Quý Vân Tiêu liền buông cô ra.

Sau mấy nụ hôn này, Lâm Thiên Vi gần như đã quên mất định hỏi Quý Vân Tiêu chuyện gì.

Hình như là muốn hỏi cô làm sao dễ được Lâm Du Nhiên?

Nhưng giờ còn quan trọng không?

Không quan trọng nữa.

Lâm Thiên Vi nghĩ, hôm qua cô còn kiểm chế bản thân, không cùng Quý Vân Tiêu tiến sâu hơn.

Cô cũng coi như nói được làm được.

Cô cũng coi như đã “phơi nắng” Quý Vân Tiêu một lần.

Vậy hôm nay chắc được rồi chứ?

Chỉ là chuyện này phải mở miệng thế nào đây?

Lâm Thiên Vi đang còn bối rối thì Quý Vân Tiêu đã nói với cô: “Cô nghỉ sớm đi, chúc ngủ ngon.”

Ngủ ngon?

Đêm mới chỉ vừa bắt đầu mà Quý Vân Tiêu đã chúc ngủ ngon cô?

Trong lòng Lâm Thiên Vi không vui, nhưng cô cũng không muốn hạ mình chủ động đòi hỏi, chỉ lạnh lùng đáp: “Ngủ ngon.”

Rồi xoay người rời đi, đi thẳng về phòng.

Nhưng tối nay cô lại không có công việc, rốt cuộc phải giết thời gian còn lại thế nào?

Lâm Thiên Vi lấy một quyển sách từ giá ra, định tâm bình khí hòa mà đọc, nhưng hoàn toàn không làm được.

Lật mấy trang mà vẫn không vào đầu, cuối cùng cô đành ném sách sang bên cạnh.

Cô trước tiên đi xem Lâm Du Nhiên, cô bé tinh lực dồi dào, còn đang tung tăng vui chơi, mấy dì bảo mẫu bên cạnh cũng chăm nom cẩn thận, nên không lo gì.

Đợi rời khỏi chỗ Lâm Du Nhiên, cô mới đi tìm Quý Vân Tiêu.

Nhưng Quý Vân Tiêu căn bản không ở trong phòng.

Đúng lúc quản gia đi qua, Lâm Thiên Vi liền chặn lại hỏi: “Cô Quý đâu?”

“Ở phòng vẽ tranh.”

Phòng vẽ tranh?

Khi Lâm Thiên Vi chạy đến nơi, Quý Vân Tiêu còn đang phác họa núi xanh, cô vẽ rất say mê, thậm chí không nhận ra sự xuất hiện của Lâm Thiên Vi.

Lâm Thiên Vi nhẹ chân bước tới, liếc nhìn bức tranh một cái, trong mắt liền thoáng lên vẻ tán thưởng.

Quý Vân Tiêu cuối cùng cũng chú ý đến vợ mình, cô đặt bút xuống, mỉm cười nói: “Chị sao lại tới đây?”

Lâm Thiên Vi bình thản đáp: “Qua xem thôi, cô vẽ đẹp lắm.”

Trong lòng cô có một cảm giác khó diễn tả, cuối cùng bộc phát ra: “Tại sao cậu lại đa tài đa nghệ thế hả Quý Vân Tiêu?”

Quý Vân Tiêu bật cười: “Sở thích nhiều thôi.”

Lâm Thiên Vi cụp mắt xuống, buột miệng nói: “Người có nhiều sở thích, có phải cũng dễ lãng nhăng không?”

Quý Vân Tiêu dở khóc dở cười: “Đương nhiên là không rồi, tuy sở thích của tôi có nhiều, nhưng người tôi thích chỉ có một.”

Lâm Thiên Vi cố tình hỏi: “Cô thích ai?”

Quý Vân Tiêu nhìn thẳng vào mắt cô, nghiêm túc đáp: “Tôi thích chị, chỉ thích mình chị thôi, Lâm Thiên Vi.”

Lâm Thiên Vi cảm thấy từng lỗ chân lông trong người đều giãn ra.

Cô chính là thích nghe mấy câu như thế này.

“Ừ, tôi biết rồi.” Lâm Thiên Vi vẻ mặt lạnh lùng, nhưng thực ra trong lòng rất dễ chịu.

Và khi Lâm Thiên Vi cảm thấy dễ chịu, cô cũng không gây phiền phức gì nữa, vẫy tay với Quý Vân Tiêu: “Cô tiếp tục vẽ đi, tôi đi nghỉ đây.”

“Được.”

Nhìn theo bóng lưng cô rời đi, nghĩ tới vẻ đáng yêu vừa nãy của cô, những ý tưởng có chút bế tắc vừa rồi bỗng trở nên thông suốt.

Quý Vân Tiêu cầm lại bút, để mực đi theo dòng chảy, vẽ một cách trôi chảy.

Sáng hôm sau, Quý Vân Tiêu giao bức tranh đã được đóng khung cho nhân viên vận chuyển, không nghỉ ngơi mà trực tiếp đi làm bữa sáng.

Cô vẫn tràn đầy năng lượng, không có vẻ gì như vừa thức trắng đêm, nhưng khi dọn dẹp bàn ăn, cô giúp việc liền thốt lên: “Phu nhân cả đêm không ngủ sao? Tôi dậy lúc bốn giờ mấy, thấy đèn phòng tranh vẫn còn sáng.”

Lâm Thiên Vi nghe xong liền ném cho Quý Vân Tiêu một cái “mắt dao” đầy giận dữ.

Quý Vân Tiêu vội giải thích: “Chỉ lần này thôi, lần sau không tái phạm, bình thường tôi sống rất lành mạnh, cô yên tâm.”

Lâm Thiên Vi không nói gì, chỉ nắm cổ tay cô, dẫn cô lên phòng, đặt cô lên giường.

“Vợ...”

“Nhanh đi ngủ đi.” Lâm Thiên Vi đắp chăn lên người Quý Vân Tiêu, quay đi mà không ngoảnh lại.

Lâm Thiên Vi không biết Quý Vân Tiêu vẽ tranh để làm gì, chỉ nghĩ là sở thích, cũng không để tâm. Vài ngày sau, trưởng phòng truyền thông hỏi hà chạy đến báo rằng, việc làm đại

diện cho Trình Chỉ Di đã được thống nhất, nhưng khi ký hợp đồng, Thịnh Kỳ giải trí lại thay đổi quyết định.

Lâm Thiên Vi trực tiếp gọi điện cho Trình Chỉ Di hỏi rõ lý do.

Trình Chỉ Di cũng rất xin lỗi: “Tôi hỏi công ty, họ nói là ý của Quý Minh Lễ.”

Cô nói: “Thiên Vi, tôi cũng rất muốn hợp tác với chị, hay chị chờ thêm nửa năm? Nửa năm nữa hợp đồng của tôi hết hạn.”

Lâm Thiên Vi bình tĩnh nói: “Tôi không thể chờ.”

Dù Trình Chỉ Di là người phù hợp nhất, nhưng cũng không nhất thiết phải là cô ấy.

Lâm Thiên Vi định bảo trưởng phòng tìm người đại diện khác, Quý Vân Tiêu liền ngăn lại.

Cô hỏi thêm vài chi tiết rồi nói: “Vẫn là Trình Chỉ Di, cô ấy thực sự phù hợp nhất, chị bảo phòng truyền thông tiếp tục lên kế hoạch cho cô ấy, hai tuần nữa tôi chắc chắn sẽ mang cô ấy đến cho chị.”

Lâm Thiên Vi: “Hai tuần hả?”

Hai tuần thì có thể chờ, chỉ là thời gian sẽ khá gấp rút.

Trưởng phòng vội: “Cô Quý biết gì chứ? Cô không thể để cô ấy chỉ huy mọi chuyện...”

Lâm Thiên Vi mặt lạnh, chỉnh lại: “Cô ấy là phu nhân Lâm.”

Thực lực của tập đoàn đã rõ ràng, có rất nhiều ngôi sao chủ động xin hợp tác, hai tuần sau dù Trình Chỉ Di vẫn chưa ký được hợp đồng, cũng không thiếu người đại diện.

Chỉ là đối người tạm thời sẽ hơi phiền.

“Vẫn là Trình Chỉ Di,” Lâm Thiên Vi nhìn Quý Vân Tiêu, giọng nghiêm túc: “Tôi cho cô hai tuần.”

Quý Vân Tiêu mỉm cười: “Cảm ơn cô Lâm.”

Khi bóng dáng thanh mảnh ấy rời đi, Lâm Thiên Vi mới quay sang trưởng phòng lúc nãy, nói nhát: “Làm thêm một phương án dự phòng, việc này tôi không cần dạy phải không?”

Trưởng phòng run rẩy rời đi.

Tối về nhà, Quý Vân Tiêu đang gọi điện thoại, Lâm Thiên Vi chỉ nghe được một câu: “Đã gửi đi chưa?”

Cũng không biết bên kia trả lời gì.

Khi cúp máy, Quý Vân Tiêu đến bên Lâm Thiên Vi, đưa tay ôm cô.

“Ban đầu tôi chỉ định lấy Thịnh Kỳ giải trí về, nhưng giờ Quý Minh Lễ cố tình gây khó dễ cho chị, tôi sẽ không để yên đâu.”

Nghe Quý Vân Tiêu nói vậy, Lâm Thiên Vi hơi muốn cười, nhưng không thể hiện ra, chỉ hỏi bằng giọng bình thường: “Sao cô không để yên cho hắn?”

“Tạm thời giữ bí mật.”

Khi đối diện với Lâm Thiên Vi, Quý Vân Tiêu vẻ mặt thoải mái, nhưng vừa khi Lâm Thiên Vi rời đi, cô liền trầm mặt lại.

Lâm Thiên Vi vừa quay lại, nhìn thấy cô thiếu nữ 20 tuổi lạnh lùng, cũng không khỏi mỉm cười.

Còn giận sao?

Chuyện mà Quý Minh Lễ gây ra, cô chẳng để trong lòng.

Nhưng vợ giận thì vẫn phải làm cô vui, dù khi vợ không vui, Quý Vân Tiêu cũng chẳng ít lần dỗ dành cô.

Nhưng làm thế nào để dỗ?

Lâm Thiên Vi nghĩ tới hạt dẻ rang đường mà trước đó chưa được ăn.

Cô định nhờ giúp việc đi mua, nhưng khi gọi giúp việc đến, lại rút lời.

Nhờ giúp việc đi mua có vẻ không chân thành, hay là tự mình đi mua cho chắc?

Lâm Thiên Vi tự lái xe ra mua hạt dẻ tươi, khi mang về, cô cầm túi hạt dẻ tới gặp Quý Vân Tiêu.

Quý Vân Tiêu lúc này vẫn đang gọi điện, ngôn ngữ cũng khiến cô nghe không rõ.

Lâm Thiên Vi chờ cô nói xong mới tiến lại, cầm túi hạt dẻ, giọng nhẹ nhàng hỏi: “Cô có thể làm hạt dẻ rang đường cho tôi ăn không?”

Chương 49

Chương 49

Lâm Thiên Vi không nhìn thẳng vào Quý Vân Tiêu.

Ánh mắt cô rơi vào tấm tranh treo tường bằng lá bạch đàn bên cạnh Quý Vân Tiêu, đến cả ánh mắt phụ cũng không hướng sang, chỉ duy nhất bàn tay đưa ra hướng về phía Quý Vân Tiêu, nhìn qua vẻ mặt còn có chút lạnh lùng, xa cách.

Nhưng Quý Vân Tiêu biết rằng, cô vợ xinh đẹp tuyệt sắc của mình lúc này đang căng thẳng.

Ngón tay cô như ngọc bích trắng muốt rung nhẹ, hàng mi dài cong vút cũng nhấp nháy, khi không nhận được phản hồi, cô liền nhanh chóng liếc về phía Quý Vân Tiêu, dái tai ửng hồng nhẹ.

“Cô không rảnh để làm cho tôi sao?” Lâm Thiên Vi hạ giọng, còn định rút tay lại.

Quý Vân Tiêu nắm lấy cổ tay cô, tay còn lại nhận lấy túi hạt dẻ tươi, đầu ngón tay cô trượt nhẹ dọc theo mu bàn tay Lâm Thiên Vi, rơi lên đầu ngón tay cô.

“Có thời gian mà.” Quý Vân Tiêu nói.

Khuôn mặt Lâm Thiên Vi nóng bừng.

Cuối cùng cô nhìn thẳng về phía Quý Vân Tiêu, ánh mắt chứa đựng tình cảm mơ hồ, nốt ruồi lệ nơi đuôi mắt dưới ánh đèn càng thêm mê hoặc, khiến Quý Vân Tiêu không khỏi rung động.

“Thiên Vi...” giọng cô hơi khàn.

Lâm Thiên Vi muốn rút tay, cô giật giật nhưng không rút ra được.

Cô chỉ có thể giận dỗi nhìn Quý Vân Tiêu, giọng hơi lạnh: “Cô làm gì vậy?”

“Ôm một chút.” Quý Vân Tiêu mở rộng vòng tay.

Ánh mắt cô tràn đầy mong đợi, nét mặt cũng có phần mềm yếu, Lâm Thiên Vi nhìn thấy lòng mềm nhũn, lại nghĩ tới tâm trạng cô không tốt, nên tiến tới hai bước, vòng tay ôm lấy eo cô.

“Tôi ôm rồi.”

Lâm Thiên Vi định ôm một chút rồi rút ra, nhưng Quý Vân Tiêu lại khép chặt vòng tay, siết chặt cô vào lòng.

Cô mím môi cười thầm nơi Quý Vân Tiêu không thấy, một lúc sau mới hỏi: “Ôm xong chưa?”

“Chưa, vẫn muốn ôm thêm.” Quý Vân Tiêu không chịu buông tay.

Lâm Thiên Vi để cho cô ôm, rồi dừng lại một chút, mới hỏi: “Tâm trạng cô khá hơn chưa?”

Quý Vân Tiêu đặt tay lên vai cô, đứng thẳng người, nhìn kỹ khuôn mặt lạnh lùng mà quyến rũ ấy, đột nhiên hiểu ra.

Cô không khỏi mỉm cười, còn gior túi hạt dẻ tươi lên, cười hỏi: “Vậy là chị thấy tôi tâm trạng không tốt nên mới ra ngoài mua túi hạt dẻ này à?”

Lâm Thiên Vi không trả lời, nhưng biểu cảm đã mặc nhiên đồng ý.

Quý Vân Tiêu ôm lấy khuôn mặt đủ sức mê hoặc lòng người ấy, cười sâu thêm: “Chị vừa rồi... chẳng lẽ là đang dỗ tôi phải không?”

Lâm Thiên Vi phản xạ muốn phủ nhận, nhưng nghĩ tới lúc Quý Vân Tiêu mặt lạnh không vui trước đó, lại có chút lưu luyến.

Cô cắn nhẹ đầu lưỡi, lần nữa mặc nhiên đồng ý.

Quý Vân Tiêu bật cười.

“Chị thật là vòng vo đủ đường,” Quý Vân Tiêu dùng ngón tay vuốt má trắng ngần của cô, cười xong lại tự hào: “Nhưng không sao, vợ vợ đồng tâm, tôi hiểu được suy nghĩ của chị mà.”

Lâm Thiên Vi hơi giận: “Cô hiểu cái gì?”

Quý Vân Tiêu lại ôm cô, nói: “Dỗ tôi thì thật đơn giản, chỉ cần chị tới bên tôi nũng nịu một chút, tâm trạng tôi lập tức tốt lên ngay.”

Lâm Thiên Vi không nhịn được mà phản bác: “Ai nũng nịu với cô rồi?”

Quý Vân Tiêu lấy ví dụ: “Chị tới nhờ tôi làm hạt dẻ rang đường, chẳng phải là nũng nịu với tôi sao?”

Lâm Thiên Vi nhú mày, vội giải thích: “Tôi không phải, tôi chỉ nghĩ, cho cô việc gì đó làm, cô sẽ không nghĩ những chuyện không vui nữa.”

Hơn nữa, khi hạt dẻ rang xong, cô cũng sẽ bóc vài quả cho Quý Vân Tiêu ăn, như vậy cũng coi là dỗ được cô rồi chứ?

Nhưng đến lúc này, Lâm Thiên Vi cũng ngại không dám nói tiếp ý nghĩ sau cùng.

“Chủ yếu là tôi muốn ăn hạt dẻ rang đường thôi.” Lâm Thiên Vi hạ ánh mắt, lại ngẩng lên nhìn Quý Vân Tiêu, hơi hừ hừ: “Cô có làm cho tôi không?”

Giọng điệu này thật sự quá mê hoặc.

Quý Vân Tiêu nghe mà xương cốt như tan ra nửa phần.

Cô dùng ngón út móc vào ngón út của Lâm Thiên Vi, còn chạm nhẹ vào chiếc nhẫn kim cương trên ngón áp út của cô, rồi nói: “Đi làm, tôi sẽ làm ngay bây giờ.”

Lâm Thiên Vi nhăn mặt thúc giục: “Nhanh lên.”

“Được,” Quý Vân Tiêu vừa xách túi hạt dẻ đi vào bếp, giữa đường không nhịn được quay đầu lại nói: “Chị biết không? Chị thật sự rất biết cách nũng nịu.”

Lâm Thiên Vi: “?”

Biểu cảm của Lâm Thiên Vi thật sự nghi ngờ, cô hơi không hiểu, lại có chút giận dỗi, nên hỏi ra: “Khi nào tôi nũng nịu với cô rồi?”

Quý Vân Tiêu thở dài: “Tôi cảm giác chị lúc nào cũng đang nũng nịu với tôi.”

Lâm Thiên Vi: “.....”

Cô lại trở nên lạnh lùng: “Những tưởng tượng quá mức cũng là bệnh, nếu cô còn như vậy, tôi sẽ cho cô đi khám.”

Quý Vân Tiêu không thèm để ý đến lời đe dọa, mà trực tiếp kéo cô lại, dẫn đến bồn rửa, còn từ phía sau ôm cô và nói: “Cùng tôi rửa hạt dẻ đi.”

Chiều cao hai người gần bằng nhau, dáng người cũng tương tự, nhưng Quý Vân Tiêu lại có thể dễ dàng ôm Lâm Thiên Vi vào lòng, như thể hoàn toàn bao bọc lấy cô vậy.

Hơi thở ấm áp sát bên tai, trước mặt là bồn rửa bếp, sau lưng là vòng tay mềm mại, vì Quý Vân Tiêu đang hơi nghiêng người về phía trước, nên Lâm Thiên Vi chẳng cần tựa lưng vẫn cảm nhận được đường cong ấy.

Cô biết rõ thân hình Quý Vân Tiêu đẹp thế nào.

Đầy đặn, quyến rũ mà cuốn hút.

Thế nên trong đầu Lâm Thiên Vi không thể kiềm chế hình ảnh tưởng tượng đầy khiêu khích nảy sinh.

Bếp, quầy bếp, vợ trẻ đẹp—chỉ vài từ khóa này thôi đã đủ gọi ra vô vàn liên tưởng.

Lâm Thiên Vi đã bắt đầu mất tập trung.

Quý Vân Tiêu vẫn bình thản, vừa rửa hạt dẻ tươi, vừa nói với cô: “Chị chọn cũng khá kỹ nhỉ.”

Lâm Thiên Vi hờ hững: “Gì cơ?”

“Chọn hạt dẻ á, chị nhìn xem mấy hạt này, hầu hết hai bên đều có hình bán nguyệt, đây là hạt dẻ mẹ, nhiều thịt, vị ngon hơn, kích thước vừa phải, hầu hết đều có màu nâu đỏ bóng

bảy, hạt dẻ như vậy làm thành hạt dẻ rang đường chắc chắn vừa thơm vừa ngọt, nhai lại mềm dẻo.”

Đôi tay thon dài, xinh đẹp của Quý Vân Tiêu đang nắm tay Lâm Thiên Vi, khi mở vòi nước, dòng nước chảy đều, rửa sạch các ngón tay hai người và những hạt dẻ trong thau.

Quý Vân Tiêu dẫn Lâm Thiên Vi rửa hạt dẻ cùng, vì Lâm Thiên Vi đứng trước nên có thể nhìn rõ các ngón tay cô linh hoạt di chuyển giữa dòng nước và hạt dẻ.

Hơi thở của Lâm Thiên Vi hoàn toàn rối loạn.

Cô cũng muốn kiểm chế, nhưng không thể. Rửa sạch hạt dẻ không mất nhiều thời gian, nhưng trong khoảng thời gian không dài ấy, cô đã tưởng tượng ra vô số cảnh tượng, còn ép chặt hai chân lại với nhau.

“Hạt dẻ đã rửa xong rồi.”

Quý Vân Tiêu đóng vòi nước, cầm thau hạt dẻ đã ráo nước, định rời khỏi sau lưng Lâm Thiên Vi.

Nhưng Lâm Thiên Vi bỗng nắm lấy cánh tay cô, giọng thay đổi: “Tiêu Tiêu...”

Quý Vân Tiêu sửng lại.

Cô không nghe nhầm chứ?

Có vẻ đây là lần đầu tiên Lâm Thiên Vi gọi cô “Tiêu Tiêu” khi đang tỉnh táo.

Không say rượu, cũng không phải lời lảm bảm trong mơ, bàn tay hơi lạnh do nước máy rửa hạt dẻ của Lâm Thiên Vi đặt lên cánh tay cô, mang theo sự sốt ruột, ánh mắt mơ màng nói: “Tôi... tôi...”

Cô muốn Quý Vân Tiêu vuốt ve mình.

Nhưng ý nghĩ này, rốt cuộc phải làm sao mới có thể nói ra bằng lời?

Lâm Thiên Vi sắp khóc.

Quý Vân Tiêu từ phía sau ôm lấy cô, nhẹ nhàng hôn lên tai cô, không giấu được sự kích động: “Chị vừa gọi tôi gì? Gọi tôi là Tiêu Tiêu à? Hãy gọi thêm một lần nữa được không?”

“Tôi...”

Đầu óc Lâm Thiên Vi hoàn toàn hỗn loạn.

Cô bất giác nhắm mắt lại, nhẹ nhàng hít lấy mùi hương từ Quý Vân Tiêu.

Hôm nay Quý Vân Tiêu không xịt nước hoa, nhưng mái tóc vẫn còn thoang thoảng hương nước gội cam quýt ấm áp và ngọt ngào.

Hiện tại hai người sống chung, quần áo được giúp việc giặt riêng, nhưng dùng cùng một loại nước giặt và tinh dầu chăm sóc vải giống nhau.

Hương gỗ mun và hoa hồng trên quần áo của Lâm Thiên Vi cũng có, nhưng từ Quý Vân Tiêu tỏa ra, cảm giác hoàn toàn khác.

Lâm Thiên Vi không biết phải mô tả thế nào.

Cô chỉ cảm nhận được một sức nóng rực lửa, bị ánh sáng ấy thu hút, cháy bỏng, muốn chạy trốn nhưng lại không thể không tiến gần.

Cho đến khi bị thiêu đốt.

“Tiêu Tiêu...” Lâm Thiên Vi cuối cùng cũng gọi ra danh xưng ấy, đúng như Quý Vân Tiêu mong muốn.

Nhưng giọng của giúp việc ngay lập tức vang lên: “Thưa phu nhân, hành lý đã chuẩn bị xong rồi ạ.”

Lâm Thiên Vi cuối cùng tỉnh khỏi cơn mê mẩn, cô đẩy Quý Vân Tiêu ra, rõ ràng đang rất hoảng loạn nhưng vẫn cố tỏ vẻ bình tĩnh hỏi: “Hành lý gì cơ?”

Ánh mắt Quý Vân Tiêu nhìn giúp việc không khỏi mang chút trách móc.

Làm sao có thể phá hỏng chuyện tốt của cô vậy chứ?

Giúp việc nhìn Lâm Thiên Vi khuôn mặt đỏ ửng, rồi lại nhìn Quý Vân Tiêu, vội giải thích: “Phu nhân nhờ tôi thu xếp hành lý, còn nói thời gian gấp, thu xong sẽ lập tức đem đến ngay.”

Lâm Thiên Vi nhú mày: “Tại sao phải thu xếp hành lý?”

Quý Vân Tiêu khàn giọng nói: “Tôi phải đi Paris một chuyến.”

Lâm Thiên Vi: “Paris?”

Cô không biết Quý Vân Tiêu định làm gì, nên hỏi: “Có phải công việc quan trọng không?”

Quý Vân Tiêu đáp: “Là công việc quan trọng.”

Quý Vân Tiêu nhìn chỗ hạt dẻ không xa, lại nói: “Không sao, để tôi làm trước hạt dẻ rang đường cho chị...”

Lâm Thiên Vi cắt ngang, trực tiếp hỏi: “Chuyến bay của cô mấy giờ?”

Quý Vân Tiêu đáp: “11 giờ tối.”

Lâm Thiên Vi lạnh lùng: “Vậy thì hoàn toàn không kịp.”

Thấy Quý Vân Tiêu vẫn muốn cầm thau hạt dẻ đã rửa xong, Lâm Thiên Vi không chần chừ tiến tới giật thau từ tay cô.

Cô đẩy Quý Vân Tiêu ra khỏi bếp, thúc giục: “Em đi kiểm tra hành lý trước, xem có bỏ sót gì không, lát nữa tôi sẽ đưa em ra sân bay.”

Quý Vân Tiêu mỉm cười: “Không sao, tôi có thể đổi vé.”

“Không được, làm việc thì làm nghiêm túc, không được để đầu óc yêu đương chi phối.” Lâm Thiên Vi lạnh lùng bỏ câu đó lại, kéo Quý Vân Tiêu tiếp tục đi ra ngoài.

“Tôi lên trên thay đồ, cô kiểm tra xong xuống là đi ngay.” Lâm Thiên Vi nói xong, vội vàng bước lên cầu thang.

Quý Vân Tiêu đứng phía sau, bắt lực nói: “Chậm thôi, đừng vội mà.”

Lâm Thiên Vi vừa đi ra ngoài về, lý ra có thể ra ngoài ngay.

Nhưng vì lúc này Quý Vân Tiêu quá gần gũi, cô sinh ra chút thay đổi, buộc phải thay quần áo.

Dù sao cũng dính nhớp nháp khó chịu.

Đến khi Lâm Thiên Vi bước xuống, Quý Vân Tiêu cũng đã thay bộ vest màu xám có họa tiết tối.

Vợ nhỏ của cô chưa tròn 21 tuổi, nhưng khi đứng trong trang phục chỉnh tề, khí chất trưởng thành tự nhiên tỏa ra khiến nhiều phụ nữ lớn tuổi cũng phải chào thua.

Lâm Thiên Vi ngấm vài giây rồi tỉnh táo quay đi, lạnh lùng: “Xong chưa? Xong thì đi thôi.”

Quý Vân Tiêu đứng nguyên tại chỗ.

Lâm Thiên Vi nghiêng rằng: “Hay là còn muốn tôi giúp em xách vali nữa sao?”

“Làm gì có chuyện đó?” Quý Vân Tiêu kéo vali ra cửa, nhẹ nhàng đặt vào cốp, rồi mới đến ghế lái, áp sát Lâm Thiên Vi nói: “Lúc này tôi bâng hoàng một chút, đang nghĩ, trước đó chị nói muốn thay đồ, nhưng tôi thấy chị cũng chưa thay, vẫn là bộ đồ trước đúng không?”

Lâm Thiên Vi cầm chìa khóa xe run tay.

Quý Vân Tiêu còn cười nhẹ: “Chẳng lẽ chị chỉ thay đồ bên trong thôi?”

Lâm Thiên Vi tức giận, nghiêm giọng: “Nhanh lên xe được chưa?”

Quý Vân Tiêu dựa tay lên cửa xe, kéo dài giọng: “Tôi vẫn muốn làm hạt dẻ rang đường cho chị, còn muốn tự tay cho chị ăn, muốn chị ăn no nữa, Thiên Vi, nếu không thì...”

Quý Vân Tiêu nói: “Hay tôi đổi vé, sáng mai đi cũng được.”

Lâm Thiên Vi vung tay đẩy cô ra, nghiêm giọng: “Đã bảo không được để đầu óc yêu đương chi phối, phụ nữ phải đặt sự nghiệp lên trước, em có hiểu không?”

Nói vậy xong, Quý Vân Tiêu chỉ còn cách chỉnh lại tâm trạng.

Cô nghiêm túc nói: “Đúng là phải lo sự nghiệp, không thì làm sao xứng với vợ tôi được?”

“Không phải tôi nghĩ cô không xứng với tôi.” Lâm Thiên Vi nhú mày.

Ngược lại, cô thấy tương lai Quý Vân Tiêu sáng lạn, nên càng không muốn cô vì mình mà chậm trễ.

Nhưng Lâm Thiên Vi cũng không biết phải diễn đạt thế nào.

Quý Vân Tiêu đã ngồi vào ghế phụ, còn Lâm Thiên Vi vẫn đầy băn khoăn trên gương mặt.

Quý Vân Tiêu đặt tay lên mu bàn tay cô, nhẹ nhàng cười hỏi: “Sao vậy?”

Lâm Thiên Vi cắn môi, lấy hết can đảm, vẫn nắm lấy cổ cà vạt của Quý Vân Tiêu, nhắm mắt hôn lên má cô.

Quý Vân Tiêu sửng sò.

Chẳng lẽ đây không phải là mơ sao?

Nhân lúc cô còn chưa phản ứng kịp, Lâm Thiên Vi đã khởi động xe, đến khi Quý Vân Tiêu hỏi: “Ý chị là gì vậy?” thì cô lạnh lùng đáp: “Là khách lệ.”

Quý Vân Tiêu nhếch môi, nụ cười rạng rỡ và tươi sáng.

Cô nói: “Cảm ơn vợ nhé.”

Trong lúc chờ đèn đỏ, Quý Vân Tiêu nhìn vào gương mặt xinh đẹp của vợ, ánh mắt trôi dạt, rồi lại hỏi: “Vậy lúc này chị lên lầu thật ra đã thay bộ gì?”

Lâm Thiên Vi trợn mắt nhìn cô: “Phải hỏi mới được sao?”

Quý Vân Tiêu nhìn thẳng phía trước, ngắm cảnh đêm rực rỡ, nghiêm giọng: “Thật ra không hỏi cũng đoán được mà.”

Lâm Thiên Vi lại tức giận: “Cô đoán được gì?”

“Vì vợ tôi thể chất đặc biệt,” Quý Vân Tiêu nghiêm túc, mắt không chút dao động, bình thản nói ra bốn chữ: “Nước rất nhiều.”

Lâm Thiên Vi hoàn toàn bực mình: “Quý Vân Tiêu!”

Cô nghiêm giọng: “Em biết tôi đang lái xe không hả?”

Quý Vân Tiêu liền xin lỗi, giọng thành thật: “Xin lỗi, xin lỗi, tôi sai rồi.”

“Em có thể đừng nói mấy lời này khi tôi lái xe không!” Lâm Thiên Vi càng nghĩ càng giận, từ gò má đến cổ đều đỏ bừng.

Quý Vân Tiêu vội vàng dỗ: “Là tại tôi, lần sau không nói khi chị lái nữa, đừng giận nhé, nhìn kìa sắp xanh đèn rồi, phải đi thôi.”

Lâm Thiên Vi thật sự quá dễ bị Quý Vân Tiêu ảnh hưởng.

Cô vẫn không thể quên câu nói của Quý Vân Tiêu trong đầu, nên tìm một chỗ gần có thể đỗ xe, tấp vào lề.

Lâm Thiên Vi mở cửa, giận dữ đập mạnh, đồng thời nói: “Em lái đi!”

Ban đầu cô thật sự muốn đưa Quý Vân Tiêu ra sân bay, nhưng Quý Vân Tiêu lại cứ thích trêu ghẹo cô trên đường.

Lái xe trong tâm trạng này thì chắc chắn sẽ gây tai nạn, vậy nên tốt hơn là để Quý Vân Tiêu lái.

Quý Vân Tiêu nghĩ một lúc, lấy điện thoại nhắn một tin rồi mới đổi sang ghế lái.

“Đừng giận nữa, tôi không nói linh tinh đâu, lên xe đi.” Quý Vân Tiêu dỗ vợ.

Lâm Thiên Vi tuy chưa hết giận, nhưng vẫn ngoan ngoãn ngồi vào ghế phụ.

Lại đến đèn đỏ, trong đầu Lâm Thiên Vi lại hiện lên lời nói vừa nãy của Quý Vân Tiêu.

Tai cô lại đỏ ửng.

Cô không nhịn được mà lẩm bẩm: “Sao nhất định phải nói ra vậy...”

Cô biết Quý Vân Tiêu không có ý làm nhục cô, tối đa chỉ xem đó là câu trêu ghẹo.

Nhưng cô vẫn cảm thấy xấu hổ, cảm thấy bẽ mặt.

“Đẹp quá.” Quý Vân Tiêu thốt lên khi nhìn ra ngoài cửa sổ, rồi mới hỏi Lâm Thiên Vi: “Em vừa nói gì? Tôi không nghe rõ.”

Lâm Thiên Vi nghe vậy, hoàn toàn quên mất mình vừa than phiền điều gì.

Cô chỉ căng mắt ra nhìn ra ngoài, dò xét xem có bóng dáng khả nghi nào không.

“Ai đẹp cơ? Ở đâu có người đẹp?”

Người đó còn đẹp hơn cô sao?

Ngay cả nếu người phụ nữ đó thực sự rất xinh, làm sao Quý Vân Tiêu có thể nói ra trước mặt cô chứ?

Lâm Thiên Vi lần này thật sự tức đến muốn phát điên.

“Không phải, em nói là chiếc xe thể thao đó mà.” Quý Vân Tiêu cảm nhận được cơn ghen dữ dội từ vợ, vội vã giải thích thành thật: “Làm sao có thể trước mặt chị mà khen người phụ nữ khác đẹp chứ?”

Lâm Thiên Vi hậm hực trợn mắt nhìn cô một cái.

Quý Vân Tiêu lại nói: “Ngay cả khi giấu chị, tôi cũng không khen ai đẹp hơn vợ tôi đâu, vợ tôi mới là người đẹp nhất.”

Lâm Thiên Vi vẫn chưa yên tâm, lại đưa tay đẩy Quý Vân Tiêu ra sau, muốn nhìn thử qua góc nhìn của cô. (Editor: =]]])

Quả thật không thấy phụ nữ nào cả.

Lâm Thiên Vi buông tay, ngồi thẳng tắp và thanh lịch trở lại ghế phụ, lạnh lùng hỏi: “Vừa nãy cô thật sự đang nói về chiếc xe thể thao sao?”

Quý Vân Tiêu nghiêm túc trả lời: “Chắc chắn rồi.”

Được rồi.

Khi đèn đỏ qua đi, xe nổ máy, chạy lại đều đặn, Quý Vân Tiêu lại chỉ về chiếc xe thể thao phía trước, nói: “Chính là chiếc đó.”

Lâm Thiên Vi nhìn qua, nhú mào: “Huayra?”

“Đúng rồi, cánh cửa mở kiểu cánh chim, mui xe hình nêm, khoang kính giọt nước, nhiều...” Quý Vân Tiêu định nói “nhiều đẹp” nhưng nghĩ đến cơn ghen vô cớ vừa rồi của Lâm Thiên Vi, cô lại đổi lời: “nhiều cảm giác hơn.”

Lâm Thiên Vi vẫn không vui, còn nổi giận: “Cảm giác hơn cả người sao?”

Quý Vân Tiêu mỉm cười: “Cũng phải ghen à?”

Lâm Thiên Vi không thừa nhận, giọng hơi lạnh: “Ai mà ghen chứ?”

Dù cô không thừa nhận, Quý Vân Tiêu vẫn muốn dỗ, cô bỏ một tay ra nắm tay vợ, mắt vẫn nhìn đường phía trước, giọng lại dịu dàng: “Được rồi, chị không ghen, nhưng em vẫn phải nói, vợ em mới là người đẹp nhất, cuốn hút nhất, không ai sánh bằng, Thiên Vi, chị chính là tuyệt nhất.”

Cuối cùng Lâm Thiên Vi cũng mỉm cười.

Cô rút tay khỏi tay Quý Vân Tiêu, giọng lại nhẹ nhàng hơn hẳn: “Cô hãy lái xe cho cẩn thận đi.”

Quý Vân Tiêu: “Được rồi.”

Chiếc Huayra đó rẽ đi đường khác, sau một khúc quanh đã hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt.

Quý Vân Tiêu cảm thấy hơi tiếc nuối, trong mắt cũng thoáng vài phần hoài niệm.

Ở kiếp trước, cô và Tống Thiên Thiên cùng thi lấy bằng lái xe, lúc đó tất cả các môn cô đều đỗ ngay lần đầu, nhưng Thiên Thiên lại trượt hai lần ở phần thi số 2.

Lần thất bại đó, cô gái xinh đẹp lập tức lao vào lòng cô, vừa khóc vừa than thở: “Lái xe vào bãi đậu sao mà khó quá vậy?”

Quý Vân Tiêu vỗ lưng cô an ủi: “Không sao, không sao, lần sau tôi sẽ đặc huấn cho cậu, chắc chắn lần sau sẽ đậu ngay.”

“Nhưng tôi đã trượt hai lần rồi mà!”

“Lần thứ ba chắc chắn sẽ đậu, cậu phải tin tôi chứ.”

Có lẽ do sự thôi miên tâm lý của Quý Vân Tiêu kết hợp với đặc huấn có tác dụng, lần thứ ba, Tống Thiên Thiên quả thật đã đậu.

Để ăn mừng cô bé mới tình đầu thi đậu môn số 2, đồng thời để làm cô vui, Quý Vân Tiêu đã dùng tiền từ khoản đầu tư của mình mua một chiếc Huayra.

Cũng là cánh cửa mở kiểu cánh chim hải âu, khi mở ra tựa như hải âu dang cánh.

“Đến đây, ký tên đi.” Quý Vân Tiêu vẫy tay với Tống Thiên Thiên.

Tống Thiên Thiên nhướn mắt hỏi: “Thật sự định tặng tôi sao? Cậu có nữ không?”

“Vì em, tôi gì cũng chịu.” Quý Vân Tiêu nhìn Tống Thiên Thiên nhận chiếc xe thể thao mà mình chọn, trong lòng vừa thỏa mãn vừa sáng khoái.

Tống Thiên Thiên nhìn cô một lát, bất ngờ ôm cô, “bóp” một cái hôn lên má cô.

“Vậy thì cảm ơn chị Tiêu Tiêu nhé.”

“Vớ! tôi mà còn khách sáo à?” Quý Vân Tiêu muốn cô thử lái xe, nhưng Tống Thiên Thiên bĩu môi: “Tôi chưa lấy bằng lái đâu.”

Quý Vân Tiêu xoa tay háo hức: “Tôi đã lấy rồi, hay để tôi chở em?”

“Được lắm, Quý Vân Tiêu,” Tống Thiên Thiên nhẹ nhàng véo má cô, hừ một tiếng: “Chiếc xe nói là tặng tôi, nhưng thực ra vẫn là chuẩn bị cho cô dùng phải không?”

Quý Vân Tiêu vội nói: “Tôi không có ý đó đâu.”

“Có cũng không sao,” Tống Thiên Thiên ghé cô vào ghế lái, lại hôn má cô một cái, ánh mắt cong cong: “Vi của tôi là của chị, ngay cả tôi cũng là của chị.”

Tống Thiên Thiên thổi hơi nhẹ vào tai cô, từ tốn nói: “Chị Tiêu Tiêu, tôi thuộc về chị, hoàn toàn thuộc về chị, chị hiểu không?”

Nhưng lúc đó Quý Vân Tiêu vẫn như khúc gỗ.

Cô búng nhẹ vào đầu Tống Thiên Thiên, cười với cô: “Mỗi người đều là cá thể độc lập, dù chúng ta là bạn tốt nhất, cũng không cần dùng đến từ ‘thuộc về’ đâu, cứ thấy sao sao ấy.”

Tống Thiên Thiên hít sâu, cố nén, nhưng vẫn không kiềm được.

Cô nổi cáu: “Chiếc xe hồng thì cô tự giữ mà lái đi, tôi không muốn nữa!”

“Không phải đâu, Thiên Thiên, xe này mới mà, đâu có hồng? Hơn nữa lúc này em còn rất thích mà?” Quý Vân Tiêu xuống xe chạy theo, nhưng Tống Thiên Thiên đi rất dứt khoát, chẳng ngoảnh đầu lại.

Đến sân bay, Quý Vân Tiêu đậu xe, thở dài.

Lâm Thiên Vi nhìn sang, hỏi: “Sao vậy?”

Quý Vân Tiêu nhìn cô gái xinh đẹp đầy sức sống trước mắt, trong mắt thoáng buồn.

Tống Thiên Thiên 19 tuổi và Tống Thiên Thiên 25 tuổi không hoàn toàn giống nhau.

Tuổi tác khác nhau, trải nghiệm khác nhau, tâm cảnh cũng sẽ thay đổi.

Cô từng nghĩ mình có thể đồng hành cùng Tống Thiên Thiên qua mọi giai đoạn cuộc đời, cô nghĩ rằng đã có thể chứng kiến Tống Thiên Thiên trưởng thành, thì cũng sẽ chứng kiến cô ấy chín chắn, cho đến khi cả hai cùng già đi.

Nhưng số phận vẫn chia cắt họ nhiều năm như vậy.

Mười năm mà cô đơn trải qua, cộng thêm hơn hai mươi năm Tống Thiên Thiên sống một mình trong thế giới hoàn toàn khác, tính ra, họ đã cách nhau lâu đến thế.

Lâm Thiên Vi đưa tay chọc cô, nhăn mày hỏi: “Rốt cuộc em sao vậy?”

Quý Vân Tiêu nắm tay cô, hôn lên tay cô, rồi đặt má lên lòng bàn tay, nhẹ nhàng chạm chạm.

“Chúng ta sau này không bao giờ tách nhau nữa.” Quý Vân Tiêu nói.

Họ đã bỏ lỡ quá nhiều năm.

Những tiếc nuối trong quá khứ đã thành hình, chỉ mong từ nay về sau không còn gì phải hối tiếc.

Đôi mắt Quý Vân Tiêu ươn ướt, lại một lần trân trọng và nâng niu hôn lên đầu ngón tay của Lâm Thiên Vi.

Lâm Thiên Vi rút tay ra, vỗ lên đầu cô, không vừa ý nói: “Em có thể đừng làm quá không? Tôi còn việc ở đây, cũng không thể đi Paris cùng cô đâu.”

Đã tới sân bay, sắp lên máy bay, mà Quý Vân Tiêu vẫn nằng nặc không muốn rời.

Lâm Thiên Vi không nhịn được mà than thở, giọng lại mềm mại đượm tình: “Cô cũng quá quẩn người rồi nhỉ?”

Chương 50

Chương 50

Vợ quá quẩn người thì phải làm sao?

Đây đúng là một nỗi phiền nhưng ngọt ngào.

Bề ngoài Lâm Thiên Vi tỏ ra khó chịu với sự quẩn người của Quý Vân Tiêu, nhưng thực ra, cô đang suy nghĩ cách từ chối công việc hiện tại.

Hay là sang đó cùng cô vài ngày nhỉ?

Nếu Quý Vân Tiêu cần cô thì sao?

“Em dự định ở đó bao lâu?” Lâm Thiên Vi hỏi.

Quý Vân Tiêu đáp: “Khoảng mười ngày.”

Mười ngày lại hơi dài.

Quý Vân Tiêu nhìn ra sự lưỡng lự của Lâm Thiên Vi, lại nắm tay cô, đặt lên môi hôn nhẹ, mỉm cười hỏi: “Chị chẳng lẽ định đi cùng tôi sang Paris à?”

Lâm Thiên Vi mặt không biểu cảm, đẩy cô ra: “Chính cô nói không bao giờ chia lìa cơ mà.”

Quý Vân Tiêu không nhịn được ôm cô một cái, rồi nói: “Tim đã nối với nhau thì đâu tính là chia lìa đâu.”

Gò má Lâm Thiên Vi nóng bừng: “Cô đang nói mấy câu tình thoại quê mùa à?”

“Dù sao lần này chị cũng không cần đi cùng tôi,” Quý Vân Tiêu vuốt ve đầu cô, dịu dàng dỗ dành: “Chị cứ chăm chỉ làm việc, ăn uống đầy đủ, không lâu đâu, tôi sẽ về ngay.”

Quý Vân Tiêu nâng mặt cô, hôn nhẹ lên trán, thì thầm: “Rất nhanh thôi.”

Mười ngày có được coi là nhanh không?

Lâm Thiên Vi nhìn lại lịch trình gần đây, thấy thực sự không thể sắp xếp được, liền hạ mắt.

“Đến giờ rồi.” Lâm Thiên Vi nhắc nhở.

“Ừ.” Dù còn lưu luyến, nhưng Quý Vân Tiêu không nói thêm gì, cô xuống xe lấy hành lý, vẫy tay với Lâm Thiên Vi.

Lâm Thiên Vi giấu đi nỗi hụt hẫng, chỉ bình thản nói: “Tạm biệt.”

“À, tôi đã nhắn với tài xế, nếu chị không muốn tự lái về thì đợi chút, anh ấy sẽ tới ngay.” Quý Vân Tiêu nói.

Lâm Thiên Vi đơn giản gật đầu đáp: “Ừ.”

Cô thật sự không còn hứng thú lái xe nữa.

Hình bóng của Quý Vân Tiêu biến mất sau cánh cửa, khiến Lâm Thiên Vi cuối cùng cũng khó giấu được sự hụt hẫng, ánh mắt thoáng buồn mà vẫn luyến tiếc.

Cô nhớ đến lúc mình chuyển sang ghế phụ, Quý Vân Tiêu đã lấy điện thoại gửi một tin nhắn.

Chắc là lúc đó đã nhờ tài xế liên lạc giúp cô rồi đúng không?

Quý Vân Tiêu luôn biết cách quan tâm cô.

Quả nhiên không lâu sau, tài xế đã đến bãi đậu xe.

Lâm Thiên Vi đã chuyển sang ghế sau, khoanh chân xem điện thoại, Quý Vân Tiêu vẫn đang nhắn tin báo tình hình: 【Đã lên máy bay rồi.】

Lâm Thiên Vi trả lời: 【Ừ.】

Lâm Thiên Vi suy nghĩ một lát, lại nhắn thêm: 【Tài xế đã đến, tôi cũng phải về rồi.】

Quý Vân Tiêu: 【Ừ, nghỉ ngơi sớm nhé.】

Lâm Thiên Vi không hài lòng lắm: 【Cô không còn gì muốn nói nữa sao?】

Quý Vân Tiêu phần nào đoán ra vợ xinh đẹp của mình đang để tâm chuyện gì, liền cười cong mắt, gửi một đoạn giọng nói rõ ràng: “Em sẽ nhớ chị, Thiên Vi, hôm nay em cũng rất thích chị.”

Lâm Thiên Vi lưu lại đoạn giọng nói đó vào mục yêu thích, nghe đi nghe lại nhiều lần, khoe môi không khỏi khẽ cong.

Cô vui trong lòng, nhưng vẫn có một nỗi băn khoăn không tả được.

Chẳng phải vì Quý Vân Tiêu đã rời đi sao?

Sau khi nhận chỉ dẫn từ Lâm Thiên Vi, tài xế mới mở cửa, khởi động xe, lái xe êm ái, chẳng bao lâu Lâm Thiên Vi đã rời khỏi bãi đậu xe.

Khi đến một đoạn đường rộng và bằng phẳng, Lâm Thiên Vi bỗng mở miệng: “Dừng lại một chút.”

Tài xế vội nép xe vào lề, hỏi: “Lâm tổng có lệnh gì ạ?”

Lâm Thiên Vi mở cửa bước xuống, ngẩng đầu nhìn về phía không xa, ánh mắt lạnh lùng, giọng điệu bình thản: “Ở đây có nhìn thấy máy bay cất cánh không?”

Tài xế gãi đầu, hơi bối rối: “Ban ngày thì nhìn được ạ...”

“Vậy thì đợi thêm chút.” Lâm Thiên Vi đứng yên không nhúc nhích.

Tài xế muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

Ban ngày thì nhìn thấy, nhưng bây giờ là ban đêm, làm sao mà nhìn rõ được?

Nhưng Lâm Thiên Vi chẳng bận tâm.

Cô bắt đầu hối hận, sao lúc nãy không đưa Quý Vân Tiêu tới tận cổng lên máy bay nhỉ, như vậy cô có thể nhìn Quý Vân Tiêu thêm vài lần nữa.

Cũng không phải như bây giờ, chỉ biết nhớ mà chẳng có lý do.

Lâm Thiên Vi cứ đứng lặng như vậy một hồi lâu, cho đến khi có điện thoại từ nhà gọi tới, nói Lâm Du Nhiên không chịu ngủ, cô mới thu hồi ánh mắt, lên xe trở về.

Khi về đến nhà, bé Lâm Du Nhiên đã thay bộ pijama mềm in hình quả cherry, giờ đang ôm một chú StarDoll hờn dỗi.

Lâm Thiên Vi đi tới ngồi bên cạnh, ánh mắt lướt qua, giọng lạnh hỏi: “Sao không chịu ngủ?”

Lâm Du Nhiên lấy điện thoại ra, cho Lâm Thiên Vi nghe đoạn giọng nói Quý Vân Tiêu đã gửi:

“Du Nhiên, chị Tiêu Tiêu sẽ đi vài ngày, mấy ngày này nhờ con giúp chị chăm sóc dì út của con nhé, được không?”

Lâm Thiên Vi: “.....”

Câu này chắc chắn không nói nhầm chứ?

Lâm Du Nhiên vẫn chớp chớp đôi mắt trong veo như quả nho, giọng nhí nhảnh: “Chị Tiêu Tiêu bảo con chăm sóc dì cơ mà.”

Lâm Thiên Vi thực sự không biết phải nói gì.

Cô nín nín nửa ngày, cuối cùng mới thốt ra một câu: “Cô không cần ai chăm sóc đâu.”

Lâm Du Nhiên chớp mắt, lông mi nhấp nháy, cô nhìn Lâm Thiên Vi một lúc, lấy hết can đảm nhay vào lòng cô, rồi mềm mại nói: “Vậy cô chăm sóc con đi.”

Cái dáng vẻ lì lợm thế này rốt cuộc học từ ai vậy?

Quý Vân Tiêu sao?

Lâm Thiên Vi bất chợt muốn cười.

Nhìn gương mặt nhỏ xinh như ngọc tuyết, Lâm Thiên Vi cũng không biết từ chối thế nào, liền lấy từ giá sách một cuốn truyện cổ tích, ra vẻ nghiêm túc nói: “Con ngoan, nằm yên đi, cô sẽ kể chuyện cho con nghe.”

Lâm Du Nhiên lắc đầu.

Lâm Thiên Vi nhíu mày, hỏi: “Vậy con muốn làm gì?”

Lâm Du Nhiên kéo Lâm Thiên Vi lên giường, rồi tự tìm một phần mềm nghe truyện và khéo léo bật lên, chẳng bao lâu, một giọng nữ du dương vang lên: “Ngày xưa ngày xưa, có một cặp vợ chồng, họ luôn mong muốn có một đứa con...”

“Nghe cái này là đủ rồi!” Lâm Du Nhiên nhìn Lâm Thiên Vi bằng ánh mắt mong đợi, nói: “Con không muốn cô kể chuyện, con muốn cô ôm con ngủ.”

Lâm Thiên Vi nhíu mày, phản xạ định từ chối: “Con tìm người khác ôm đi ngủ đi...”

“Không cần người khác, chỉ cần cô thôi.” Lâm Du Nhiên ôm chặt cánh tay cô, toàn thân dựa vào lòng cô, nhõng nhẽo: “Cô ơi~ Cô ơi~ Cô ơi~”

Lâm Thiên Vi có chút khó chịu.

Nhưng khi nhìn vào đôi mắt trông mong của cô bé, cô thật sự không thể từ chối.

Lâm Thiên Vi chỉ đành miễn cưỡng nói: “Được rồi.”

Lâm Du Nhiên bình thường không hay bám lấy cô, sao bỗng nhiên lại như vậy?

Chẳng lẽ cũng là Quý Vân Tiêu dạy sao?

Lâm Thiên Vi chờ đến khi bé Lâm Du Nhiên ngủ say, tắt phần mềm nghe truyện, rồi mở giao diện chat với Quý Vân Tiêu.

Chuyển giọng nói thành văn bản, Lâm Thiên Vi quả thật nhìn thấy người phụ nữ này đang xúi giục trẻ con.

Quý Vân Tiêu nói: 【Tối nay phải kéo dì út đi ngủ với con, không thôi dì út sẽ buồn đó.】

Lâm Thiên Vi không nhịn được nghiến răng.

Rốt cuộc ai mới là người buồn chứ?

Lâm Du Nhiên vẫn hỏi: 【Nhưng dì út chưa từng ngủ với con mà, nếu dì út không chịu thì sao?】

Quý Vân Tiêu trả lời: 【Cô ấy mềm lòng nhất, con nhõng nhẽo, ôm cô ấy không buông, dùng đôi mắt to tròn long lanh nhìn cô ấy, vài lần như vậy, chắc chắn cô ấy sẽ đồng ý.】

Lâm Du Nhiên đồng ý: 【Được rồi.】

Quý Vân Tiêu sợ cô bé không vui, lại thêm một câu: 【Cô ấy toàn thân mềm mại và thơm tho, ôm rất thoải mái, chị còn mơ được ôm cô ấy ngủ nữa kìa.】

Lâm Thiên Vi đỏ bừng mặt, vừa xấu hổ vừa tức giận.

Quý Vân Tiêu sao có thể nói mấy chuyện đó với một đứa trẻ chứ?

Cô định tìm Quý Vân Tiêu lý lẽ, nhưng lại sợ Quý Vân Tiêu đang nghỉ ngơi, cuối cùng đành bỏ qua.

Đêm đó, Lâm Thiên Vi ngủ không được yên, nhưng khi đồng hồ báo thức reo, cô vẫn theo bản năng mở mắt.

Sau khi rửa mặt xong đi ra ngoài, cô thấy cô giúp việc bước ra từ phòng Quý Vân Tiêu, còn mang theo một chiếc giỏ đựng đồ bẩn.

“Đội đã.” Lâm Thiên Vi gọi lại cô.

Cô cũng không biết mình đang nghĩ gì, chỉ thẳng đến chiếc tủ quần áo, lấy ra chiếc váy dài bằng cotton màu trắng kiểu “cắm đục” để trên cùng.

“Chiếc đồ ngủ này... Quý Vân Tiêu chỉ mặc một lần thôi phải không...” Lâm Thiên Vi nắm chặt chiếc váy trong tay.

Cô giúp việc cười hiền hậu: “Cái này tôi không rõ, thôi cũng đều phải giặt mà.”

Lâm Thiên Vi tai đỏ lên một chút, nhưng vẫn bình thản nói với cô giúp việc: “Chiếc váy này không cần giặt, phòng Quý Vân Tiêu tạm thời cũng đừng động đến.”

Dù có hơi không hiểu chuyện, nhưng Lâm Thiên Vi là sếp, chỉ thị của cô giúp việc chắc chắn sẽ làm theo.

Cô giúp việc: “Dạ, dạ.”

Sau khi cô giúp việc rời đi, Lâm Thiên Vi mang chiếc váy ngủ vào phòng Quý Vân Tiêu.

Cô mở chiếc váy ra, trải phẳng lên giường, vừa nhìn vừa nảy sinh một nỗi luyến tiếc khó tả trong lòng.

Đây là chiếc váy Quý Vân Tiêu mặc ngày hôm qua, trên đó chắc vẫn còn lưu giữ hương vị của Quý Vân Tiêu chẳng?

Lâm Thiên Vi không kìm được, cúi xuống, đưa tay vuốt nhẹ lên chất vải.

“Cô ơi!” Một giọng trẻ trong trẻo vang lên, phá vỡ sự yên tĩnh.

Lâm Thiên Vi như làm điều có tội, vội vã rút tay, quay người bối rối, rồi lập tức rời khỏi phòng vừa tay vừa chân.

Bé Lâm Du Nhiên nhỏ xinh như một viên kẹo sữa cũng chạy tới, kéo tay Lâm Thiên Vi dẫn cô xuống lầu, ngọt ngào nói: “Con dẫn cô đi ăn sáng nhé!”

Lâm Thiên Vi trong lòng bỗng mềm nhũn.

Đứa trẻ nhà ai ngoan thế nhỉ?

Suy nghĩ kỹ, hơn một tháng trước, Lâm Du Nhiên còn lạnh nhạt với cô, đáp lại sự thờ ơ của cô bằng chính sự thờ ơ.

Nhưng bây giờ, nhờ Quý Vân Tiêu, mọi thứ đều thay đổi.

Lâm Thiên Vi chủ động bế bé kẹo sữa lên, trên mặt nở một nụ cười nhẹ: “Chúng ta đi ăn sáng thôi.”

Sau bữa sáng, đầu bếp mang chậu hạt dẻ đến, hỏi Lâm Thiên Vi muốn xử lý thế nào.

“Những hạt dẻ này làm thành hạt dẻ rang đường chắc chắn ngon lắm.” Đầu bếp gợi ý: “Hay làm hạt dẻ rang đường đi?”

Lâm Thiên Vi định nói rằng đó là cô mua cho Quý Vân Tiêu làm.

Nhưng Quý Vân Tiêu đã đi Paris, ít nhất mười ngày mới về, thật sự đợi đến khi Quý Vân Tiêu về, mấy hạt dẻ này chắc sẽ hỏng mất.

“Cô đi hỏi Du Nhiên muốn ăn thế nào đi.” Lâm Thiên Vi chẳng còn tâm trạng ăn mấy hạt dẻ này nữa.

Quý Vân Tiêu vừa xuống máy bay đã gửi cho cô tấm ảnh, Lâm Thiên Vi phóng to thu nhỏ xem đi xem lại nhiều lần, cuối cùng mới kiêu ngạo trả lời một câu: 【Biết rồi.】

Quý Vân Tiêu phải điều chỉnh giờ sinh học và còn bận nhiều việc, tin nhắn gửi tới không nhiều.

Lâm Thiên Vi cứ xem đi xem lại khung chat hai người, gần như thuộc lòng câu nói của Quý Vân Tiêu.

Buổi tối, Kiều Hi qua chơi với Lâm Du Nhiên, thấy Lâm Thiên Vi hơi lơ đãng, lại cứ nhìn điện thoại, liền cười trêu: “Cô đang làm gì đấy?”

Lâm Thiên Vi lập tức chuyển sang ứng dụng khác, vẻ mặt bình thản: “Xem tin tức thôi.”

Kiều Hi nháy mắt trêu: “Tớ tưởng cô nhớ vợ rồi chứ?”

Lâm Thiên Vi lạnh lùng: “Tớ không có kiểu suy nghĩ đó đâu.”

Đầu bếp làm hạt dẻ rang đường rất ngon, mềm dẻo, ngọt và thơm, Lâm Du Nhiên đặc biệt để dành một phần cho Lâm Thiên Vi, nhưng nhìn những hạt dẻ vàng óng, cô vẫn quay mặt đi.

“Dì không muốn ăn.” Lâm Thiên Vi nói.

Hiện tại cô chỉ muốn ăn hạt dẻ rang đường do Quý Vân Tiêu làm.

Lần trước Quý Vân Tiêu làm hạt dẻ rang đường cho cô, mùi còn thơm hơn cái này, nhưng cô vì bướng bỉnh mà không ăn một miếng nào.

Bây giờ cô muốn ăn, nhưng đã không còn cơ hội nữa.

Lâm Thiên Vi nhíu mày, thở dài nhẹ, rõ ràng thấy cô khó chịu.

Kiều Hi nhờ cô giúp việc đưa Lâm Du Nhiên đi, còn mình thì ngồi bên cạnh Lâm Thiên Vi, cười hỏi: “Nói thật đi, cô có nhớ cô ấy không?”

Lâm Thiên Vi vẫn cứng miệng: “Tớ không có.”

Kiều Hi vỗ vai cô, khuyên: “Thừa nhận đi, có sao đâu?”

Nghe câu này, trong mắt Lâm Thiên Vi lóe lên một chút bối rối.

Ừ, cô thừa nhận rồi sẽ ra sao chứ?

“Sao vậy, Vi Vi?” Kiều Hi thấy sắc mặt Lâm Thiên Vi không ổn, vội lắc lắc cô.

“Tớ nhớ cô ấy rồi.” Lâm Thiên Vi hạ mắt, giọng trầm: “Nhưng cô ấy mới rời đi hai mươi ba tiếng, chưa đầy một ngày, mà tớ đã nhớ đến mức này, có xấu hổ không nhỉ?”

Kiều Hi ngạc nhiên: “Sao cô lại nghĩ như vậy?”

Cô an ủi: “Thích một người đâu phải là chuyện xấu hổ đâu.”

Khuôn mặt xinh đẹp của Lâm Thiên Vi nhuộm một sắc hồng, môi mấp máy, lầm bầm: “Tớ có thích đâu...”

Kiều Hi thở dài, kéo tay cô, đặt dưới ánh đèn.

Lâm Thiên Vi nhíu mày, lạnh lùng: “Cậu làm gì vậy?”

“Cậu bình thường không đeo nhẫn, từ nhỏ cậu không thích trang sức, nói là cảm thấy bị trói buộc, rất khó chịu.” Kiều Hi chỉ vào chiếc nhẫn kim cương lấp lánh: “Còn chiếc nhẫn này thì sao? Cậu có thấy bị trói buộc không?”

Lâm Thiên Vi rút tay lại, xoay chiếc nhẫn trong tay, trong mắt hiện lên toàn niềm vui và dịu dàng.

“Tớ không thấy đâu.” Lâm Thiên Vi nói.

Kiều Hi thờ dãi ngưỡng mộ: “Cậu thấy chưa, Quý Vân Tiêu ở bên cậu lúc nào cũng đặc biệt khác biệt.”

Lâm Thiên Vi nắm chặt tay, nhìn sang bên cạnh Kiều Hi, bình thản hỏi: “Sao cậu lúc nào cũng bênh Quý Vân Tiêu vậy?”

“Cậu nghĩ tớ đang bênh cô ấy sao?” Kiều Hi vỗ tay: “Tớ chỉ là không chịu được cảnh cậu bị tình cảm làm khổ thôi.”

Kiều Hi nói: “Cậu ở thương trường lúc nào cũng quyết đoán, sao tới chuyện tình cảm lại rối rắm thế này?”

Cô an ủi Lâm Thiên Vi: “Yêu đương thì phải biết buông biết nắm, thích thì cứ mạnh dạn nói ra, không thích thì quyết đoán chia tay, có gì phải bối rối đâu.”

Lâm Thiên Vi liếc cô một cái, lạnh lùng cười: “Cậu chưa từng yêu ai còn dạy dỗ tớ à?”

Kiều Hi lập tức sững người.

Lâm Thiên Vi thấy vậy, đưa cho cô một cốc nước cam, giọng dịu lại: “Nhưng cũng cảm ơn cậu đã nói với tớ những chuyện này.”

“Cậu đấy.” Kiều Hi lại đến va vai cô, rồi cười.

Kiều Hi hỏi: “Cậu rốt cuộc nghĩ sao?”

Cô uống hai ngụm nước cam, rồi tiếp tục trêu chọc: “Trước cậu nói muốn kéo Quý Vân Tiêu ngủ cùng, giờ đã ngủ cùng rồi, tiếp theo định làm gì?”

Lâm Thiên Vi giật mình một chút.

Cô suy nghĩ một lát, rồi tự rót thêm một cốc nước cam.

Nhưng dù nước cam lạnh đi vào cổ họng, đầu tai Lâm Thiên Vi vẫn đỏ dần.

Về mặt cô vẫn nghiêm túc, nhìn bên ngoài vẫn như cô gái không thể đùa giỡn, nhưng lời nói thoát ra là: “Chuyện đó, làm sao chỉ một lần được?”

Có lần đầu, sẽ muốn lần thứ hai; có lần thứ hai, sẽ muốn lần thứ ba.

Chỉ cần không chán người đó, sẽ mãi mãi tham muốn không thôi.

Vĩnh viễn cảm thấy chưa đủ.

Kiều Hi nhìn bạn mình không thể tin nổi, không nhận được cười: “Tớ thật sự không ngờ, Vi Vi, trước tớ cứ tưởng cậu thuộc dạng kiêng khem đó chứ.”

Lâm Thiên Vi liếc cô một cái.

Hai người uống xong nước cam, khi Kiều Hi định rời đi, Lâm Thiên Vi lại thổ lộ tâm sự: “Tớ còn muốn Quý Vân Tiêu theo đuổi tớ thêm.”

Kiều Hi: “Theo đuổi cậu?”

“Ừ,” Lâm Thiên Vi hạ mắt, “không biết sao, chỉ là rất muốn được cô ấy theo đuổi.”

“Rất muốn, rất muốn.” Lâm Thiên Vi thì thầm.

“Vậy thì để cô ấy theo đuổi đi, có gì phải băn khoăn?” Kiều Hi đặt tay lên vai cô, vẻ thấu hiểu và thoải mái.

“Đúng vậy.” Lâm Thiên Vi khẽ cong khóe môi.

Sau khi Kiều Hi rời đi, Lâm Thiên Vi đi dỗ Lâm Du Nhiên ngủ, hôm nay bé chơi mệt, chẳng cần dỗ, vừa chạm gối là ngủ ngay.

Nhưng Lâm Thiên Vi lại hơi mất ngủ.

Cô lại nhớ đến Quý Vân Tiêu.

Nghĩ đến không ngủ được.

Không biết Quý Vân Tiêu ở Paris có ổn không?

Quý Vân Tiêu có gặp những cô gái xinh đẹp khác không?

Hôm nay... Quý Vân Tiêu vẫn còn thích cô chứ?

Lâm Thiên Vi trằn trọc mãi, dù thế nào cũng không ngủ được, cô nhắm mắt lại, nhưng trong đầu bỗng hiện lên chiếc váy ngủ mà cô đã chặn lại.

Chiếc váy ngủ vốn lẽ ra phải được đưa vào máy giặt để giặt sạch.

Lâm Thiên Vi không ngồi yên được, cô đi chân mang dép ra ngoài, tới một căn phòng không xa, hít một hơi thật sâu.

Chỉ là đến xem chiếc váy đó thôi, cô sẽ không làm chuyện xấu đâu.

Sau khi tự trấn an mình, Lâm Thiên Vi mới đẩy cửa bước vào.

Chiếc váy ngủ bằng cotton màu trắng vẫn nằm trên giường, nhìn có vẻ kiểu dáng trong sáng, kín đáo, nhưng vì Quý Vân Tiêu có thân hình quá đẹp, khi cô mặc chiếc váy này, vẫn khiến người ta sinh ra những ý nghĩ loạn động.

“Quý Vân Tiêu...”

“Vân Tiêu...”

“Cô rút cuộc khi nào mới về đây...”

Thực ra Quý Vân Tiêu đã cho cô câu trả lời, nói khoảng mười ngày, nhưng Lâm Thiên Vi chưa bao giờ cảm thấy mười ngày dài đến thế.

Cô không tìm được, lấy điện thoại nhắn cho Quý Vân Tiêu, hiếm khi thẳng thắn, chỉ với một câu ngắn ngủi đã bày tỏ tất cả tâm tư: 【Tôi nhớ em quá.】

Chỉ một câu chưa đủ, Lâm Thiên Vi thêm chủ ngữ, tiếp tục nhắn: 【Quý Vân Tiêu, tôi nhớ cô rất rất nhiều.】

Hai giây sau, không ai trả lời.

Mười giây sau, vẫn không ai trả lời.

Đến giây thứ hai mươi lăm, Lâm Thiên Vi không chịu nổi cảm giác xấu hổ, cô nhắm mắt lại, tay run nhẹ, chọn nhấn giữ tin nhắn để thu hồi.

Cả hai tin nhắn đều thu hồi.

Phải làm sao đây?

Quý Vân Tiêu có thấy không?

Chắc là chưa thấy, nếu không Quý Vân Tiêu nhất định đã phản hồi rồi.

Nghĩ đến đây, Lâm Thiên Vi bất ngờ thở phào nhẹ nhõm.

Cô không còn dũng khí bày tỏ lần nữa, nhưng nỗi nhớ không được giải tỏa, rõ ràng càng ngày càng mạnh mẽ.

Phải làm gì đó thôi.

Rút cuộc phải làm sao?

Làm sao để không nghĩ đến cô ấy đây?

Đi kiểm việc làm sao?

Nhưng Lâm Thiên Vi chẳng còn tâm trạng.

Đi chạy bộ ở phòng gym để giải tỏa năng lượng?

Nhưng Lâm Thiên Vi cũng không muốn.

Khi cảm xúc càng thêm bức bối, ánh mắt Lâm Thiên Vi lại dừng trên chiếc váy ngủ trải ra trước mặt.

Chiếc váy ngủ bằng cotton kiểu dáng kín đáo, trong sáng, kiêng khem, nhưng lại khiến cô nảy sinh những suy nghĩ hoàn toàn trái ngược.

Lâm Thiên Vi hít một hơi thật sâu, nâng chiếc váy ngủ lên.

Cô áp má vào chất vải mềm mại, cảm nhận mùi hương và hơi thở còn sót lại trên đó, không kìm được, mặt đỏ bừng.

Thôi thì làm một chút chuyện xấu vậy. (Editor: =]] e hèm)

Làm chuyện xấu có sao đâu chứ?

Nằm trong chăn của Quý Vân Tiêu, Lâm Thiên Vi phá bỏ tất cả, tự nhủ: tôi chính là cô gái như thế.

Cô thích Quý Vân Tiêu, rồi sao?

Có thể ban đầu cô chỉ bị hấp dẫn bởi gương mặt ấy, nhưng sau đó, vô tình, cô dần yêu cả con người Quý Vân Tiêu...

Yêu đến mức Quý Vân Tiêu mới rời đi một ngày, cô đã không chịu nổi mà đến nằm trong chăn của Quý Vân Tiêu, ôm lấy chiếc váy ngủ mà Quý Vân Tiêu từng mặc, cố gắng hút lấy hơi ấm còn sót lại của Quý Vân Tiêu.

“Vân Tiêu...”

Chiếc váy ngủ trên người cô bị Lâm Thiên Vi kéo xuống và ném trên thảm, còn chiếc váy ngủ màu trắng của Quý Vân Tiêu thì được cô ôm chặt trong lòng, ép sát vào người.

Những giọt nước mắt rỉ ra từ khóe mắt cô làm ướt dây vai của chiếc váy trắng, và phần gấu váy cũng ướt sũng.

Tất cả đều do cô tự làm.

Cô chính là một người đàn bà không biết xấu hổ như vậy.

Khi sắp khóc thành tiếng, điện thoại vang lên, Lâm Thiên Vi kiềm chế cảm xúc, cầm điện thoại lên xem.

Nhưng khi nhìn rõ thông báo video trên màn hình, cảm xúc vừa nén bấy lâu bỗng chốc dâng trào trở lại.

Video vừa kết nối, Quý Vân Tiêu đã nhìn thấy đôi mắt đỏ hoe, khóe mắt còn ướt của vợ mình, cùng làn da trắng ngần như ngọc, mềm mại như sáp của vai cô.

Nếu cô không nhìn nhầm, chiếc chăn mà Lâm Thiên Vi đang đắp chính là chăn của cô đúng không?

Chẳng lẽ Lâm Thiên Vi đang ở phòng cô sao? Và còn đang dùng chăn của cô?

Chỉ nghĩ đến điều đó thôi, nhịp thở Quý Vân Tiêu đã trở nên hơi gấp gáp.

Cô đeo tai nghe, chuyển video sang cuộc gọi thường, nói với Lâm Thiên Vi: “Em vẫn đang ở ngoài, đợi một chút, sắp về đến nơi rồi.”

Vì lệch múi giờ, bên đó mới vừa chiều, còn ở chỗ Lâm Thiên Vi đã là nửa đêm.

“Vợ ời?”

Quý Vân Tiêu không nghe thấy trả lời, liền gọi thêm vài lần: “Vợ ời, chị có nghe không?”

Một lúc sau, Quý Vân Tiêu mới nghe thấy một tiếng rên khe khẽ.

Cô đứng sững tại chỗ, toàn thân mềm nhũn.

Có vẻ hôm nay cô không lái xe nổi rồi.

Quý Vân Tiêu không làm phiền Lâm Thiên Vi, mà gọi tài xế đưa mình về khách sạn, đến khách sạn mới nói: “Em tạm treo máy, sẽ gọi video cho chị.”

Lần này Lâm Thiên Vi không ngay lập tức nhắc máy.

Hai phút sau, cô mới gọi video cho Quý Vân Tiêu.

Lần này Lâm Thiên Vi vẫn ở trong phòng Quý Vân Tiêu, nhưng đã mặc quần áo.

Quý Vân Tiêu quan sát kỹ một lúc, không nhận được hỏi: “Em nhớ là lúc nãy chị chưa mặc đồ, hay là em nhìn nhầm?”

Theo tính cách hiện tại của Lâm Thiên Vi, cô nhiều khả năng sẽ không thừa nhận, còn có thể nói: “Ai chưa mặc đồ chứ?”

Nhưng lần này, Lâm Thiên Vi không phản bác, chỉ khẽ mím môi, hạ mắt, khóe mắt ánh lên sự long lanh mê hoặc và màu hồng nhẹ.

Quý Vân Tiêu không khỏi nín thở, dịu dàng nói: “Có chuyện gì sao? Em thấy chị gửi cho em hai tin nhắn, rồi lại thu hồi.”

Cuối cùng Lâm Thiên Vi cũng mở lời, cô gọi tên Quý Vân Tiêu: “Quý Vân Tiêu...”

Quý Vân Tiêu đáp: “Em đây.”

Lâm Thiên Vi ngẩng mắt nhìn vào camera, giọng run run: “Tôi... tôi nhớ em rồi.”

Chương 51

Chương 51

Nỗi nhớ ấy bỗng dưng không thể kìm nén được.

Nó như ngọn lửa lan rộng, bùng cháy dữ dội không ngừng.

Quý Vân Tiêu đỏ nhẹ vành mắt, nói: “Em cũng nhớ chị, nhớ rất rất nhiều.”

Bên kia màn hình, mỹ nhân khế đưa tay chạm mắt, lau đi vài giọt nước mắt, nhưng trong mắt vẫn còn lấp lánh hơi ẩm, tầm nhìn mờ ảo.

Lâm Thiên Vi chớp mắt vài lần, để hình ảnh trước mắt rõ hơn, nhìn kỹ Quý Vân Tiêu rồi mới mím môi nói: “Tôi đã gửi cho cô hai tin nhắn.”

Trong lời nói có chút ủy khuất, tuy không rõ rệt nhưng Quý Vân Tiêu vẫn cảm nhận được.

Quý Vân Tiêu vội vàng xin lỗi: “Xin lỗi bảo bối.”

Lâm Thiên Vi nắm chặt góc chăn, tạm thời bỏ qua cách gọi đó, chỉ lạnh lùng hỏi: “Cô là không kịp xem hay không kịp trả lời?”

Quý Vân Tiêu kiên nhẫn giải thích: “Lúc này em bận việc, chưa nhìn thấy, nếu thấy thì nhất định em đã trả lời chị rồi.”

“Ừ.” Lâm Thiên Vi cảm thấy trong lòng thoải mái hơn nhiều.

Cô chợt nhận ra cách Quý Vân Tiêu xưng hô, tai cũng đỏ lên.

Mắt cô lại hơi mờ, giọng nói hạ thấp: “Và... không được gọi tôi là bảo bối nữa.”

Quá kỳ quặc.

“Ừ,” Quý Vân Tiêu cười nhẹ: “Vậy vợ có thể nói cho em biết hai tin nhắn mà chị thu hồi là gì không?”

Lâm Thiên Vi vô thức muốn giấu, nhưng khi nhìn sang chỗ khác, cô lại thấy chiếc váy ngủ bằng cotton màu trắng ngoài ống kính.

Những thứ khác có thể nói, riêng việc này không thể.

Không muốn Quý Vân Tiêu nghĩ cô là một kẻ biến thái.

Vì cảm thấy tội lỗi về chiếc váy ngủ, Lâm Thiên Vi đành thẳng thắn thừa nhận hai tin nhắn.

“Tổng cộng gửi cô hai tin nhắn. Tin nhắn đầu là ‘Tôi nhớ em quá.’” Lâm Thiên Vi nhin xấu hổ nói ra: “Tin nhắn thứ hai là ‘Quý Vân Tiêu, tôi nhớ cô rất rất nhiều.’”

Lâm Thiên Vi muốn giữ vẻ bình tĩnh, còn nói thêm một câu kết: “Chỉ vậy thôi, hết rồi.”

“Vợ...” Quý Vân Tiêu đột nhiên cảm thấy nhịp thở hơi nghẹn lại.

Hôm nay cô mặc vest, thắt cà vạt, mái tóc dài đen mượt buông sau lưng, gương mặt xinh đẹp như trăng thu, vừa đẹp vừa uy nghi, rất chỉnh tề.

Nhưng giờ đây, cô lại dùng một tay háo hức cởi cổ áo, vứt cà vạt, lộ ra một phần xương quai xanh thon trắng.

Lâm Thiên Vi nắm chặt chần càng mạnh hơn, dù cách nhau hàng nghìn dặm và qua màn hình, cô vẫn cảm nhận rõ rệt sự áp đảo bùng lên từ Quý Vân Tiêu.

“Cô... cô... cô...” Lòng mi ươn ướt của Lâm Thiên Vi lại run lên, cô không kìm được mà nhắm mắt lại, qua mấy giây sau mới phản ứng kịp rằng lúc này Quý Vân Tiêu đang ở Paris, không thể lập tức xuất hiện trước mặt cô.

Vậy cô còn nhắm mắt làm gì?

Lâm Thiên Vi hơi thất vọng, hơi bực dọc, lại đột ngột căng thẳng hỏi: “Bên đó cô không có ai khác chứ?”

Quý Vân Tiêu đã cởi áo vest ngoài, còn kéo rèm cửa khách sạn.

Nghe Lâm Thiên Vi nói vậy, cô thoáng sửng sốt, sau đó khóc cười không xong: “Không có ai khác, chị yên tâm, tôi là người có vợ mà, ra ngoài đương nhiên phải giữ đạo làm vợ rồi.”

Nói xong, Quý Vân Tiêu còn xoay camera, cho Lâm Thiên Vi xem khung cảnh trong và ngoài khách sạn.

Lâm Thiên Vi để ý thấy cô kéo rèm cửa, liền hỏi: “Cô kéo rèm làm gì?”

Quý Vân Tiêu cũng rất thẳng thắn, nói thẳng: “Ban đầu định làm chuyện xấu đó, nghe cô nói nhớ tôi, tôi hơi không nhịn được.”

“Không nhịn được cũng phải nhịn,” Lâm Thiên Vi nghiêm mặt bảo: “Cô không được làm chuyện đó với người khác.”

“Tôi làm sao có thể làm chuyện đó với người khác chứ?” Quý Vân Tiêu kéo camera lại gần, nhìn người yêu trong màn hình, dịu dàng nói: “Tôi chỉ muốn hôn chị, chỉ muốn ôm chị, chỉ muốn làm chị khóc thôi.”

Quý Vân Tiêu chống cằm, lười biếng nở nụ cười, thoáng chốc tỏa sáng mê người, phong tình vô hạn, thế mà cô vẫn hỏi: “Sao chị lại có lo lắng như thế? Có phải tôi chưa cho chị đủ cảm giác an toàn không?”

Lâm Thiên Vi trừng cô: “Cô không biết mình bây giờ hấp dẫn đến mức nào à?”

Quý Vân Tiêu nghẹn lời.

“Cái đó tôi thật sự không biết,” Quý Vân Tiêu sắp xếp lời nói, nghiêm túc: “Tôi chỉ biết tôi thuộc về chị, từ trái tim đến cơ thể, đều thuộc về chị, trọn vẹn.”

Lâm Thiên Vi nhìn cô hai giây, bỗng không chịu nổi ánh nhìn nóng bỏng đó, liền kéo chăn che kín mặt.

Lâm Thiên Vi cũng không biết tại sao mình lại thiếu cảm giác an toàn.

Rõ ràng Quý Vân Tiêu đã nhiều lần nói yêu cô, cô vẫn sợ Quý Vân Tiêu không còn thích mình.

Rõ ràng bản thân đã đủ xuất sắc, vậy mà trước mặt Quý Vân Tiêu, cô vẫn sợ mình chưa đủ tốt.

Trước kia cô chỉ nghe nói yêu đương có thể khiến người ta được mất thất thường, nhưng chưa từng tự mình trải qua.

Cô có chút không hiểu, đây chính là cảm giác được mất thất thường sao?

“Tôi chỉ thích mình chị thôi, Thiên Vi,” Quý Vân Tiêu tiếp tục tỏ tình: “Nên tôi nhất định sẽ tuyệt đối trung thành với chị, đừng lo, đừng sợ, cũng đừng thiếu cảm giác an toàn, được không? Tất nhiên, nếu chị chỉ quen thói hay ghen, muốn phát tác thì cứ phát tác đi, thật ra tôi còn khá thích nhìn chị ghen nữa...”

“Ai ghen chứ?” Lâm Thiên Vi kéo chăn xuống, lại trừng cô một cái không mấy sức lực.

Ánh nhìn đó vừa mềm vừa ướt, khiến tim Quý Vân Tiêu run lên từng đợt tê dại.

Giống như có ai đó ném một viên đá nhỏ xuống mặt hồ yên ả, không chỉ gợn sóng mà còn để lại dư âm thật dài.

Quý Vân Tiêu hồi tưởng thật lâu.

“Thiên Vi,” Quý Vân Tiêu giọng khàn khàn, dỗ cô: “Chị có thể kéo áo mình lên một chút không?”

Quý Vân Tiêu nói: “Để em xem nào.”

Sợi dây trong đầu Lâm Thiên Vi bỗng chốc đứt phụt. Cô nhìn Quý Vân Tiêu thật lâu, định nói lại thôi, cuối cùng vội vàng cúp video.

Quý Vân Tiêu tiếp tục gọi.

Đến lần thứ hai Lâm Thiên Vi mới bắt máy.

Quý Vân Tiêu bắt đầu hỏi: “Chị chạy đi đâu vậy?”

Người phụ nữ ấy sắc mặt lạnh lùng kiêu diễm, giọng toàn là xấu hổ tức giận: “Tôi không làm được chuyện đó... nói chung là không được.”

Quý Vân Tiêu nói: “Không được thì thôi, tôi cũng không ép chị.”

“Ồ phương diện khác cô đúng là không ép tôi,” Lâm Thiên Vi mặt vẫn còn đỏ, nhưng lạnh giọng nói: “Nhưng cứ đến lúc trên giường thì cô lại trở nên khác.”

Quý Vân Tiêu suýt nữa bị cô chọc đến cháy búng.

Lâm Thiên Vi cũng nhận ra trạng thái Quý Vân Tiêu bất thường, liền thử dùng lời hạ nhiệt cho cô: “Cô bình tĩnh lại đi.”

Quý Vân Tiêu cào cào mái tóc dài, nửa híp mắt: “Chị đã nói những lời đó rồi còn bảo tôi bình tĩnh kiểu gì?”

Lâm Thiên Vi bầy bừa: “Hay cô uống ít nước đá?”

Quý Vân Tiêu bật cười ngay tại chỗ.

Cô lắc đầu, ánh mắt sâu hơn một chút.

“Vợ à, tôi không muốn uống nước đá,” Quý Vân Tiêu nhìn Lâm Thiên Vi, khẽ nói: “Chị gọi tôi đi, được không?”

Cổ họng Lâm Thiên Vi khẽ động.

Cô nhẹ nuốt nước bọt, hỏi: “Gọi thế nào?”

Quý Vân Tiêu dụ giọng dõ: “Gọi tên tôi đó.”

Chuyện này cũng không khó.

Lâm Thiên Vi đồng ý, hắng giọng mở miệng: “Quý Vân Tiêu.”

“Ừ, gọi nữa.”

“Quý Vân Tiêu, Quý Vân Tiêu.”

“Đừng dừng, nhé?”

“Quý Vân Tiêu, Quý Vân Tiêu, Quý Vân Tiêu...”

“Hừ...”

Quý Vân Tiêu hít mạnh một hơi, trực tiếp úp điện thoại lên ngực.

Camera bị che khuất.

Lâm Thiên Vi không nhìn rõ người vợ bên kia đang làm gì, chỉ mơ hồ đoán được.

Đầu tai cô lại bắt đầu nóng lên.

“Sao không gọi nữa?” Quý Vân Tiêu dùng giọng đôi tông nói với cô.

Lâm Thiên Vi bĩu môi: “Tôi đã gọi cô rất nhiều lần rồi.”

Quý Vân Tiêu nhắm mắt nũng nịu: “Tôi nghe chưa đủ mà.”

Lâm Thiên Vi khế cong môi, lại gọi cô: “Quý Vân Tiêu?”

Quý Vân Tiêu: “Ừ.”

Lâm Thiên Vi nghĩ nghĩ, bất ngờ đổi cách gọi, còn kéo dài âm điệu, giọng nói không còn sự lạnh nhạt thường ngày mà mềm mại quăn quýt: “Tiêu Tiêu... em còn đang nghe không?”

“Chết tiệt”

Lâm Thiên Vi trợn mắt nhìn cô: “Đừng nói bậy.”

“À, xin lỗi.” Quý Vân Tiêu thờ dãi: “Gọi tôi một tiếng Tiêu Tiêu nữa được không?”

Lâm Thiên Vi liên tiếp gọi hai tiếng: “Tiêu Tiêu, Tiêu Tiêu...”

Quý Vân Tiêu thỏa mãn.

Không biết qua bao lâu, cô lại cầm điện thoại lên, nhìn Lâm Thiên Vi phía màn hình, khế cong khóe mắt cảm ơn: “Cảm ơn vợ đã hợp tác với em.”

Lâm Thiên Vi không thừa nhận: “Tôi hợp tác cái gì với cô đâu?”

Quý Vân Tiêu cười: “Vậy cũng phải cảm ơn chị.”

Nói xong, Quý Vân Tiêu áp má lên màn hình, nhẹ nhàng chà sát rồi nói: “Có vợ thật tốt.”

Lâm Thiên Vi đưa tay chạm vào màn hình, như thể đang chạm vào má Quý Vân Tiêu.

Nhưng rốt cuộc vẫn không chạm được.

Cô chỉ đành mang theo chút tiếc nuối nói: “Cô ở bên đó hãy làm việc tốt, ăn uống đầy đủ, chăm sóc bản thân thật tốt, rồi...”

Giọng Lâm Thiên Vi lại hạ thấp: “Rồi về sớm nhé.”

Quý Vân Tiêu không chịu nổi khi nhìn vợ buồn thế này, lòng đau nhói, liền buột miệng: “Hay là em về ngay bây giờ nhỉ?”

“Không được.” Lâm Thiên Vi không cần suy nghĩ đã từ chối.

Cô nói: “Tôi không muốn làm em trì hoãn.”

Sợ Quý Vân Tiêu thực sự về, cô hạ giọng nghiêm nghị: “Nếu em về kiểu này, thì tôi... tôi sẽ không muốn em nữa.”

Quý Vân Tiêu cũng nhờ lời nhắc của cô mà lấy lại lý trí, thờ dài: “Được, tôi sẽ đợi xong việc rồi mới về.”

Lâm Thiên Vi: “Ừ.”

Quý Vân Tiêu nhìn cô kỹ một lúc, vẫn thấy chưa đủ, nhưng Lâm Thiên Vi bên kia đã khuya, cô không thể trì hoãn thêm.

Quý Vân Tiêu hỏi: “Chị có muốn tôi cung cấp dịch vụ dỗ ngủ không?”

Lâm Thiên Vi liếc cô, tức giận: “Cô coi tớ là Lâm Du Nhiên à? Tớ lớn cỡ nào rồi, còn cần cô dỗ ngủ hả?”

“À đúng,” nghĩ đến Lâm Du Nhiên, Lâm Thiên Vi chợt nhớ ra chuyện, liền vội nói: “Cô nhắc Lâm Du Nhiên đừng bám lấy tớ nữa đi, tớ thật sự không muốn dỗ bé ấy ngủ mỗi ngày.”

Quý Vân Tiêu cười khẩy: “Cũng chỉ sợ chị buồn thôi mà.”

Lâm Thiên Vi lạnh lùng: “Tôi sẽ không buồn.”

Quý Vân Tiêu: “Được rồi, lát nữa tôi sẽ nhắc bé ấy.”

Lâm Thiên Vi: “Ừ.”

Nhìn đồng hồ, Lâm Thiên Vi thấy mình nên đi ngủ, liền nói lời tạm biệt với Quý Vân Tiêu.

Quý Vân Tiêu nói: “Sau này nhớ tôi thì gọi tôi, tôi luôn ở đây mà.”

Lâm Thiên Vi mỉm cười nhẹ: “Ừ.”

Cúp video xong, Lâm Thiên Vi cũng muốn đi ngủ.

Nhưng ga giường ở đây đã ướt, cô không thể nằm ở đây.

Dù cô thấy chăn của Quý Vân Tiêu thoải mái hơn, có chút tiếc rời đi, nhưng đã làm bẩn chỗ này thì cũng chịu.

Nhân lúc đêm khuya không ai để ý, Lâm Thiên Vi tháo ga giường, bao cả chiếc chăn, cùng với chiếc váy ngủ trắng, vút vào máy giặt.

Cô trở về phòng mình.

Nhớ lại mọi chuyện vừa rồi, vừa ngọt ngào vừa phiền muộn, nhưng vì nỗi nhớ phần nào được xoa dịu, cô đặt xuống những bối rối trong lòng, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Trước khi ngủ, Lâm Thiên Vi nhớ ra một việc, lơ mơ lấy điện thoại ra nhắn: 【Cô nhớ rửa tay nhé.】

Quý Vân Tiêu trả lời rất nhanh: 【Không rửa.】

Lâm Thiên Vi gửi cho Quý Vân Tiêu một dấu hỏi.

Quý Vân Tiêu nhắn cho cô một tin thoại: “Vì tôi còn phải tiếp tục nữa, vợ à, em không cần lo cho tôi, ngủ sớm đi, hôm nay yêu em hơn rồi.”

Lâm Thiên Vi: “.....”

Lâm Thiên Vi nghĩ mình sẽ không ngủ được, bởi vì khi nhắm mắt lại, trong đầu cô vẫn vang vọng câu nói của Quý Vân Tiêu.

Nhưng thực ra chẳng bao lâu, Lâm Thiên Vi đã chìm vào giấc mơ.

Cô ngủ say.

Ngủ thật êm đềm.

Trong mơ, Quý Vân Tiêu đã chạy về.

Bởi vì trong mơ không cần logic, chỉ một lát thôi, Quý Vân Tiêu đã từ Paris bay đến bên cô.

Quý Vân Tiêu rút chiếc váy ngủ trắng tinh khiết, kín đáo khỏi tay cô, chỉ vào những vết bẩn trên đó hỏi: “Chuyện này là sao?”

Nhưng Lâm Thiên Vi chẳng hề sợ hãi, cô còn tự tin bịa ra một câu chuyện: “Vì chiếc váy này trước đó được treo trên ban công.”

Quý Vân Tiêu hỏi: “Treo trên ban công thì sao?”

“Vì ban công đó là kiểu bán mở mà,” Lâm Thiên Vi nhìn thẳng vào mắt cô, cãi chằng lại mà vẫn hùng hồn: “Lúc này lại mưa, còn có gió nữa, mưa rào bị gió thổi, tạt vào gấu váy, tôi cũng chỉ tốt bụng, mới đem về cho cô thôi, không cần cảm ơn đâu.”

Quý Vân Tiêu ánh mắt tràn đầy bối rối: “Nhưng ngoài trời nắng đẹp, trời quang mây tạnh, khi nào mưa? Ở đâu mưa vậy?”

“Tôi nói mưa là mưa!” Lâm Thiên Vi đứng dậy, làm nũng với cô.

Chiếc chăn quấn quanh cô trượt hẳn xuống, lộ làn da trắng nõn, Quý Vân Tiêu nhìn mà đỏ mặt, liền gọi cô: “Vợ à.”

Trong mơ, Lâm Thiên Vi không hề ngưng ngừng, ngược lại còn táo bạo và nồng nhiệt, cô mở rộng vòng tay, nhìn người yêu nói: “Không phải cô nói muốn xem tôi sao? Giờ tôi cho cô xem rồi, cô hài lòng chưa?”

Quý Vân Tiêu tất nhiên nói là hài lòng.

Lâm Thiên Vi liền trợn mắt nhìn cô, lạnh lùng mà tinh nghịch nói: “Vậy còn chần chờ gì mà không đến ôm tôi? Tôi sắp bị lạnh rồi.”

Giây tiếp theo, Quý Vân Tiêu tiến đến ôm cô.

Rồi sau đó, Lâm Thiên Vi bị đồng hồ báo thức đánh thức.

Giấc mơ đẹp kết thúc đột ngột, những gì muốn xảy ra đều chưa kịp xảy ra.

Lâm Thiên Vi vẫn còn mơ hồ nhớ được nội dung giấc mơ, cũng biết đồng hồ báo thức đã ngắt đi điều gì.

Cô tắt đồng hồ, định tiếp tục mơ, nhưng dù thế nào cũng không ngủ lại được.

Dù nhắm mắt lại, cũng không thể tạo ra một giấc mơ đẹp nào nối tiếp với khoảnh khắc vừa rồi.

Lâm Thiên Vi khó chịu đứng dậy.

“Cô Lâm, những bộ ga gối mà cô bỏ vào máy giặt hôm qua đều cần giặt chứ ạ?” Trước khi bữa sáng bắt đầu, bảo mẫu tới hỏi.

Lỗi tai Lâm Thiên Vi hơi ửng đỏ, nhưng mặt vẫn bình thản, không để lộ ra gì, chỉ nhẹ nhàng đáp: “Ừ.”

Bảo mẫu đi rồi, Lâm Du Nhiên lại tới vui vẻ chào hỏi, nhìn dáng vẻ dễ thương của cô bé, trong lòng Lâm Thiên Vi khó chịu trước đó cũng lắng xuống khá nhiều.

Cô còn tự tay hâm một cốc sữa cho Lâm Du Nhiên.

Lâm Du Nhiên nói bằng giọng ngọt ngào: “Cảm ơn dì út ạ.”

Lâm Thiên Vi đáp gọn: “Ừ.”

Trước đây chuyện hâm sữa như vậy đều là Quý Vân Tiêu làm cho cô.

Nhớ tới đây, Lâm Thiên Vi lại có chút chệnh chao trong lòng.

“Cô đi ăn cái này nhé.” Lâm Du Nhiên nhỏ nhắn, tay cầm một chiếc há cảo trong suốt, giòn dai, đưa cho Lâm Thiên Vi.

Lâm Thiên Vi vốn định nói không cần cho mình, nhưng nhìn thấy đứa bé đáng yêu cố gắng như vậy lại không nỡ từ chối.

Cô chỉ có thể đưa bát ra nhận và nói: “Cảm ơn Du Nhiên.”

Lâm Du Nhiên nở nụ cười, hé lộ hai hàng răng trắng sáng.

Ăn xong bữa sáng, Lâm Thiên Vi đi làm như thường lệ, trợ lý cuối cùng cũng liệt kê xong danh sách quà tặng trị giá hai mươi triệu, đưa cho cô duyệt.

Trong đó có nhà đất và biệt thự, Lâm Thiên Vi liếc qua và gạch bỏ ngay từ đầu.

Không thể tặng nhà.

Cô và Quý Vân Tiêu mới bắt đầu sống chung, nếu Quý Vân Tiêu thấy căn nhà mới đẹp mà chạy ra ở riêng thì sao?

Các món khác là trang sức, quần áo, nước hoa, túi xách, đồng hồ, cùng cổ vật, thư họa xưa nay, đồ sành sứ quý, tác phẩm nghệ thuật hiện đại... nhưng Lâm Thiên Vi xem đi xem lại vẫn chưa ưng ý.

Nếu tặng quà cho Quý Vân Tiêu, nhất định phải khiến Quý Vân Tiêu thích mới được.

Bỗng nhiên Lâm Thiên Vi chợt nhớ đến đêm tiễn Quý Vân Tiêu ra sân bay trước khi cô đi Paris, trên đường, Quý Vân Tiêu từng khen một chiếc siêu xe rất đẹp.

“Hay là tặng siêu xe luôn đi?”

Hai mươi triệu ban đầu là dư sức, nhưng nếu đổi sang Huayra phiên bản giới hạn, hai mươi triệu chưa chắc đủ, nhưng Lâm Thiên Vi vẫn không chớp mắt, quyết định: “Đặt luôn đi.”

Đến khi Kiều Hi biết tin, đã vài ngày sau, cô tới văn phòng Lâm Thiên Vi, đầy cảm xúc: “Hóa ra người đẹp như chúng ta, xinh xắn thế này, để tán gái cũng phải tiêu tiền lớn.”

Lâm Thiên Vi nhú mày, lạnh lùng đáp: “Ai đi tán gái đâu?”

Kiều Hi cười tươi: “Không phải tán gái, vậy cô đang làm gì?”

Đang chiều vợ.

Nhưng nói ra, Lâm Thiên Vi lại ngại, không tiện thốt ra.

Kiều Hi nhìn dái tai hơi ửng đỏ của cô, bỗng hỏi: “Tớ chợt nghĩ, cậu đây có phải kiểu ‘trả trước’ không?”

Lâm Thiên Vi lập tức nhú mày: “Trả trước là gì?”

Kiều Hi nói: “Cậu nói muốn Quý Vân Tiêu theo đuổi cậu, nhưng lại tặng cô ấy siêu xe hơn hai mươi triệu, thế chẳng phải là trả trước sao?”

“Đương nhiên không phải,” Lâm Thiên Vi suy nghĩ một lát, tìm lý do: “Tính là thường được không? Quý Vân Tiêu theo đuổi tôi rất tận tâm, tôi thưởng cô ấy, khích lệ cô ấy tiếp tục theo đuổi, có vấn đề gì sao?”

Kiều Hi hít một hơi thật sâu.

Cô ấy không ngờ tới logic này.

Cô ấy ôm ngực đập chân, ghen tị mà nói: “Vậy nếu tớ tận tâm theo đuổi cậu, tớ có được siêu xe hơn hai mươi triệu không? Vi Vi! Cho tớ một cơ hội đi!”

“Cậu không có cơ hội đâu,” Lâm Thiên Vi lạnh lùng đáp: “Hết hy vọng đi.”

Kiều Hi dài dài thở than: “Ai bảo tớ không có gương mặt như Quý Vân Tiêu chứ, số phận thật bất công!”

Lâm Thiên Vi không nhịn được cười.

Cô vừa định tiếp tục làm việc, thì nhận được cuộc gọi từ bạn bè ở nước ngoài, đầu dây bên kia vừa mở lời đã trầm trồ khen ngợi, Lâm Thiên Vi nghe xong cũng ngẩn ra.

Kiều Hi mím môi hỏi bằng miệng: “Chuyện gì vậy?”

Lâm Thiên Vi vẫy tay ra hiệu để cô chờ một chút, rồi đi đến cửa sổ lớn tiếp tục nói chuyện với bạn.

Cuộc gọi này kéo dài hơn hai mươi phút.

Kết thúc, biểu cảm của Lâm Thiên Vi vẫn rất phức tạp.

Kiều Hi hiếm khi thấy biểu cảm như vậy trên khuôn mặt Lâm Thiên Vi, quá tò mò nên hỏi: “Sao vậy?”

“Daisy gọi cho tôi nói, tại buổi đấu giá tối qua, vợ tôi đã bán một bức tranh với giá hai mươi sáu triệu.”

Kiều Hi sửng sốt: “Thật á? Cậu nói Quý Vân Tiêu chứ?”

Lâm Thiên Vi nhếch môi: “Không lẽ tôi còn có vợ khác sao?”

Kiều Hi hơi bàng hoàng: “Tớ biết Quý Vân Tiêu biết vẽ và vẽ cũng đẹp, nhưng trong lĩnh vực mỹ thuật cô ấy là tân binh thuần túy, cũng không nổi tiếng, ai mà bỏ tiền nhiều như vậy mua tranh cô ấy? Bị lừa à?”

Nghe thấy người khác nghi ngờ Quý Vân Tiêu, Lâm Thiên Vi cảm thấy khó chịu, dù là bạn thân cũng không nhịn được mà liếc mắt, phản bác: “Có khả năng bức tranh của Quý Vân Tiêu đúng là đáng hai mươi sáu triệu chứ sao? Tôi thấy khả năng đó rất cao.”

Kiều Hi: “Ừ thì được.”

Kiều Hi vẫn còn chút nghi ngờ: “Liệu có phải ai đó muốn lấy lòng cậu nên mới mua tranh Quý Vân Tiêu giá cao không?”

Lâm Thiên Vi mỉm cười: “Không có khả năng đó đâu.”

Cô vừa hỏi Daisy xong, Quý Vân Tiêu hoàn toàn không dùng tên của cô ấy, người mua cuối cùng cũng không có bất kỳ liên hệ nào với tập đoàn Lâm, nhìn các dấu hiệu, Quý Vân Tiêu hoàn toàn dựa vào khả năng của mình mà bán được tranh với giá cao.

“Hoá ra cô ấy đi Paris để bán tranh à?” Lâm Thiên Vi thốt lên nghi vấn.

Kiều Hi hơi muốn cười: “Hóa ra cậu không biết cô ấy đi Paris làm gì à?”

Lâm Thiên Vi hơi tức giận: “Tôi không biết.”

Cô cảm thấy không cần phải hỏi.

Cô cũng không quá chi phối, Quý Vân Tiêu muốn làm gì thì làm.

Miền là không đi tán tỉnh người khác hay khiêu khích phụ nữ khác, cô đều không bận tâm.

“Dù sao đi nữa, đây cũng là chuyện đáng để ăn mừng,” Lâm Thiên Vi cuối cùng cũng tìm được lý do chính đáng: “Chiếc siêu xe này coi như là món quà tôi tặng cô ấy để chúc mừng thôi.”

Kiều Hi bật cười: “Cuối cùng cậu cũng tìm được lý do đúng không?”

Lâm Thiên Vi bực bội: “Đây không phải lý do đâu.”

Hơn nữa cô chỉ đơn giản muốn tặng chiếc siêu xe mà Quý Vân Tiêu thích, không cần lý do cũng phải tặng.

Lâm Thiên Vi nghĩ đến việc trước đây không lâu, Quý Vân Tiêu còn thức trắng một đêm vẽ một bức tranh, ngay sau đó lại bay sang Paris.

Bức tranh bán được hai mươi sáu triệu ấy có phải là bức tranh được sáng tác vào thời điểm đó không?

Tiểu là cô chưa xem toàn cảnh.

Khi Lâm Thiên Vi đang thấy tiếc, Kiều Hi vẫn đang cảm thán: “Quý Vân Tiêu thật là thuận buồm xuôi gió, trước bức tranh bán được hai mươi sáu triệu, sau đó lại được vợ chuẩn bị siêu xe sang trọng để chúc mừng, đúng là quá hên luôn.”

Lâm Thiên Vi cười lạnh: “Nếu cậu ghen tị thì cũng đi vẽ một bức đi chứ?”

Kiều Hi vội vã lắc tay: “Tớ không có khả năng đó, tớ biết mình đâu sức mình đâu.”

Trước khi đi, Lâm Thiên Vi lại cảnh cáo: “Chuyện siêu xe đừng nói với Quý Vân Tiêu nhé.”

Kiều Hi còn hỏi: “Tại sao?”

Lâm Thiên Vi bắt đắc dĩ: “Nói ra thì không còn là bất ngờ nữa, cậu chưa hiểu lý do này à?”

“OKOK, tớ hiểu rồi, nhất định giữ kín.” Kiều Hi vẫy tay cười rồi rời đi.

Lâm Thiên Vi đang do dự không biết có nên nói với Quý Vân Tiêu rằng mình đã biết chuyện cô ấy bán tranh hay không, thì ngay lúc đó tin nhắn từ Quý Vân Tiêu đã gửi tới.

Lâm Thiên Vi khẽ nhếch môi, chạm tay vào màn hình và từ từ gõ chữ, nhưng chỉ mới gõ ra hai chữ “chúc mừng” thì chưa kịp gửi, cô đã lại xóa đi.

Thôi thì gửi tin nhắn thoại vậy.

Cô khẽ hắng giọng, nghiêm túc nói: “Chúc mừng cô nha, Vân Tiêu.”

Quý Vân Tiêu gửi lại video, mắt mày rạng rỡ niềm vui: “Em vui quá.”

Lâm Thiên Vi lạnh lùng kiểm chế: “Tôi cũng vui cho em.”

Quý Vân Tiêu khẽ nhếch môi, nhẹ nhàng nói: “Chẳng có gì đâu, em vui là vì chị gọi em là Vân Tiêu mà.”

Ánh mắt nồng nhiệt của Quý Vân Tiêu truyền qua màn hình, cô cười tươi như hoa và hỏi Lâm Thiên Vi: “Có thể gọi một lần nữa không?”

Chương 52

Chương 52

Lâm Thiên Vi không đồng ý.

Cô đặt điện thoại lên giá đỡ bên cạnh, cả người dựa vào tựa ghế phía sau, hai chân bắt chéo, dáng vẻ lạnh lùng: “Nghe nói Kiều Hi bảo em có chút giả tạo, trước giờ tôi còn chưa để ý.”

Quý Vân Tiêu không khỏi cười: “Vậy giờ chị đổi ý rồi sao?”

Lâm Thiên Vi lạnh lùng: “Một bức tranh của cô được bán với giá hai mươi sáu triệu, thậm chí còn vượt một số cổ họa thật và tác phẩm hiện đại nổi tiếng, mà cô lại nói chuyện đó chẳng là gì cả.”

Cô nhướn nhẹ mí mắt, nhìn chằm chằm vào màn hình nơi người phụ nữ trẻ đẹp đang hiện diện, kiềm nén nụ cười: “Hai mươi sáu triệu mà cũng chẳng là gì sao?”

Quý Vân Tiêu chạm vào cằm, phản hồi: “Chị muốn nghe sự thật hay là lời nói dối?”

Lâm Thiên Vi không chút do dự: “Tất nhiên tôi muốn nghe sự thật.”

Quý Vân Tiêu cười lười nhát, giọng điệu bình thản: “Hai mươi sáu triệu thực sự chẳng là gì cả.”

Quả thật là kiêu ngạo đến mức hết sức.

Nhưng cô quá xinh đẹp, làm ra thái độ kiêu hãnh ấy, không những không khiến người khác khó chịu, mà còn tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Lâm Thiên Vi cũng không nhịn được mà cười nhẹ.

Cô quay đi, cầm ly nước nhấp một ngụm, kìm nén nhịp tim dồn dập vừa đến, thì nghe Quý Vân Tiêu tự kiểm điểm: “Lúc này chắc có hơi giả tạo thật.”

Lâm Thiên Vi khẽ hừ: “Biết là tốt rồi.”

Thực ra cô chẳng bận tâm lắm đến sự bông bột của Quý Vân Tiêu, nhưng khi nghĩ đến món quà mình chuẩn bị, Lâm Thiên Vi lại cau mày, lo lắng hỏi: “Nếu hai mươi sáu triệu chẳng là gì, vậy ba mươi triệu có đáng gì không?”

Quý Vân Tiêu hiểu ý, vội vàng nói: “Không giống nhau đâu.”

Lâm Thiên Vi lạnh lùng: “Chỉ nhiều thêm bốn triệu thôi, chắc trong mắt tiểu thư Quý thì khoảng cách này nhẹ như lông hồng, nên ba mươi triệu tất nhiên cũng chẳng là gì.”

Quý Vân Tiêu không còn tỏ ra kiêu ngạo như lúc này, ngược lại hạ giọng, nhẹ nhàng nói: “Ba mươi triệu là tiền vợ đưa cho em, từ ngày đó con số này đã được gán một ý nghĩa đặc biệt, em trân trọng và luôn khắc ghi trong tim.”

Cô nói tiếp: “Số tiền này em cũng chẳng nở tiêu, vẫn để dành, thỉnh thoảng lại cầm tấm thẻ ấy lên nhìn, tự nhủ, nhìn này, đây là minh chứng cho tình yêu của vợ em.”

Lâm Thiên Vi bị cô làm cho bất ngờ đến mức cạn lời.

Cô bực bội: “Đưa cho cô là để cô tiêu chứ, cô để làm gì mà tích trữ?”

“Em không nở,” Quý Vân Tiêu nhìn chằm chằm vào màn hình nơi người tình, giọng nhẹ nhàng: “Mọi thứ em nhận từ chị đều quý giá, dù tốt hay xấu, bình thường hay đắt tiền, trong mắt em đều là báu vật vô giá.”

Rồi tai Lâm Thiên Vi lại nóng lên như thường lệ.

Cô không dám nhìn Quý Vân Tiêu nữa, quay ghế đi, giả vờ lạnh lùng: “Nói ít lời đường mật đi.”

Quý Vân Tiêu luôn biết cách nói lời ngọt ngào khiến người ta cảm thấy chân thành, kết hợp với gương mặt khiến ai cũng không thể từ chối, thật sự quá dễ khiến Lâm Thiên Vi sa vào.

Nghĩ đến đây, cô lại liếc Quý Vân Tiêu một cái.

Quý Vân Tiêu nâng cằm, thốt lên từ đáy lòng: “Vợ ời, nhìn chị giận mà đẹp ghê.”

“Cô nghiêm túc một chút đi.” Lâm Thiên Vi giơ tay gõ bàn, cố kìm nụ cười đang nổi lên, chỉ lạnh lùng hỏi: “Tranh đã bán xong hết rồi, cô định quay về chưa?”

Quý Vân Tiêu thở dài, nói: “Vẫn chưa được.”

Lâm Thiên Vi mặc dù có chút thất vọng, nhưng cũng không quá buồn bã.

Rốt cuộc, Quý Vân Tiêu nói sẽ rời đi khoảng mười ngày, giờ chưa đến thời điểm đó.

Cô đã có sự chuẩn bị trong lòng.

Cứ chờ thêm một chút thôi.

“Vậy cô cứ tiếp tục bận đi, tôi tắt máy đây.” Lâm Thiên Vi vừa nói vừa chuẩn bị ngắt cuộc gọi video.

Quý Vân Tiêu không nở, lại níu cô: “Nói chuyện với em thêm chút nữa được không?”

Quý Vân Tiêu nói: “Em thực sự rất nhớ chị, từng giây từng phút đều nghĩ về chị.”

Lâm Thiên Vi nhíu mày, đáp: “Tôi còn đang có việc.”

Quý Vân Tiêu cũng không muốn làm phiền công việc của cô, nghe vậy liền kiềm nổi nhớ, định nói lời tạm biệt, nhưng ngay lập tức Lâm Thiên Vi lại nói: “Chỉ được nói chuyện thêm năm phút nữa thôi, từ bây giờ bắt đầu tính giờ.”

Quý Vân Tiêu không nhin được mà cười.

Cô cảm giác Lâm Thiên Vi càng yêu cô hơn, chắc không phải ảo giác đâu nhỉ?

“Đừng cười nữa, muốn nói gì thì nhanh nói đi.” Lâm Thiên Vi lạnh lùng nhướng mặt.

Hai người trò chuyện thoải mái, lại nhắc đến bức tranh vừa được bán với giá cao.

Quý Vân Tiêu cũng thẳng thắn với Lâm Thiên Vi, cô là một người mới, có thể bán được bức tranh với mức giá đó, kỹ thuật vẽ giỏi hay không là thứ yếu, quan trọng là biết cách khéo léo nắm bắt.

Người mua bức tranh là một chàng trai gốc Hoa, tuổi trẻ từng trải qua một chuyện tình bi thương: nữ chính mất sớm, từ đó trở thành tình đầu không quên trong lòng anh.

Vì bóng hình cuối cùng của tình đầu cũng biến mất trong bốn ba cuộc đời, nên nhiều năm sau anh vẫn tìm họa sĩ để vẽ nàng, nhưng kết quả đều không vừa ý.

Còn Quý Vân Tiêu thì chỉ cần vẽ đúng điều anh mong muốn.

Lâm Thiên Vi nghe xong thắc mắc: “Nhưng sao cô biết bức tranh anh ấy muốn là thế nào?”

Quý Vân Tiêu im lặng một lúc.

Thực ra thế giới này có vài điểm trùng lặp với thế giới cũ của cô, và chàng trai gốc Hoa kia cũng từng tồn tại trong thế giới cũ của cô.

Năm thứ chín sau vụ tai nạn máy bay của Tống Thiên Thiên, Quý Vân Tiêu đi công tác ở Pháp, tình cờ gặp chàng trai gốc Hoa, nghe anh kể câu chuyện về tình đầu mất sớm, lòng cô xúc động, quyết định vẽ cho anh một bức tranh.

Quý Vân Tiêu hiểu nỗi đau mất đi người mình yêu là cảm giác thế nào, cô quá thấu hiểu tâm trạng cố chấp không buông bỏ đó, cộng thêm những mô tả từ người trong cuộc, cô cầm bút là vẽ, một phát ăn ngay.

Nhưng những điều này vẫn chưa thể giải thích với Lâm Thiên Vi.

Trong dòng suy nghĩ cuộn trào, Quý Vân Tiêu nghĩ ra một cách giải thích, liền nhẹ nhàng cười nói: “Vì tôi có mối quan hệ mà, những yêu cầu mà chàng trai gốc Hoa đưa ra với họa sĩ tôi đều biết, tôi nghĩ, chẳng lẽ không ai vẽ ra được cảm giác anh ấy muốn? Việc thử thách thế này thì tôi tất nhiên phải làm, quan trọng hơn là, anh ta còn có tiền, thế thì tất nhiên tôi phải ‘hốt’ anh ấy một phen rồi.”

Quý Vân Tiêu lại chủ động chuyển đề tài: “Cô biết không, như tôi, một người mới chẳng có tiếng tăm, giá khởi điểm rất thấp, nhưng tại sao cuối cùng mức giá đạt thỏa thuận lại lên đến hai mươi sáu triệu?”

Lâm Thiên Vi không suy nghĩ gì, đáp: “Cô tìm người đỡ giá à?”

“Đúng vậy,” Quý Vân Tiêu cười nói: “Tôi còn không chỉ thuê một người đâu, có người chịu trách nhiệm ca ngợi, khen kỹ thuật vẽ của tôi cao siêu thế nào, khen bức tranh sống động ra sao, thật sự tinh xảo tuyệt vời, tất nhiên cũng phải có vài người chịu trách nhiệm nâng giá...”

Hai người trò chuyện, thời gian trôi qua nhanh chóng, đã hơn năm phút mà Lâm Thiên Vi vẫn không hề nhận ra, Quý Vân Tiêu cũng không nhắc nhở, cứ vậy nói chuyện lâu, cho đến khi thư ký của Lâm Thiên Vi đến nhắc lịch trình, Lâm Thiên Vi mới lưu luyến nói: “Lần này thật sự phải tắt máy rồi.”

Quý Vân Tiêu cũng không nín kéo nữa, chỉ vẫy tay với cô: “Em sớm sẽ về nhà thôi.”

Lâm Thiên Vi: “Ừ.”

Lâm Thiên Vi tâm trạng rất tốt, Quý Vân Tiêu cũng vậy.

Việc bán tranh ở buổi đấu giá chỉ là khởi đầu, rất nhanh, một buổi tiệc ném rượu quy tụ các nhân vật nổi tiếng khắp nơi sẽ bắt đầu.

Quý Vân Tiêu thuận lợi nhận được thư mời, cùng Eilene xuất phát, đến địa điểm tổ chức.

Dù vài ngày nay thường xuyên thấy Quý Vân Tiêu, nhưng khi cô mở cửa xe, giày cao gót bước trên thảm đỏ, Eilene vẫn bị cô làm cho kinh ngạc.

Hôm nay Quý Vân Tiêu mặc một bộ váy dạ hội cổ điển bằng nhung đen, nhưng chất lượng cao kết hợp với ren khoét lỗ tinh tế, phần trên đính hạt và thêu tay, tà váy in hoa hồng dát vàng, khi tiến tới, trông như một bức tranh cung đình tráng lệ sống động trải ra trước mắt.

Nhan sắc thiên phú và khí chất mạnh mẽ tự nhiên đủ làm mọi người phải ngả mũ.

Eilene vội vàng khen ngợi thật lòng: “Hôm nay cô đẹp quá đi mất!”

Quý Vân Tiêu nhướn mày: “Chỉ hôm nay thôi sao?”

Eilene ngay lập tức sửa lời: “Bình thường cũng đẹp, nhưng hôm nay đẹp đến mức kinh ngạc.”

Quý Vân Tiêu mỉm cười, nhìn thẳng về phía trước, nhẹ nhàng nói: “Đi vào thôi.”

Muốn trở thành tâm điểm của buổi tiệc, chỉ trang điểm, ăn mặc nổi bật chưa đủ, nhưng hôm nay chủ nhà của buổi tiệc ném rượu chính là chàng trai gốc Hoa kia, sau khi nhận tranh của

Quý Vân Tiêu, không những không thấy bị lừa, mà còn cảm thấy ước mơ bấy lâu cuối cùng đã được thỏa nguyện, vô cùng biết ơn Quý Vân Tiêu.

Khi anh ấy bày tỏ sự cảm kích trước mặt mọi người, gần như tất cả ánh mắt đều đổ dồn vào Quý Vân Tiêu.

Nhưng mọi việc thuận lợi quá cũng không ổn.

Ngay lập tức, một họa sĩ nổi tiếng đặt câu hỏi: “Cô Quý này trông còn trẻ, sao có thể có kỹ thuật vẽ điêu luyện thế được?”

Ngay sau đó, có người đồng tình: “Hôm đó tôi cũng có mặt tại buổi đấu giá, trực tiếp xem bức ‘Mỹ nhân dựa lan ngắm sông’, tôi không tin một cô gái trẻ chưa từng trải qua sóng gió có thể vẽ ra bức tranh đầy ý cảnh như vậy.”

“Chẳng lẽ là mạo danh?”

“Nghe nói cô Quý mới 20 tuổi, cũng không học chuyên ngành mỹ thuật, có thể giải thích cho chúng tôi được không?”

“Bức tranh này thực sự là cô vẽ sao?”

Trong đại sảnh sầm uất, ánh đèn rực rỡ, mùi thơm của quần áo, tóc tai nhẹ nhàng, âm nhạc trầm lắng êm dịu trôi chảy, các hầu bàn tất bật đi lại trong đám đông.

Đèn chùm pha lê trên trần vừa tinh xảo vừa lộng lẫy, ánh sáng tỏa ra rải lên người người phụ nữ xinh đẹp và tự tin, làm nổi bật vẻ mê hoặc phi phàm của cô.

Quý Vân Tiêu chờ cho sự ồn ào lắng xuống, rồi mới ung dung tiến vào giữa đám đông, đôi giày cao gót gõ lên sàn những nhịp điệu quy củ mà vui tai, cho đến khi dừng lại, cô mới dùng tiếng Pháp trôi chảy nói: “Tôi có thể hiểu sự nghi ngờ của mọi người, nếu các bạn không tin, tôi sẽ vẽ vài bức tranh ngay tại chỗ.”

.....

Ngày hôm sau, Lâm Thiên Vi lại nhận được điện thoại của Daisy, kể lại tình cảnh buổi tiệc rượu tối hôm trước.

Nói xong, Daisy khô miệng, uống một ngụm nước mới tiếp tục: “Chỉ trong một đêm, vợ cậu đã biến mình thành thiên tài hội họa, mấy bức tranh sau đó còn được đem đấu giá ngay tại chỗ, các đại gia tranh nhau mua điên cuồng.”

Daisy càng kể càng ghen tị: “Tôi chưa bao giờ biết vẽ tranh lại kiếm tiền nhanh như vậy, chỉ trong một đêm thôi, vài bức tranh đã bán được bốn mươi lăm triệu.”

Lâm Thiên Vi không nhịn được cười: “Vậy thì vợ tôi đúng là giỏi thật.”

Lâm Thiên Vi thật lòng vui cho Quý Vân Tiêu, nhưng ngay lập tức Daisy lại dội cho cô một gáo nước lạnh.

“Cậu đừng cười nữa, vợ cậu nhận được không chỉ tiền, mà còn một đồng lòng ngưỡng mộ và theo đuổi, mà theo tôi thấy, cô ấy hoàn toàn là cố ý, cô ấy chính là muốn mọi ánh mắt đều hướng về mình, hiểu không? Tôi thật sự không hiểu nổi, một người đã có vợ mà còn... còn... còn thu hút người khác? Có hơi quá không?”

Daisy nói với vẻ phẫn nộ: “Tôi thật sự không nói quá đâu, trang phục, trang điểm, cử chỉ và biểu cảm của cô ấy đều được thiết kế sẵn, ngay cả tôi suýt nữa cũng bị thu hút, tất nhiên cuối cùng tôi nghĩ đến cô ấy là vợ cậu, liền lập tức dẹp ý nghĩ đó.”

Daisy thở dài: “Cô ấy còn có một stylist hàng đầu là Eilene, cũng hết lòng với cô ấy, tôi chưa từng thấy Eilene chiều chuộng một người phụ nữ như vậy, trước đây chị dâu tôi nhờ cô ấy làm kiểu, cô ấy còn chối từ đủ kiểu, thờ ơ chẳng mấy quan tâm, vậy mà trước mặt Quý Vân Tiêu, cô ấy suýt nữa cười tươi như hoa.”

Daisy uống thêm một ngụm nước, kết luận: “Tóm lại cậu phải để mắt đến đi, hay là cậu cũng không quan tâm mấy chuyện này?”

Mặt Lâm Thiên Vi biến sắc, tâm trạng phức tạp, cô lạnh lùng nói: “Tôi cần một chút thời gian tĩnh tâm.”

Sau khi cúp máy Daisy, Lâm Thiên Vi sốt ruột đi lại trong phòng.

Eilene và Quý Vân Tiêu cùng đi Paris, chuyện này Lâm Thiên Vi biết, Quý Vân Tiêu ngay lập tức đã báo cáo với cô.

Nhưng việc chuẩn bị nổi bật trong buổi tiệc rượu thì Quý Vân Tiêu lại không tiết lộ một chút nào.

Lâm Thiên Vi càng nghĩ càng tức giận, càng nghĩ càng bực, nhưng cô cũng hiểu, thay vì suy đoán lung tung, tốt hơn hết là trực tiếp hỏi Quý Vân Tiêu.

Vậy là cô trực tiếp gọi video, mở lời thẳng thắn: “Em có ý định ngoại tình sao?”

Quý Vân Tiêu bên kia vẫn là giữa đêm, bị Lâm Thiên Vi gọi video đánh thức, cô không hề khó chịu, chỉ hơi bối rối.

“Ngoại tình gì?” Quý Vân Tiêu dụi mắt ngồi dậy, tiện tay bật đèn lên.

Lâm Thiên Vi thấy ảm ức, liền kể hết lời Daisy nói cho cô nghe.

“Tôi biết... tôi biết Daisy có thể nói hơi quá, tôi cũng biết giờ này em chắc còn đang ngủ, nhưng...”

Nhưng Lâm Thiên Vi không tìm được.

Nhìn người yêu hàng mi rủ xuống, biểu cảm đầy yếu đuối và bất an, Quý Vân Tiêu đau lòng không chịu nổi, vội giải thích: “Em không có ý ngoại tình đâu, vợ à, chị tin em đi.”

Trong mắt Lâm Thiên Vi lấp lánh một lớp sương mờ, nhưng cô vẫn nhẫn nại, không nổi giận, chỉ lạnh lùng hỏi: “Vậy tôi vẫn còn là người cô thích chứ?”

Quý Vân Tiêu thành khẩn tỏ tình: “Thích, Thiên Vi, em yêu chị, chỉ thích mỗi chị, cũng chỉ yêu mỗi chị, trong lòng em không còn chỗ cho người khác nữa.”

Lâm Thiên Vi mím chặt môi, nhìn Quý Vân Tiêu một lúc, nước mắt tụ lại ngày càng nhiều, một lát sau, cô cầm điện thoại, để lại cho Quý Vân Tiêu một chút bóng tối, nói: “Đợi một chút.”

Khi quay lại, cô đã điều chỉnh lại tâm trạng, trở lại vẻ quý phái và lạnh lùng, mắt tuy còn ươn ướt nhưng không còn sương mờ lúc nãy.

Không giống trước kia, như thể chỉ một giây nữa là có thể bật khóc.

Quý Vân Tiêu nhìn khoé mắt hoe đỏ của cô, vừa xót xa vừa thương yêu.

“Em chỉ thích mình chị, em cũng sẽ không làm bất kỳ việc gì phản bội chị,” Quý Vân Tiêu tiếp tục nói với cô, “Nếu chị không chắc chắn, còn nghi ngờ trong lòng, thì hãy đến hỏi em, em sẽ giải thích, em sẽ cho chị câu trả lời.”

Lâm Thiên Vi: “Tôi còn tưởng...”

Cô còn tưởng Quý Vân Tiêu không hài lòng về mình, muốn đổi vợ rồi, nên mới tỏ ra xuất sắc, thể hiện hết tài năng, để tiện bề chọn người vợ tiếp theo.

Quý Vân Tiêu dịu dàng hỏi: “Tưởng gì?”

Lâm Thiên Vi mím môi không trả lời.

Quý Vân Tiêu cũng không vội, cô cảm thấy hơi khát, bèn mang điện thoại đi rót một cốc nước, quay lại uống xong, lại chậm rãi nói: “Thiên Vi, chị có biết không, lúc này chị tìm đến em, em rất vui.”

Trong mắt Lâm Thiên Vi hiện lên vẻ mơ hồ: “Cô vui vì điều gì?”

Cô nghĩ ngợi, trong lòng vẫn còn chút bức bối.

Nếu Quý Vân Tiêu không làm gì có lỗi với cô, mà cô lại gọi điện lúc nửa đêm, thì có hơi vô lý thật.

Lẽ ra Quý Vân Tiêu phải thấy phiền mới đúng.

Nhưng Quý Vân Tiêu lại nói: “Em vui là vì chị không tự mình suy diễn lung tung, mà đã đến tìm em để hỏi cho rõ.”

Lâm Thiên Vi thẳng thắn: “Tôi có suy diễn lung tung mà.”

Quý Vân Tiêu bật cười, cô đổi lời: “Được rồi, vậy điều khiến em vui là, sau khi chị đã suy diễn lung tung, chị vẫn chọn đến tìm em, trực tiếp hỏi em.”

Quý Vân Tiêu còn thấy sợ hãi: “Chị biết không? Giữa các cặp đôi có rất nhiều mâu thuẫn, đều vì một người không hỏi, một người không nói. Hôm nay chị đến hỏi em thẳng, chứ không giấu trong lòng, như vậy sẽ tránh được mâu thuẫn lớn dần lên, nên em rất vui.”

Lâm Thiên Vi lại đỏ ửng hai khóe mắt, bỗng dưng thấy có chút tự trách: “Nhưng tôi làm phiền cô nghỉ ngơi rồi.”

“Có gì quan trọng đâu?” Quý Vân Tiêu ngọt ngào đáp: “Em thích được chị làm phiền cơ mà.”

Cô nói: “Thiên Vi, sau này chúng ta cũng phải như vậy, có mâu thuẫn hay vấn đề gì thì cứ nói thẳng ra, giải quyết được thì giải quyết ngay, giải quyết không được thì tìm cách xử lý.”

“Ừ.” Lâm Thiên Vi gật đầu đồng ý, rồi hỏi: “Vậy cô và Eilene chẳng có gì chứ?”

Quý Vân Tiêu gật đầu, trả lời nghiêm túc: “Tôi và Eilene hoàn toàn trong sáng.”

Quý Vân Tiêu lại hỏi: “Lúc này chị chưa nói hết câu là gì?”

Lâm Thiên Vi sắp quên mất: “Câu chưa nói hết gì cơ?”

Quý Vân Tiêu nhắc nhở: “Chị chỉ nói ‘tôi tưởng’ rồi thôi, phía sau thì không nói gì nữa.”

“À.” Lâm Thiên Vi nói ra suy nghĩ của mình: “Tôi tưởng cô không hài lòng với tôi, muốn đổi vợ.”

Quý Vân Tiêu vừa khóc vừa cười: “Làm gì có chuyện tôi không hài lòng với chị? Tôi hài lòng với chị cực kỳ, tôi còn sắp yêu chị chết mất thôi.”

Lâm Thiên Vi khoanh tay, lạnh lùng nói: “Nhưng tôi thì không biết nấu ăn.”

Quý Vân Tiêu nói: “Thế thì tốt chứ gì? Tôi biết nấu là được rồi.”

Lâm Thiên Vi nói: “Tôi cũng không biết đánh khổng hồ.”

Quý Vân Tiêu không nhịn được mỉm cười: “Nhưng chị biết đánh piano mà.”

“Nhưng piano cô cũng biết mà,” Lâm Thiên Vi nhăn mày, tiếp tục nói: “Hơn nữa tôi cũng không vẽ được bức tranh trị giá hơn hai mươi triệu.”

Quý Vân Tiêu đưa tay lên trán: “Nhưng chị biết kiếm tiền cơ mà, bảo bố à, nhìn kỹ lại xem, chị có bao nhiêu tỷ tài sản, lại còn xinh đẹp như vậy, nhìn thế nào cũng là tôi phải thấp kém hơn chị chứ.”

Lâm Thiên Vi nghiêm túc: “Nhưng tôi không muốn cô thấp kém.”

Trái tim Quý Vân Tiêu chột nhói, cô đổi lời: “Được rồi được rồi, tôi không thấp kém, chúng ta xứng đôi vừa lứa, nhìn từ góc độ nào cũng hợp, chị cũng đừng nghĩ đến khổng hồ hay gì hết, tôi tìm người yêu chứ không phải tìm đối thủ, khó mà sao phải tìm vợ mà mọi mặt đều so được với tôi cơ chứ?”

“Và nói thật nhé,” Quý Vân Tiêu khế nhếch môi, lộ vẻ kiêu ngạo: “Nếu nói riêng về một khía cạnh, có thể tôi không phải số một, nhưng nếu nói về tổng thể, có mấy người phụ nữ sánh được với tôi cơ chứ?”

Lâm Thiên Vi bật cười “phụ” một cái, rồi cố nén, vẫn giữ mặt lạnh nói: “Nếu nói về sự tự tin thì tôi thật sự không bằng cô.”

Quý Vân Tiêu thấy chị cười, mới nói: “Bảo bối à, chị cũng tự tin một chút đi, trên thế giới này có bao nhiêu phụ nữ xuất sắc hơn chị đâu?”

Lâm Thiên Vi mặt không biểu cảm: “Rất nhiều.”

Quý Vân Tiêu khế cong mắt, nhân cơ hội nói ra điều muốn nói: “Nhưng trong lòng tôi, chị là nhất, trong thế giới của tôi, không ai hơn chị đâu.”

Quý Vân Tiêu nói: “Tôi có một chút sở thích, đánh khổng hồ, vẽ vài bức tranh, bản thân cũng có chút thực lực, cộng thêm chiêu trò, là có thể được vô số lời tán dương, dù tôi thể hiện sự tự tin, nhưng tôi rất tỉnh táo, tôi biết rõ vị trí của mình.”

Lâm Thiên Vi hỏi: “Cô vị trí gì?”

Quý Vân Tiêu dịu dàng nhìn chị, ánh mắt đầy thương nhớ: “Tôi đúng ra là mê vợ cực kỳ, không có vợ thì sống không nổi, một người phụ nữ bình thường thôi.”

Lâm Thiên Vi nhăn mặt nhìn cô.

Cảm xúc đã được đẩy đến mức này, Quý Vân Tiêu liền thẳng thắn nói: “Hơn nữa, tôi cũng có không ít tật xấu, cần chị bao dung nữa.”

Lâm Thiên Vi suy nghĩ một chút, nói: “Trước đây cô có nhiều tật xấu thật, nhưng tôi luôn cảm thấy đó không phải là cô thật, cô bây giờ mới là cô thật, đúng không?”

Trong mắt Quý Vân Tiêu xuất hiện những gợn sóng, rồi nhanh chóng biến mất, cô nói: “Ý tôi là, bây giờ tôi vẫn còn nhiều tật xấu.”

Lâm Thiên Vi không hiểu: “Cô có tật xấu gì?”

Quý Vân Tiêu thờ dãi: “Tôi là lsp.”

**“lsp” là viết tắt của “流氓色情狂” (liúmáng sèqíng kuáng), nghĩa là “tên biến thái háo sắc” hoặc “người dâm dăng”.*

Lâm Thiên Vi: “?”

Quý Vân Tiêu hiếm khi thấy ngại ngùng: “Tôi còn hơi... bệnh hoạn một chút.”

Mắt Lâm Thiên Vi mở to, bắt đầu tò mò: “Cô... sao vậy?”

Quý Vân Tiêu vò tóc, dứt khoát vén chăn lên, lật ngược camera điện thoại, rồi vén cả váy lên.

Lâm Thiên Vi lập tức quay đi.

Cô đỏ mặt nói: “Cô làm gì thế? Đừng như vậy, tôi... tôi...”

Nhưng trong lòng vẫn còn chút muốn nhìn, phải làm sao? (Editor: em thấy chị giống lsp hơn á =]])

Lâm Thiên Vi đang đắn đo có nên nhìn lại hay không, thì nghe Quý Vân Tiêu nói: “Đừng sợ, không có gì không phù hợp trẻ em đâu.”

Lâm Thiên Vi thử đưa mắt nhìn lại.

Trong tầm mắt là hai chân dài thẳng tắp, săn chắc.

Chân thật sự rất đẹp.

Lâm Thiên Vi nhìn mê mẩn, má còn hơi nóng hổi, cho đến khi Quý Vân Tiêu nhắc: “Chị nhìn kỹ chưa?”

Lâm Thiên Vi e lệ đáp: “Ừ.”

Nhưng tại sao lại bắt chị nhìn chân chứ?

“Chị nhìn nhằm chỗ rồi à?” Quý Vân Tiêu bắt đắc dĩ, đành nói tiếp: “Nhìn nội y đi.”

Loại quần tam giác bình thường, cotton trắng, không hề sexy, vậy mà lại bắt mình xem gì?

Nhìn vợ ngây thơ bối rối, Quý Vân Tiêu đành tiết lộ đáp án, cô cắn chữ từng chữ: “Đây là của chị.”

Lâm Thiên Vi: “!!!”

Khuôn mặt xinh đẹp của Lâm Thiên Vi đỏ như tía, mi nháy lia lịa, giọng nói cũng lí nhí: “Cô... cô có cảm nhằm không?”

Quý Vân Tiêu mỉm cười nhẹ: “Không đâu.”

Giọng cô cũng khàn đi khá nhiều, mang một chút âm điệu mập mờ, nói với Lâm Thiên Vi:
“Tôi là cố ý mà.”

“Tôi còn mang không chỉ một cái.”

“Đều là của chị cả.”

“Khi nhớ chị, tôi sẽ lấy ra mà...”

Đầu Lâm Thiên Vi quay cuồng như bột nhào, cô không đứng vững nữa, cả người mềm oặt, ngã lên sofa, ánh mắt cũng mờ màng, chỉ theo bản năng hỏi: “VẬY... vậy cô lấy là cái đã giặt chưa?”

Chuyện này không phải lỗi của Lâm Thiên Vi, quần áo của cô thật sự quá nhiều, đếm không xuể, thỉnh thoảng thiếu đi một cái, cô cũng sẽ cho là mặc cũ rồi vứt đi, hoàn toàn không để tâm.

Ai ngờ Quý Vân Tiêu lại làm chuyện như vậy...

Nghe lời Lâm Thiên Vi nói, giọng Quý Vân Tiêu càng khàn đi, cô nói: “Tôi lấy đều là đã giặt sạch rồi.”

Cô suy nghĩ một lát, rồi dò hỏi Lâm Thiên Vi: “Chẳng lẽ... lần sau tôi còn có thể lấy cái chưa giặt sao?”

“Dĩ nhiên không được! Cô sao có thể như vậy! Cô...”

Lâm Thiên Vi muốn chỉ trích Quý Vân Tiêu, nhưng bỗng nhận ra, chẳng phải mình cũng từng dùng váy ngủ của Quý Vân Tiêu làm chuyện xấu sao? Vậy mình có quyền gì mà trách cô ấy?

Chương 53

Chương 53

Có một khoảnh khắc, Lâm Thiên Vi muốn thừa nhận mọi chuyện với Quý Vân Tiêu.

Cô cũng đã làm chuyện xấu.

Cô không chỉ làm bẩn chiếc váy ngủ cotton trong sáng, kín đáo của Quý Vân Tiêu, mà còn làm bẩn cả ga giường và vỏ chăn của cô.

Cô phải thừa nhận.

Cô nên giải thích.

“Chờ tôi một chút.” Lâm Thiên Vi cúp video, vội vàng đến phòng Quý Vân Tiêu, mở tủ lấy ra chiếc váy ngủ trắng đã giặt sạch và treo gọn gàng.

Tất cả chứng cứ đã biến mất.

Chiếc váy ngủ được giặt sạch sẽ, như chưa từng dính một hạt bụi nào.

Mùi nước xả vải hòa quyện đều vào sợi vải, hương trái cây thơm ngọt, đầy sức sống che lấp hoàn toàn mùi do Lâm Thiên Vi để lại.

Thực ra chỉ cần cô không nói, chẳng ai biết cả.

Nhận ra điều này, Lâm Thiên Vi chột do dự.

Video của Quý Vân Tiêu lại vang lên, Lâm Thiên Vi vội đặt chiếc váy xuống, lúng túng nhấn nút nhận.

Quý Vân Tiêu chú ý đến phong nền, nhích mày hỏi: “Chị ở trong phòng tôi à?”

“Ừ.” Lâm Thiên Vi vẫn rất căng thẳng.

Quý Vân Tiêu cười: “Chẳng lẽ vì tôi lấy quần lót của chị, nên chị muốn trả thù, cũng lấy của tôi sao?”

“Không có ý đó đâu.” Lâm Thiên Vi bực mình đáp.

“Vậy chị đến đây làm gì?” Quý Vân Tiêu hỏi cô, ung dung không vội.

Trên khuôn mặt trắng nõn xinh đẹp của Lâm Thiên Vi nổi lên hai mảng đỏ bất thường, cô nắm chặt ngón tay: “Tôi muốn nói một chuyện...”

Quý Vân Tiêu bị khơi gợi tò mò: “Chuyện gì?”

Ánh mắt Lâm Thiên Vi vượt qua màn hình điện thoại, rơi vào chiếc váy ngủ trắng phía sau, nhưng cô càng nghĩ lại càng thấy xấu hổ, thế nào cũng không nói ra nổi.

Quý Vân Tiêu không ép cô.

Cô chỉ kiên nhẫn chờ đợi, cũng không thúc giục, nhưng dù sao bị đánh thức giữa đêm khuya, dù cố giữ tinh thần, trên gương mặt vẫn có vẻ mệt mỏi rõ ràng.

Lâm Thiên Vi do dự hồi lâu, nhìn thấy dáng vẻ mệt mỏi của Quý Vân Tiêu liền đau lòng buột miệng: “Hay là cô đi ngủ trước đi?”

Quý Vân Tiêu khẽ cười: “Chị còn chưa nói cho tôi biết rốt cuộc muốn nói chuyện gì?”

Lâm Thiên Vi mím chặt môi, vành tai càng đỏ hơn.

Quý Vân Tiêu nhìn cô vẫn dửng dưng: “Vậy để tôi đoán thử nhé?”

Giọng Lâm Thiên Vi trầm xuống: “Cô đoán không ra đâu.”

Quý Vân Tiêu bất ngờ cười phóng khoáng: “Thật khó đoán vậy sao? Theo tôi thì chị chính là muốn sống chung với tôi rồi, đúng không?”

Lâm Thiên Vi liếc cô một cái: “Chúng ta bây giờ không phải đang sống chung sao?”

“Đó sao gọi là sống chung được? Sống chung thực sự không phải là ở cùng một căn nhà, mà là ngủ chung một chiếc chăn.” Quý Vân Tiêu mạnh dạn đoán: “Chị chính là muốn tôi ôm chị ngủ, nên mới đến phòng tôi ám chỉ, đúng không?”

Lâm Thiên Vi không thừa nhận: “Tôi... tôi không có...”

Quý Vân Tiêu trêu chọc: “Đừng ngại, chị muốn gì thì cứ nói thẳng ra, chỉ cần là yêu cầu của chị, tôi tuyệt đối không từ chối.”

“Quý Vân Tiêu!” Lâm Thiên Vi dường như có chút giận thật, cô lạnh mặt lại, gọi xong tên Quý Vân Tiêu, rồi nghiêm túc nói: “Đừng quên là bây giờ cô còn chưa theo đuổi được tôi.”

Quý Vân Tiêu nhận ra mình có phần đắc ý quá mức, vội vàng thu liễm lại, không dám đùa bỡn nữa.

“Xin lỗi,” Quý Vân Tiêu chỉnh sắc mặt: “Là tôi quá đáng.”

“Tôi không phải nói cô quá đáng.” Lâm Thiên Vi vội nói.

Quý Vân Tiêu có lẽ vì chưa ngủ đủ, lần này không hiểu ý người đẹp, còn ngạc nhiên hỏi: “Vậy chị muốn nói gì?”

“Tôi chỉ đang nhắc cô là cô vẫn chưa theo đuổi được tôi,” Lâm Thiên Vi nín thở, cụp hàng mi xuống, trong đôi mắt long lanh còn thêm một tầng sáng mê người, cô khẽ hỏi: “Vậy cô có thể cố gắng không, có thể nhanh nhanh theo đuổi được tôi không?”

Hình như cô có chút không đợi được nữa.

Đề thúc giục Quý Vân Tiêu, cô thậm chí còn đưa ra “mời nhử”: “Đợi cô theo đuổi được tôi, chúng ta sẽ sống chung.”

Thấy Quý Vân Tiêu vẫn còn lưỡng lự, cô lại nghiêm túc bổ sung: “Không phải sống chung trong cùng một căn nhà, mà là cùng ngủ một chiếc chăn ấy.”

Quý Vân Tiêu trong lòng chua xót.

Cô không thể diễn tả được cảm xúc lúc này, chỉ biết mình rất yêu Lâm Thiên Vi.

Còn yêu hơn trước kia nữa.

Lâm Thiên Vi thấy cô không nói gì, đã hơi bất an: “Sao cô không phản ứng? Chẳng lẽ cô không muốn cùng tôi sống chung sao?”

“Tôi rất muốn, rất muốn cùng chị sống chung, cũng rất, rất nhớ chị.” Quý Vân Tiêu nghẹn ngào, khẽ thì thầm: “Tôi thật hận không thể lập tức bay về bên chị.”

Cô nhìn Lâm Thiên Vi, đôi mắt sâu thẳm, cam kết: “Còn nữa, Lâm Thiên Vi tiểu thư, tôi nhất định sẽ cố gắng, tranh thủ sớm theo đuổi được chị.”

“Ừ.” Lâm Thiên Vi giọng nhẹ nhàng vút lên.

Sau khi cúp điện thoại, Lâm Thiên Vi cũng không rời khỏi phòng Quý Vân Tiêu, cô đi đi lại lại trước tủ quần áo của Quý Vân Tiêu, cuối cùng dừng lại ở một chỗ, lấy ra một chiếc váy.

Khi đi xuống lầu, Lâm Du Nhiên lại tròn mắt nhìn.

Lâm Thiên Vi hiếm khi mặc chiếc váy chiffon nhẹ nhàng, mỏng mơn như vậy; phần tay áo xếp bèo làm tăng thêm vẻ trẻ trung, năng động, tầng tầng lớp lớp tà váy lay động theo từng bước đi, cảm giác lạnh lùng, xa cách thường ngày xung quanh cô tan biến đi nhiều, cả người cô trông ngây thơ, nữ tính hơn hẳn.

Lâm Du Nhiên bước những bước chân ngắn, chạy tới, lao thẳng tới trước mặt Lâm Thiên Vi, ôm lấy cô, giọng ngây thơ gọi: “Chị Thiên Vi!”

Lâm Thiên Vi hơi ngạc nhiên: “Sao không gọi cô nữa?”

Cô cúi xuống ôm cô bé lên, Lâm Du Nhiên liếc nhìn một cái, ngại ngùng úp mặt vào vai cô, không trả lời, nhưng dì bên cạnh cười nói: “Có lẽ là vì hôm nay cô mặc bộ này trông trẻ trung hơn hẳn.”

“Vẫn nên gọi cô nhé.” Lâm Thiên Vi mỉm cười nhẹ.

Lâm Du Nhiên ngẩng đầu nhỏ, nhìn cô chăm chú một lúc lâu, khi đã ngắm đủ, mới cầm lấy dây buộc trên váy hỏi: “Chiếc váy này là của chị Tiêu Tiêu à?”

Lâm Thiên Vi nhàn nhạt đáp: “Sao lại hỏi vậy?”

“Vì chị Vân Tiêu cũng đã mặc chiếc váy này, khi đó trông đẹp lắm.” Lâm Du Nhiên lại kể thêm, chị Tiêu Tiêu còn may cho búp bê yêu thích của bé một bộ váy tương tự, cũng tinh xảo đẹp mắt, bé thích lắm.

Lâm Thiên Vi bỗng nhiên hứng thú: “Bộ váy búp bê đó đâu rồi?”

“Ở phòng con!” Lâm Du Nhiên nắm tay cô dẫn đi xem, Lâm Thiên Vi nhìn những mũi kim đều tăm tắp, lại tự hào rưng rưng.

“Cô ấy khéo tay thật.” Lâm Thiên Vi nói về khâu vá quần áo, nhưng không hiểu sao, vừa dứt lời, trong đầu cô lại tự động liên tưởng sang chuyện khác.

Lâm Du Nhiên vẫn hồn nhiên hỏi: “Váy bộ váy trên người cô bây giờ là của chị Tiêu Tiêu đúng không?”

“Ừ.” Lâm Thiên Vi nhìn cô cháu gái đáng yêu, vội gạt hết những ý nghĩ khác, tập trung trả lời: “Đúng là của cô ấy.”

Nhưng chỉ nói một câu có vẻ vẫn chưa đủ.

Lâm Thiên Vi vuốt má tròn trịa của Lâm Du Nhiên, nói với cô: “Con cũng đừng quá ngạc nhiên, vì Quý Vân Tiêu là vợ dì, vóc dáng dì và cô ấy cũng tương đương, nên sau này dì mặc đồ của cô ấy hoặc cô ấy mặc đồ của dì sẽ khá bình thường, con nên chuẩn bị tâm lý trước.”

Lâm Du Nhiên ngơ ngác nhìn cô dì của mình.

Cô không hiểu, chuyện đó sao phải chuẩn bị tâm lý?

Hôm nay Lâm Thiên Vi hiếm khi có nửa ngày nghỉ, cô không đi chơi đâu mà ở lại bên Lâm Du Nhiên trong biệt thự.

Biết cô được nghỉ, Kiều Hi mang theo đầu bếp đến chuẩn bị lẩu và nướng.

Nhưng cô bé thích ăn vặt Lâm Du Nhiên lần này lại chẳng mấy hứng thú, vẻ mặt có phần uể oải.

Kiều Hi hỏi cô: “Tiểu bảo bối, con sao vậy, không muốn ăn lẩu và nướng à?”

Trên khuôn mặt đáng yêu của Lâm Du Nhiên lóe lên vẻ chán nản, cô thở dài: “Con muốn ăn lẩu và nướng mà, nhưng lẩu và nướng do chị Tiêu Tiêu làm mới ngon hơn.”

Kiều Hi khoanh tay, tạo chút bí ẩn: “Hôm nay mấy vị đầu bếp làm lẩu và nướng này, chắc khoảng 90% giống mùi vị mà chị Tiêu Tiêu làm, biết tại sao không?”

Lâm Du Nhiên lắc đầu nhỏ.

Lâm Thiên Vi cũng nheo mắt tò mò nhìn.

Kiều Hi kéo căng sự tò mò, rồi mới chậm rãi nói: “Vì mấy vị đầu bếp này chính là do chị Vân Tiêu mời đến, chị ấy còn đưa ra công thức riêng của mình, chỉ để con và dì của con ăn cho đã.”

Một nụ cười thoáng hiện trên môi Lâm Thiên Vi, nhưng cô nhanh chóng kìm lại, hỏi: “Sao Quý Vân Tiêu không nói với tôi nhỉ?”

“Vì cô ấy muốn tạo bất ngờ cho cậu mà.” Kiều Hi chủ động đưa điện thoại cho Lâm Thiên Vi, cho cô xem tin nhắn giữa Kiều Hi và Quý Vân Tiêu.

Xem xong, nụ cười trên mặt Lâm Thiên Vi không còn kìm nén được nữa.

Cô chỉnh lại tà váy, ngồi thẳng lưng, tự cho là khéo léo khoe khoang: “Quý Vân Tiêu bên đó chắc cũng bận lắm, nhưng dù thế, cô ấy vẫn không quên chuẩn bị lẩu và nướng cho tôi và Du Nhiên, không hiểu cô ấy nghĩ gì nữa.”

Nói xong, Lâm Thiên Vi háo hức nhìn Kiều Hi.

Kiều Hi gần như muốn cạ lời, nhưng vẫn theo lời Lâm Thiên Vi mà đáp: “Vì Quý Vân Tiêu yêu cô, quan tâm cô, chăm sóc cô, phải không nào?”

Lâm Thiên Vi nhàn nhạt đáp: “Hóa ra là vậy.”

Kiều Hi tức đến muốn véo cô: “Có thể đừng khoe tình yêu trước mặt kẻ độc thân được không? Cô làm người cũng phải có chút lương tâm chứ!”

Lâm Thiên Vi để Kiều Hi than phiền, đợi cô than xong, mới nhẹ nhàng hỏi: “Vậy cô và Trình Chỉ Di dạo này thế nào?”

Kiều Hi: “?”

Kiều Hi bối rối: “Tôi với Trình Chỉ Di thế nào được cơ chứ?”

Lâm Thiên Vi nghiêm túc: “Tôi thấy hai người khá hợp nhau, có thể phát triển thử.”

Kiều Hi: “???”

“Cô không sao chứ, Vi Vi? Cô không sao chứ!” Kiều Hi gần như phát điên: “Nói hai chúng tôi hợp với Trình Chỉ Di à? Chúng tôi hợp cái gì? Nếu mắt cô có vấn đề thì đi chữa đi, đừng bày đặt ghép đôi lung tung ở đây!”

Lâm Thiên Vi rót cho cô một cốc nước, để cô bình tĩnh lại, khi Kiều Hi tạm ổn, mới hỏi tiếp: “Vậy thật sự cô và Trình tiểu thư không có khả năng à?”

“Không có khả năng! Tuyệt đối không! Không một chút khả năng! Trừ khi mặt trời mọc từ phía tây, nếu không tôi không thể ở bên cô ấy! Tôi chết cũng không thể ở bên cô ấy!”

Kiều Hi càng nói càng giận, còn Lâm Thiên Vi thì ung dung tự tại, nhìn cô bình tĩnh lại, Kiều Hi cũng nguôi cơn giận, rồi quay sang hỏi: “Vậy Quý Vân Tiêu rốt cuộc khi nào về đây?”

“Lúc đi nói khoảng mười ngày, giờ đã là ngày thứ chín rồi.” Nhắc đến Quý Vân Tiêu, Lâm Thiên Vi cũng hơi chạnh lòng.

Cô nhớ Quý Vân Tiêu da diết.

Ngày mai Quý Vân Tiêu sẽ về chứ?

“Vậy rốt cuộc Quý Vân Tiêu đi làm gì rồi?” Kiều Hi lại hỏi.

Câu hỏi này khiến Lâm Thiên Vi mới nhận ra mình thật sự không rõ.

Cô thử đoán: “Bán tranh?”

Kiều Hi phản bác: “Cô tin sao?”

Quý Vân Tiêu làm ra chuyện to tát như vậy tuyệt đối không chỉ vì bán tranh, chắc chắn còn có mục đích khác.

Nhưng rốt cuộc là mục đích gì?

Kiều Hi ôm má nhìn cô, vẻ như đang chờ xem màn kịch: “Vậy là cô cũng không biết?”

Lâm Thiên Vi bực bội đáp: “Tôi chỉ quên hỏi thôi.”

Nếu cô mở miệng hỏi, Quý Vân Tiêu chắc chắn sẽ nói cho cô biết.

Kiều Hi không nhịn được, vỗ tay lên trán mình, nghiêng gần Lâm Thiên Vi một chút, thở dài: “Cô nghĩ kỹ đi, có phải cô hơi quá mù quáng vì tình yêu không?”

“Quý Vân Tiêu làm ra chuyện lớn như vậy, chắc chắn có mục đích, nhưng là vợ cô mà cô hoàn toàn không để ý, mặc kệ sao?”

“Tại sao tôi phải quản? Cô ấy muốn làm gì là việc của cô ấy,” Lâm Thiên Vi nghiêm mặt đáp, “hơn nữa nếu Quý Vân Tiêu muốn nói, cô ấy sẽ đến nói với tôi.”

Kiều Hi: “Ừ, được thôi.”

Kiều Hi bóc một quả quýt, đưa cho Lâm Du Nhiên nửa quả, rồi trở lại ngồi cạnh Lâm Thiên Vi, tiếp tục nói: “Dù sao Quý Vân Tiêu cũng không làm gì có hại cho cô, thế là đủ rồi.”

Lời Kiều Hi lại gợi cho Lâm Thiên Vi một suy nghĩ.

Quý Vân Tiêu quả thật không làm gì có hại cho cô, nhưng những việc có lợi cho cô thì sao?

Trước khi Quý Vân Tiêu đi Paris, Quý Minh Lễ đã ngăn Trình Chỉ Di nhận đại diện, không cho hợp tác với Tập đoàn Lâm, khi đó Quý Vân Tiêu rất tức giận.

Vậy mục đích cuối cùng của Quý Vân Tiêu vẫn là vì Thịnh Kỳ Giải Trí chứ?

Nhưng điều đó liên quan gì đến bán tranh?

Lâm Thiên Vi không hiểu nổi, nhưng cũng chẳng phiền lòng, bởi ngay sau đó một bó hoa hồng to được gửi đến biệt thự.

Một bó là hồng tuyết sơn phấn hồng đầy sống động và lãng mạn, một bó là hồng đỏ rực rỡ và quyền quý, tuy khác loại nhưng đều rực rỡ đến nhường mắt.

Nhìn những bông hoa tươi đẹp, Lâm Thiên Vi mỉm cười, tâm trạng cũng tốt lên hẳn.

Kiều Hi giúp cô nhận hoa, cũng cười theo: “Có chịu được không? Cô từng tặng Quý Vân Tiêu chiếc siêu xe hai mươi triệu, giờ cô ấy chỉ tặng cô vài bông hồng mà cô đã vui như thế này à?”

Lâm Thiên Vi nhướn mày, lạnh lùng đáp: “Tôi thích vậy.”

Ngoài hoa hồng, Quý Vân Tiêu còn tặng cô một bó hoa lưu ly và một bó mẫu đơn trắng.

Ý nghĩa của hoa lưu ly không khó đoán, nhưng tặng mẫu đơn trắng thì lại là ý gì nhỉ?

Rất nhanh, Quý Vân Tiêu đã cho cô câu trả lời.

Quý Vân Tiêu nói với cô, ý nghĩa của hoa mẫu đơn trắng là nhớ người yêu, khó mà rời xa.

“Gửi hoa hồng vì đẹp, vì cô thích, còn gửi lưu ly và mẫu đơn trắng là vì hai loài hoa này đặc biệt đại diện cho tâm trạng của tôi.”

Chỉ với một hai câu ngắn gọn, Quý Vân Tiêu đã khiến Lâm Thiên Vi cười trong ánh mắt, cô cũng không còn để ý đến việc khác, hoàn toàn đắm chìm trong tình yêu ngọt ngào. Nhưng Kiều Hi quá tò mò, thúc giục Lâm Thiên Vi phải hỏi, rốt cuộc Quý Vân Tiêu đi Paris là làm gì.

Bị làm phiền, Lâm Thiên Vi có chút không vui: “Cậu không tự hỏi cô ấy à?”

Kiều Hi cũng bắt lực: “Tôi hỏi cô ấy, cô thấy cô ấy thêm trả lời tôi không?”

Cô nhìn thấu tâm tư Lâm Thiên Vi, tiếp tục nói: “Nhưng cô khác, cô đối với Quý Vân Tiêu đặc biệt đến mức nào, nếu cô hỏi, cô ấy nhất định sẽ nói với cô, nên nhờ cô rồi đó.”

Quý Vân Tiêu đã nghe thấy giọng Kiều Hi, liền hỏi một câu, Lâm Thiên Vi tiện thể nêu ra thắc mắc của Kiều Hi.

“Ừ, quả thật không phải vì bán tranh.” Giọng Quý Vân Tiêu trầm xuống một chút: “Tôi muốn hạ gục Quý Minh Lễ.”

Điều này không khác với suy đoán của Lâm Thiên Vi, nhưng cô vẫn chưa hiểu: “Điều này liên quan gì đến việc cô đang làm bây giờ?”

“Dĩ nhiên là có liên quan, bố tôi vẫn khỏe mạnh, chưa thể hạ được trực tiếp, chỉ có thể kéo về, lợi dụng, và vì có ông ấy nên tôi không thể trực tiếp đối phó với Quý Minh Lễ...”

Quý Vân Tiêu vừa nói thì bên kia đã có tiếng thúc giục, Lâm Thiên Vi không muốn làm phiền cô, nói: “Cô cứ bận đi, lát nữa chúng ta nói tiếp.”

“Được, xong việc tôi sẽ gọi lại cho cô.” Quý Vân Tiêu đáp.

“Ừ.”

Cuộc gọi kết thúc, Lâm Thiên Vi giải thích sơ qua một chút, Kiều Hi nghe xong, mặt tràn đầy hứng khởi: “Đây là chuyện tốt mà, cô cũng biết đó, Quý Minh Lễ thật chẳng ra gì, năm ngoái tiếp quản Thịnh Kỳ Giải Trí, còn định chơi trò tiếm quyền với Trình Chỉ Di, cuối cùng tôi ra mặt cảnh cáo, mới chịu thôi, nếu Quý Vân Tiêu có thể hạ gục thằng anh ấy thì cũng gọi là trừ hại cho người khác rồi.”

Lâm Thiên Vi nhẹ nhàng thốt: “Cậu thật sự tốt với Trình Chỉ Di nhỉ, tuy lúc nào cũng dường như đối chọi, nhưng thật ra cậu còn quan tâm cô ấy mà.”

“Tôi có quan tâm cô ấy đâu!” Kiều Hi giật mình, vội phản bác: “Tôi chỉ thấy bất bình mới ra tay giúp thôi, cậu có biết hồi nhỏ ước mơ của tôi là làm một hiệp nữ không, tuy tôi khá ghét Trình Chỉ Di, nhưng tôi cũng không thể nhìn cô ấy bị kẻ xấu hại được, đúng không?”

Lâm Thiên Vi nửa cười nửa nghiêm: “Ồ.”

“Cái biểu cảm đó là gì? Cô không tin hả?” Kiều Hi lắc cổ áo, vội nói: “Đừng không tin, tôi nói thật, tôi không có ý gì khác, hồi đó tôi chỉ nghĩ Trình Chỉ Di cũng đáng thương, hồi nhỏ gia cảnh cô ấy tốt, chúng tôi còn là bạn học, ai ngờ sau gặp biến cố lớn, bố mẹ cô ấy mất hết, tài sản còn bị cậu chú cướp đi, khiến cô ấy phải vào showbiz tự lập...”

“Tôi không quan tâm đến quá khứ của Trình Chỉ Di,” Lâm Thiên Vi thối qua lớp bột trong ly cà phê, thờ ơ nói, “nhưng việc của cô ấy, cậu lại nhớ rõ từng chi tiết.”

Kiều Hi bắt đầu bức bối: “Ai mà nhớ rõ từng chi tiết thế? Hơn nữa chẳng phải vì cô ấy lúc nào cũng đối đầu với tôi sao? Nếu cậu có một đối thủ như vậy, cậu cũng sẽ nhớ rõ từng chuyện của cô ấy thôi.”

Lâm Thiên Vi nhấp một ngụm cà phê, lặng lẽ nghe cô ấy biện bạch, cuối cùng mới kết luận: “Thời học sinh Trình Chỉ Di còn có thể coi là đối thủ của cậu, còn bây giờ thì sao? Giờ hình như chẳng còn quan hệ cạnh tranh gì nữa, đúng không?”

Lâm Thiên Vi liếc cô ấy một cái, bình thản nói: “Chẳng lẽ cậu cũng định thử sức trong giới giải trí?”

Kiều Hi sắp phát điên: “Tôi không có ý định đó đâu, được chưa?”

Đúng lúc Lâm Du Nhiên bị bó hoa hồng to sặc sỡ thu hút ánh mắt, chạy đến hỏi Lâm Thiên Vi là hoa từ đâu mà có, Lâm Thiên Vi liền bỏ Kiều Hi lại, đi đến bên Lâm Du Nhiên giải thích cho cô bé.

Kiều Hi sợ Lâm Thiên Vi hiểu lầm cô có ý với Trình Chỉ Di, nên chạy theo giải thích, nhưng khi nghe thấy tên Trình Chỉ Di, Lâm Du Nhiên lại ngẩng mặt nhỏ xinh nhìn Lâm Thiên Vi, nhõng nhẽo: “Cô ơi, cháu cũng hơi nhớ chị Chỉ Di rồi.”

Lâm Thiên Vi vuốt đầu cô bé: “Vậy để cô gọi chị ấy đến nhé?”

Kiều Hi tức giận: “Cậu đừng gọi! Cô ấy đến là tôi đi ngay!”

Nghe thấy lời này, Lâm Du Nhiên vồ lấy Kiều Hi, nhìn cô với đôi mắt to long lanh, giọng ngọt ngào: “Kiều Hi, cháu muốn gặp chị Chỉ Di mà, cháu muốn xem.”

Nhìn cô bé nhỏ xinh đáng yêu như viên ngọc, Kiều Hi chẳng thể từ chối, không chỉ không còn cái vẻ cứng đầu như trước, mà còn nhẹ giọng: “Được, được, chị sẽ gọi cô ấy đến giúp em.”

Lâm Du Nhiên nghe xong vui vẻ vỗ tay, còn ôm cổ Kiều Hi, hôn một cái lên mặt cô: “Chụt!”

Kiều Hi lập tức như tan chảy cả tim.

Cô quay sang nói với Lâm Thiên Vi: “Một cô bé đáng yêu thế này sau này tôi nhất định phải sinh một đứa, nên tôi không thể làm les được, hiểu chưa?”

Lâm Thiên Vi khinh khỉnh cười: “Tùy cậu.”

Dù sao thì cả đời này cô cũng không cần sinh con.

Nghĩ đến đó đã thấy vui.

Khi Trình Chỉ Di đến, bầu không khí cũng không còn căng thẳng, dù cô ấy và Kiều Hi vẫn cãi cọ, nhưng cả buổi tối vẫn vui vẻ hài hòa.

Khi trò chuyện sôi nổi, Kiều Hi còn vào hầm rượu của Lâm Thiên Vi lấy vài chai rượu vang hảo hạng.

Lâm Thiên Vi vốn hào phóng trong chuyện này, không chỉ không ngăn cản, mà còn nhờ quản gia mang thêm vài chai rượu quý.

Lâm Thiên Vi biết khả năng uống của mình, giờ Quý Vân Tiêu không ở nhà, cô cũng không muốn uống nhiều, uống đến chừng vừa đủ thì đặt ly xuống, đổi sang nước trái cây.

Nhưng Trình Chỉ Di và Kiều Hi đối diện lại thi nhau uống rượu, càng uống càng hăng, vừa chơi oẳn tù tì vừa đặt cược.

Lâm Thiên Vi thấy vui cười, nhắc nhở vài câu nhưng chẳng ai nghe, liền gọi mấy cô giúp việc: “Chuẩn bị cho họ hai phòng khách đi.”

Nhìn vậy, tối nay có vẻ là không ai về sớm được.

Lâm Thiên Vi một tay chống cằm, thông thả nhâm nhi nước trái cây trong ly, bên cạnh là Kiều Hi và Trình Chỉ Di say rượu ôm nhau đùa giỡn, càng làm không khí thêm phần náo nhiệt.

Nhưng giữa không khí náo nhiệt ấy, Lâm Thiên Vi lại nghĩ đến Quý Vân Tiêu.

Không biết cô ấy bên đó thế nào rồi.

Lâm Thiên Vi muốn nhắn tin cho cô ấy, nhưng lại không biết có làm phiền hay không.

Vả lại, nên nói gì đây?

Mất Lâm Thiên Vi dừng lại trên hai “người say” trước mặt, cô lấy điện thoại ra nhắn, kể về những việc hôm nay, đồng thời báo cáo rằng hai người này có khả năng sẽ ngủ lại.

Rõ ràng bây giờ cô cũng là “người có vợ”, hôm nay để phụ nữ khác ở lại, phải thông báo với vợ một tiếng.

Nhưng Quý Vân Tiêu có lẽ đang bận, không trả lời kịp.

Lâm Thiên Vi có chút hụt hẫng, nhưng cũng không quá để tâm, vì video của Lâm Viên gửi đến.

Lâm Viên vẫn giữ dáng vẻ được chăm sóc kỹ lưỡng, chỉ là thần sắc có phần mệt mỏi, sau khi sang Vienna học tập, cô bình tĩnh hơn nhiều, không còn quậy phá, khi trò chuyện với Lâm Du Nhiên cũng không bộc lộ gì bất thường.

Chỉ sau khi dỗ Lâm Du Nhiên đi ngủ, đối diện với cô con gái tài năng, cô lại không kìm được mà lộ ra vài lời than phiền:

“Con đối với mẹ dường như chẳng có tình cảm gì cả.”

“Con đối xử tốt với mẹ, chi tiền cho mẹ, tất cả chỉ là vì đạo lý và luân thường mà thôi.”

“Mẹ hoàn toàn cảm nhận không được tình yêu của con dành cho mẹ.”

“Không chỉ với mẹ, với chị gái, với Du Nhiên, dường như con cũng không có nhiều tình cảm.”

“Vi Vi, con có dành tất cả tình cảm cho Quý Vân Tiêu rồi sao?”

Lâm Thiên Vi nghe câu hỏi mà bàng hoàng, nhưng không biện bạch nửa lời, cô im lặng cúp điện thoại, rồi đứng trên ban công khá lâu.

Sau khi tự suy ngẫm, Lâm Thiên Vi bỗng nhận ra, mình có phần hờ hợt với gia đình.

Dù không có gì hổ thẹn với lương tâm, nhưng vẫn luôn thiếu sự thân thiết.

Một nỗi buồn khó tả chợt trào lên trong cô, cô cũng không hiểu nó là gì.

Với chút cảm giác u sầu ấy, cô chìm vào giấc ngủ.

Trong mơ, giấc mơ rất khác thực tại.

Trong mơ, cô có cảm xúc mãnh liệt.

Cô sẽ lao vào vòng tay một người phụ nữ mà không nhìn rõ mặt, ngọt ngào kêu: “Mẹ! Con yêu mẹ nhiều lắm!”

Tác giả có lời muốn nói:

Cảm ơn các thiên thần đã bình chọn “Bạo Vương” hoặc tưới “Dinh dưỡng” cho mình trong khoảng thời gian 2022-05-23 23:55:17-2022-05-24 23:56:09

Cảm ơn thiên thần đã bấm “địa雷”: CM雷 1 lần;

Cảm ơn thiên thần tưới “dinh dưỡng”: 二人season 5 chai; 『』 2 chai;

Rất cảm ơn mọi người đã ủng hộ, mình sẽ tiếp tục nỗ lực!

Chương 54

Chương 54

Một tối mùa đông năm cuối cấp ba, khi ánh đèn vừa lên, Tống Thiên Thiên kéo tay Quý Vân Tiêu, bí mật dẫn cô ra cạnh ban công.

Quý Vân Tiêu thản nhiên quay mắt nhìn, thấy đầu tai Tống Thiên Thiên vì lạnh mà hơi đỏ, lập tức nhú mào.

“Có lạnh không?”

Quý Vân Tiêu kéo nhẹ khăn quàng cho cô, rồi gom đôi tay cô đặt vào lòng, đưa lên môi thổi nhẹ một hơi ấm.

Quý Vân Tiêu hỏi cô: “Có gì mà không thể vào nói trong phòng chứ?”

“Không được, mẹ tớ đang ở trong.” Tống Thiên Thiên hạ giọng, quay đầu dẫn Quý Vân Tiêu đi đến chỗ kín đáo, đi một lúc mới dừng lại, giọng nhỏ nhắn mà phàn nàn: “Phải làm sao đây?”

Quý Vân Tiêu thổi một luồng hơi ấm vào lòng bàn tay rồi đặt bàn tay ấm áp lên đầu tai hơi đỏ của Tống Thiên Thiên, dịu dàng nói: “Đừng vội, từ từ kể đi, sao phải lo?”

“Mẹ tớ sắp sinh nhật rồi.” Tống Thiên Thiên nhú mào, đưa khuôn mặt xinh đẹp kiêu sa hỏi Quý Vân Tiêu: “Năm nay tớ nên tặng mẹ gì đây?”

Quý Vân Tiêu gợi ý: “Trâm cài áo?”

Tống Thiên Thiên lắc đầu: “Ngày của mẹ năm nay vừa tặng rồi mà.”

Quý Vân Tiêu: “Vây mỹ phẩm?”

Tống Thiên Thiên vẻ mặt không hài lòng: “Mẹ cũng chẳng thiếu mỹ phẩm gì.”

Quý Vân Tiêu: “Dì ấy mấy hôm trước có nói cổ bị mỏi đúng không?”

“Ý chị là máy massage cổ à?” Tống Thiên Thiên nhú mắt lăm lăm một cái, “Mẹ bảo cổ mỏi là tớ đã đặt mua rồi, hai món hôm qua mới tới, nhưng cũng không coi là quà sinh nhật đâu.”

Quý Vân Tiêu khẽ nắm cằm suy nghĩ: “Vây là không thể tặng lại món quà trùng với năm trước, đúng không?”

Tống Thiên Thiên gật đầu: “Đúng rồi.”

Quý Vân Tiêu ôm cô lại: “Thế trước tiên kể cho tớ nghe năm trước cậu đã tặng gì đi.”

Tống Thiên Thiên dựa vào hồi ức kể cho cô nghe toàn bộ.

Quý Vân Tiêu hơi băn khoăn: “Vây còn có thể tặng gì đây nhỉ?”

Tống Thiên Thiên đẩy tay cô, giọng nhẹ nhàng pha chút nũng nịu: “Chị Tiêu, năm nay chị tặng gì vậy? Cho tớ tham khảo với.”

Quý Vân Tiêu lấy điện thoại ra cho cô xem đơn hàng và hình ảnh.

“Tớ đã chọn xong hết rồi,” Quý Vân Tiêu nói: “Chỉ còn cái túi này và món đồ thủ công bằng ngọc bích mà tớ tự tay điêu khắc trước đây.”

Tống Thiên Thiên bĩu môi, không hài lòng lắm: “Tớ cứ tưởng món đồ thủ công đó là tặng mình.”

“Nếu tặng cho cậu thì tớ đã không điêu khắc ngay trước mặt cậu rồi, còn gì là bất ngờ nữa?” Quý Vân Tiêu ôm cô, hỏi: “Hay là cậu cũng thử làm chút đồ thủ công đi?”

Mắt Tống Thiên Thiên sáng lên: “Đồ thủ công á?”

Cô hơi bối rối: “Nhưng tớ cũng không biết điêu khắc đâu.”

“Cậu nhất định đừng nghịch với điêu khắc” Quý Vân Tiêu đặt bàn tay mềm mại của cô vào lòng bàn tay mình xoa nhẹ, nghiêm túc nói: “Làm như vậy rất dễ bị thương, da cậu mỏng manh thế kia, mà cứ rạch phải một vết là cậu khóc à?”

Tống Thiên Thiên liếc cô một cái, rút tay lại nói: “Tớ có gì mà cầu kỳ thế đâu?”

Cô khẽ co lại những ngón tay vừa bị Quý Vân Tiêu nắm, đầu tai lại đỏ thêm.

Quý Vân Tiêu không để ý, vẫn tiếp tục gợi ý: “Vây gấp giấy đi? Tớ thấy cậu khá thích gấp những ngôi sao nhỏ mà.”

“Không được!” Tống Thiên Thiên lập tức phủ nhận: “Tặng mẹ món này quá trẻ con.”

Quý Vân Tiêu nhẹ nhàng cười: “Chỉ cần có tấm lòng là đủ rồi mà.”

Đôi mắt trong veo của Tống Thiên Thiên đảo quanh, nhìn thấy chiếc khăn quàng trên người, cuối cùng cô nảy ra ý tưởng: “Vây tặng mẹ một chiếc khăn len hình trái tim do tớ tự tay đan nhé!”

Tặng khăn vào mùa đông quả thật là một ý tưởng hay, Quý Vân Tiêu xoa đầu cô, cười hỏi: “Cậu biết đan không?”

“Không biết,” Tống Thiên Thiên nói một cách chính đáng: “Nhưng tớ có thể học mà.”

Quý Vân Tiêu nắm tay cô, dịu dàng nói: “Đừng sợ, tớ sẽ dạy cậu.”

Tống Thiên Thiên thắc mắc: “Chị học đan khăn từ khi nào vậy?”

“Hôm nay thôi,” Quý Vân Tiêu nhíu mày hơi sắc, nhưng ánh mắt nhìn Tống Thiên Thiên lại dịu dàng vô cùng: “Tối nay về tớ học thử, học xong sẽ tới dạy cậu.”

Tống Thiên Thiên tức giận, giậm chân nói: “Chị tới đây để khoe khả năng học giỏi của mình hả?”

Quý Vân Tiêu đặt tay lên vai cô, nhẹ nhàng: “Tớ không có ý đó đâu.”

Tống Thiên Thiên liếc cô, bùng lên một chút giận: “Tớ không muốn chị dạy!”

.....

Trong mơ, mắt và chân mày của Tống Thiên Thiên vẫn mang theo chút giận dữ, trông như đang hờn, nhưng ngoài mơ, Lâm Thiên Vi lại lật người, trên mặt hiện lên nụ cười ngọt ngào và hạnh phúc.

Tối qua Lâm Du Nhiên uống quá nhiều nước ép, nửa đêm lại tỉnh dậy đi vệ sinh, bé không khóc cũng không quấy, tự rửa tay xong, nhưng ra ngoài lại thấy khó ngủ, nên vừa dụi mắt bước ra cửa.

Không xa có một phòng còn sáng đèn, cửa cũng không đóng kín, Lâm Du Nhiên bước vào, ngửi thấy mùi rượu nồng nặc.

Trên sàn vương vãi đủ loại quần áo phụ nữ, hình như là của Kiều Hi và Trình Chỉ Di mặc ban ngày, Lâm Du Nhiên tiến lại, lật chăn lên, quả nhiên thấy Kiều Hi và Trình Chỉ Di đang không mặc quần áo. (Editor: chời ơi bé con ơi)

Họ đang nằm cùng nhau.

Bé cảm thấy bối rối, nhưng không làm phiền hai chị, còn tinh ý đứng lên ghế nhỏ giúp tắt đèn.

Ra ngoài, Lâm Du Nhiên muốn tìm Lâm Thiên Vi, nhưng phòng cô bị khóa từ bên trong, cô mở không được, cô bé bĩu môi, quyết định đi tìm bảo mẫu chăm sóc mình.

Bảo mẫu thấy Lâm Du Nhiên thức dậy, vội vàng đỡ cô ngủ lại, nghe nhịp điệu êm dịu của bài hát ru, cô bé dần dần vào giấc mơ.

Còn Lâm Thiên Vi hoàn toàn không hay biết.

Cô vẫn đang ngủ.

Trong mơ, cô quên hết mọi thứ của thế giới này, quên hết mọi việc sau khi trở thành Lâm Thiên Vi, lại trở về thành Tống Thiên Thiên rạng rỡ, ngây thơ.

Ngày hôm sau quyết định đan khăn tặng mẹ, Tống Thiên Thiên tới bên Quý Vân Tiêu.

Quý Vân Tiêu đã chuẩn bị sẵn bộ dụng cụ, Tống Thiên Thiên tiếc nuối cầm từng cuộn len, phân vân không biết đan khăn màu gì, Quý Vân Tiêu tới hỏi: “Cậu có muốn tớ dạy không?”

Luồng hơi ấm ấy phả vào tai, Tống Thiên Thiên run tay, không giữ được cuộn len, để nó lăn ra, kéo dài thành một sợi dài.

Tống Thiên Thiên hít một hơi thật sâu, quay lại nhìn cô gái vô tình gọi cảm kia, nghiêm giọng nói: “Tớ không muốn chị dạy!”

Hôm qua cô đã lưu lại khá nhiều video hướng dẫn.

Cầm kim đan lên, điều chỉnh sợi len, chuẩn bị làm theo video, nhưng thử nhiều lần vẫn không như ý.

Trong khi đó, Quý Vân Tiêu đã cầm kim bắt đầu đan.

Tống Thiên Thiên nhìn cô, ánh mắt long lanh, từ chối rồi đến mê mẩn chỉ trong chốc phút ngắn ngủi.

Hồi nãy còn đẩy Quý Vân Tiêu ra, lần này cô trực tiếp lao vào lòng Quý Vân Tiêu, ôm chặt, giả vờ khóc: “Chị Vân Tiêu, tớ sai rồi, tớ muốn chị dạy, ngay bây giờ, mau dạy tớ đi.”

Quý Vân Tiêu nhìn thấy thái độ ấy của cô bé, trong lòng tan chảy thành một vũng nước, ngay lập tức cảm thấy đêm qua thức trắng đêm xứng đáng, lập tức ôm Tống Thiên Thiên: “Tớ dạy cậu, tớ học cái này là để dạy cậu mà.”

Hiện tại Quý Vân Tiêu phát triển tốt, cực kỳ xinh đẹp, Tống Thiên Thiên tựa lưng vào cô, không tránh khỏi xao xuyến.

Quý Vân Tiêu cùng cô ngồi trên thảm, hai tay ôm lấy cô, đặt cằm sát vai cô, từng chút một giải thích cách đan.

“Chính là như vậy, học được chưa?” Quý Vân Tiêu cúi mắt nhìn cô, đôi lông mày vốn kiêu hãnh giờ trở nên dịu dàng.

Tống Thiên Thiên cuối cùng không chịu nổi, ôm cổ cô, hôn mạnh lên cằm cô.

Đầu tai cô đỏ bừng, cố giữ bình tĩnh, nói: “Cảm ơn chị Vân Tiêu, tớ thích chị Vân Tiêu nhất.”

Quý Vân Tiêu mỉm cười, cũng rất vui, nhưng không nhìn Tống Thiên Thiên tiếp mà đưa kim lên hỏi: “Bây giờ cậu có thể tự lên mũi kim được chưa?”

Tống Thiên Thiên: “Ừ....”

Cô vừa nãy không nghe lời, chỉ mãi cảm nhận hơi ấm trong vòng tay Quý Vân Tiêu.

Tống Thiên Thiên lại ôm Quý Vân Tiêu, mắt chớp nhẹ, mềm mại nói nhõng nhẽo: “Dạy tớ thêm lần nữa được không?”

“Được,” Quý Vân Tiêu vuốt cô vào lòng, thốt lên: “Cậu vừa đáng yêu vừa xinh đẹp, chẳng cần dạy một lần đâu, dạy cả vạn lần tớ cũng chịu.”

Tống Thiên Thiên giận giận véo nhẹ cánh tay cô: “Tớ không đến nỗi ngu đến vậy đâu!”

Chẳng bao lâu, Tống Thiên Thiên cũng học được, nhưng việc đan khăn tay quá nhàm chán, chương trình tạp kỹ Quý Vân Tiêu mở còn buồn ngủ, chưa đan được bao nhiêu, Tống Thiên Thiên đã bắt đầu ngáp.

Quý Vân Tiêu đặt một chiếc gối ôm sau lưng cô, thương xót nói: “Hay là cậu ngủ một lát, tớ giúp cậu đan?”

“Không được,” Tống Thiên Thiên từ chối: “Đây là quà sinh nhật tặng mẹ, tớ phải tự tay đan mới được.”

Quý Vân Tiêu nói: “Tớ có phải người ngoài đâu.”

“Lý do thì là lý do như thế,” Tống Thiên Thiên tiếp tục ngáp: “Nhưng tớ phải tự tay đan mới gọi là thành tâm.”

Quý Vân Tiêu: “Được thôi.”

Nhưng không lâu sau, Tống Thiên Thiên vẫn mệt quá và ngủ thiếp đi, Quý Vân Tiêu đặt cô lên ghế sofa, không nhin được giúp đan phần còn lại, đến khi Tống Thiên Thiên tỉnh dậy, nhìn đoạn len dư ra, cô ngạc nhiên: “Đây là tớ đan hết sao?”

Quý Vân Tiêu vẻ mặt bình thản, chỉ nói: “Ừ, là cậu đan trước khi ngủ.”

Ngay sau đó, Tống Thiên Thiên lao tới, ép Quý Vân Tiêu xuống thảm.

“Chỉ biết lừa tớ thôi.” Tống Thiên Thiên cố ý cắn tai cô, giọng hờn dỗi: “Đồ xấu xa.”

Quý Vân Tiêu cảm thấy xương hơi mềm đi, nhưng không để tâm đến cảm xúc lạ đó, chỉ quay lại ôm cô: “Tớ chỉ không muốn thấy cậu vất vả, muốn giúp cậu một chút thôi.”

Quý Vân Tiêu ôm cô lắc nhẹ, dỗ: “Hơn nữa, mẹ cậu cũng coi như là mẹ nuôi của tớ, coi như là chị em một nửa, cậu đan cho mẹ chiếc khăn, tớ đan hộ một đoạn có sao đâu?”

Tống Thiên Thiên giận dữ nói: “Ai muốn làm chị em ruột với chị chứ!”

Nghe vậy, Quý Vân Tiêu cũng thấy tủi thân: “Sao vậy? Làm em gái tớ không tốt sao? Bao năm nay tớ luôn coi cậu như em gái ruột mà.”

“Không được nói mấy lời kiêu này với tớ nữa!” Tống Thiên Thiên cầm cuộn len và kim đan chạy lên phòng trên, khóa cửa lại, quyết định không chơi với Quý Vân Tiêu nữa.

Ít nhất là hai tiếng đồng hồ tới sẽ không chơi cùng Quý Vân Tiêu.

Vài ngày sau, chiếc khăn đầu tiên cuối cùng cũng hoàn thành, nhưng nhìn thành phẩm, Tống Thiên Thiên không mấy hài lòng.

Quý Vân Tiêu an ủi cô: “Dù sao đây cũng là lần đầu cậu đan khăn, đan được như vậy đã rất tốt rồi.”

Tống Thiên Thiên nhú mày, không vừa ý: “Nhưng tớ muốn tặng mẹ cái tốt nhất.”

Cô cuộn chiếc khăn lên, xem đi xem lại, càng nhìn càng khó tính: “Chỗ giữa này đan chưa đẹp, cách dùng kim sai, còn cả hoa văn này, bây giờ nhìn cũng thấy trẻ con quá, hình như không hợp để mẹ tớ dùng.”

“Vậy phải làm sao đây?” Quý Vân Tiêu cũng cùng cô đau đầu.

“Còn vài ngày nữa, tớ sẽ đan cái mới thôi.” Tống Thiên Thiên nói là làm, hừng hực khí thế lấy ra cuộn len mới.

Có kinh nghiệm lần trước, lần này Tống Thiên Thiên đan khăn mềm mại và tỉ mỉ hơn hẳn.

Chiếc khăn lần này, cuối cùng Tống Thiên Thiên cũng vừa ý.

“Đóng gói, đóng gói! Chỉ dùng chiếc này thôi!” Cô ôm khăn, neho mắt mơ mộng: “Tớ như thấy mẹ tớ hạnh phúc khi nhận khăn rồi, chắc chắn mẹ sẽ rất cảm động.”

Quý Vân Tiêu không ngừng khen ngợi, khi Tống Thiên Thiên cười tươi vì được khen, cô lại đưa ra phiên bản đầu tiên hỏi: “Cái khăn vải họa tiết phô mai dâu này thì sao xử lý?”

Tống Thiên Thiên nhú mày, tỏ vẻ chê bai: “Cái loại hàng lỗi này tất nhiên phải vứt đi chứ? Sao chị vẫn chưa vứt?”

“Vứt thì tiếc quá, đây là chiếc khăn đầu tiên chúng ta đan cùng nhau mà.” Quý Vân Tiêu nhìn Tống Thiên Thiên, mắt lóe lên sự mong đợi: “Hay là...?”

Tống Thiên Thiên đoán được ý nghĩ của Quý Vân Tiêu, nhưng vẫn giả vờ lạnh lùng, giật lấy chiếc khăn, lạnh lùng nói: “Không có chuyện khác đâu, tôi nói vứt là vứt.”

“Thiên Thiên!”

Nhìn Tống Thiên Thiên đi về phía thùng rác, Quý Vân Tiêu vội đứng dậy đuổi theo, nhưng ngay khi định ngăn lại, Tống Thiên Thiên quay người tại chỗ, quấn chiếc khăn quanh cổ Quý Vân Tiêu hai vòng.

“Nếu chị thích như vậy, thì tặng chị thôi.” Tống Thiên Thiên quay đi, không cho Quý Vân Tiêu thấy nụ cười ngọt ngào đang lóe trên môi cô.

Quý Vân Tiêu vẫn ở phía sau hỏi: “Thật sự tặng tôi sao? Thật không?”

Sau đó, khi Quý Vân Tiêu ra ngoài, cô luôn đeo chiếc khăn phôi mai dâu đỏ, ngay cả khi vào nhà tham dự tiệc sinh nhật của mẹ Tống Thiên Thiên, cô cũng không dỡ tháo ra.

Một số bạn học nhìn thấy vết khuyết trên khăn thì chê bai, Quý Vân Tiêu liền hạ mắt lạnh, vẫn nâng niu chiếc khăn, nói: “Trong mắt tôi, đây là tốt nhất.”

Ở phía không xa, Tống Thiên Thiên nhìn cảnh đó, bỗng dâng lên một cảm xúc khó tả. Mẹ Tống Thiên Thiên bước đến, khoác vai cô cười: “Con đang nhìn gì thế?”

Tống Thiên Thiên lắc đầu, hơi thất vọng.

Cô chỉ đang nghĩ, làm sao cô có thể không thích Quý Vân Tiêu được chứ?

Cô gái xinh đẹp đang ở độ tuổi đẹp nhất, kiêu hãnh, rạng rỡ và tự tin, ngay cả khoe mắt và chân mày cũng toát ra vẻ bướng bỉnh và kiêu ngạo, nhưng chính cô gái ấy, khi đứng trước Tống Thiên Thiên, luôn dịu dàng, nuông chiều, cúi thấp thái độ, lúc nào cũng chăm sóc, yêu thương và bảo vệ cô.

Tống Thiên Thiên nghĩ, tôi không thể không rung động.

Dù có bao nhiêu lần lặp lại, dù ở bất cứ thời không gian nào, chỉ cần nhìn thấy người trước mắt, cô sẽ luôn yêu không hề do dự.

Cô chỉ đơn giản là yêu cô ấy.

Nhưng Quý Vân Tiêu rốt cuộc khi nào mới hiểu ra chứ?

Khi nào Quý Vân Tiêu mới không coi cô là em gái nữa?

Tống Thiên Thiên không biết.

Nhưng cô nghĩ, họ vẫn còn trẻ, cô có thể chờ đợi.

Trong bữa tiệc tối, Quý Vân Tiêu uống rượu say đến bất tỉnh, Tống Thiên Thiên tất nhiên không yên tâm để cô đi một mình, liền đưa cô về biệt thự nhà mình, tháo chiếc khăn ra, nhìn rõ gương mặt xinh đẹp ấy.

Lúc này Quý Vân Tiêu không còn vẻ sắc sảo ra ngoài, cô nhắm mắt ngoan ngoãn nằm trong chăn, làn da ửng hồng vì hơi men, thêm phần quyến rũ.

Tống Thiên Thiên đứng nhìn cô, càng nhìn càng không kìm nén được.

Vai cô run nhẹ, tim đập loạn nhịp, cô run rẩy bò đến bên Quý Vân Tiêu.

Rồi cô cúi xuống, nhẹ nhàng, chậm rãi, hôn lên đôi môi ửng hồng ánh nước của cô gái.

“Tiêu Tiêu chị...”

Đây không phải lần đầu Tống Thiên Thiên hôn cô.

Quý Vân Tiêu hoàn toàn không né tránh, hai người có nhiều tiếp xúc thân thể khác nhau, nên cô đã không ít lần hôn má Quý Vân Tiêu, và Quý Vân Tiêu cũng từng hôn má cô.

Nhưng môi áp vào môi, đây là lần đầu tiên.

Cuối cùng, ước nguyện được thỏa mãn, khóe mắt Tống Thiên Thiên đã ươn ướt, cô nghẹn ngào, chuẩn bị rơi nước mắt, thì nghe thấy tiếng cửa bên cạnh bật mở.

Tống Thiên Thiên trong lòng giật mình.

Cô muốn đứng dậy nhưng đã quá muộn, mẹ Tống Thiên Thiên đã nhìn thấy cảnh cô vừa khóc vừa hôn Quý Vân Tiêu.

Tống Thiên Thiên hoảng hốt bò dậy, muốn giải thích, nhưng không nói được gì, khuôn mặt tái mét.

Là mẹ cô bước tới ôm cô vào lòng.

Mẹ Tống Thiên Thiên ôm cô vào trong ngực, vỗ nhẹ lưng cô, dịu dàng nói: “Đừng sợ, Thiên Thiên, mẹ đây rồi, đừng sợ.”

Trong chớp mắt, nước mắt Tống Thiên Thiên trào ra.

Tối hôm đó, mẹ con cùng nằm bên nhau, Tống Thiên Thiên tâm sự với mẹ.

Cô thẳng thắn nói rằng mình là đồng tính nữ, đồng thời khẳng định cô không thích trẻ con và sau này cũng sẽ không sinh con, cô hồi hộp chờ nghe lời trách móc của mẹ, nhưng chỉ nghe thấy một tiếng thở dài nhẹ.

Mẹ Tống Thiên Thiên ôm cô vào lòng, nói: “Không sao đâu, con yêu, không sao đâu.”

Mẹ Tống Thiên Thiên thở dài: “Thực ra mẹ sớm đã có linh cảm, bởi vì ánh mắt con nhìn Vân Tiêu chưa bao giờ giống khi nhìn người khác, mẹ biết mà.”

Mẹ cô ôm cô nói: “Mẹ biết hết, mẹ hiểu con.”

Nghe mẹ nói vậy, Tống Thiên Thiên lại khóc nức nở: “Nhưng mẹ, mẹ thật sự không thấy con kỳ lạ sao? Con là đồng tính, chỉ thích con gái, Luật hôn nhân đồng tính ở chỗ chúng ta vẫn chưa thông qua, nhiều bậc trưởng bối không thể chấp nhận điều này...”

“Mẹ không phải là những người lớn tuổi đó, hơn nữa thích người cùng giới cũng không phạm pháp, đúng không?” Mẹ Tống Thiên Thiên cười dỗ cô: “Bé yêu, con thích trai hay gái cũng là quyền tự do của con, miễn là đó là lựa chọn xuất phát từ con tim con, miễn là con thật sự hạnh phúc và vui vẻ, thế là đủ rồi, đừng sợ những ý kiến bên ngoài, vì vẫn còn mẹ đây, mẹ sẽ luôn bảo vệ con.”

Tổng Thiên Thiên ôm mẹ khóc nức nở.

Mẹ cô xoa đầu cô, dỗ: “Con cũng đừng lo lắng về các bậc trưởng bối trong nhà, nếu ai dám đem xu hướng tính dục của con ra nói chuyện, mẹ sẽ trực tiếp xông lên giúp con mắng họ.”

Tổng Thiên Thiên vừa khóc vừa nói: “Sao mẹ tốt thế ạ?”

Mẹ cô cười mỉm: “Vì mẹ là mẹ của con mà.”

Bà lại hỏi tiến triển của cô và Quý Vân Tiêu như thế nào, đang phát triển ra sao, nghe con gái nói Quý Vân Tiêu là “thẳng” mà còn thân mật với cô, bà không khỏi tức giận: “Thật đáng ghét.”

Mẹ Tổng Thiên Thiên đầy tức giận nói: “Một cô gái thẳng mà còn ôm ấp con, thế này thế kia, lần sau mẹ không để cô ấy ôm nữa đâu.”

Tổng Thiên Thiên lắc đầu từ chối: “Con không muốn.”

Mẹ cô hơi sốt ruột: “Sao lại không?”

Tổng Thiên Thiên đôi má ửng hồng: “Con chỉ thích ôm cô ấy thôi mà.”

Mẹ cô bắt lực thở dài: “Dù con vui là được... nhưng, nhưng con cũng không thể lúc nào cũng để người ta được lợi dụng đâu.”

Tổng Thiên Thiên kiên quyết tranh luận: “Con cũng đâu phải bị cô ấy chiếm tiện nghi đâu, thật ra là con chiếm tiện nghi cô ấy ấy chứ? Nhưng mà, ai bảo Quý Vân Tiêu cứ suốt ngày tới gần con, cho nên bị con chiếm tiện nghi cũng đáng đời cô ấy.”

Tổng Thiên Thiên nói: “Mẹ yên tâm, con sẽ tự bảo vệ mình, ngoài Vân Tiêu ra, con sẽ không như vậy với ai khác đâu.”

Mẹ Tổng Thiên Thiên đỡ trán: “Không được, hôm nào mẹ vẫn phải giúp con dạy dỗ cô ấy một trận.”

Tổng Thiên Thiên ôm lấy cánh tay bà làm nũng: “Đừng mà.”

Mẹ Tổng Thiên Thiên hận sắt không thành thép: “Bây giờ còn chưa yêu đương chính thức gì mà tâm đã nghiêng hẳn về phía người ta rồi à?”

Tổng Thiên Thiên tựa đầu lên vai bà, giọng ngọt ngào: “Đương nhiên là không thể rồi, trong lòng con, mẹ mãi mãi là số một, Quý Vân Tiêu chỉ có thể xếp thứ hai.”

Mẹ Tổng Thiên Thiên nhướn mày: “Thật không?”

Tổng Thiên Thiên: “Phải thật chứ ạ, sau này nếu hai người có mâu thuẫn mẹ vợ nàng dâu, con nhất định không nói hai lời mà đứng về phía mẹ!”

Mẹ Tổng Thiên Thiên lắc đầu: “Mẹ và Vân Tiêu quan hệ tốt như thế, sao có thể có mâu thuẫn mẹ vợ nàng dâu được? Hơn nữa như vậy không phải là làm con khó xử à? Mẹ sẽ không làm chuyện khiến con gái khó chịu đâu.”

Tổng Thiên Thiên cười: “Con biết ngay mẹ con là người hiểu lý lẽ nhất mà.”

Mẹ Tổng Thiên Thiên nhéo chóp mũi cô: “Vậy ra con nói sẽ không nói hai lời mà đứng về phía mẹ là giả à?”

Tổng Thiên Thiên nũng nịu với bà: “Nhưng con yêu mẹ nhất thì là thật mà.”

.....

Mọi thứ trong giấc mơ đều rất rõ ràng, Lâm Thiên Vi thậm chí còn có thể cảm nhận được sự ấm áp ấy.

Trong mơ, khi còn là Tổng Thiên Thiên, tình cảm cô dành cho mẹ sâu nặng đến thế, thậm chí Quý Vân Tiêu cũng bị xếp sau, tại sao bây giờ lại khác rồi?

Đáp án rõ ràng như sắp bật ra, nhưng ngay sau đó, thế giới trong mơ đảo lộn thay đổi, trong cơn choáng váng vô tận, tất cả ký ức đẹp đẽ thuộc về quá khứ bị vặn xoắn rồi rơi vào vực sâu không thấy đáy.

Lâm Thiên Vi lại một lần nữa bị chuông báo thức đánh thức, cô mơ hồ vẫn còn cảm nhận được hương vị hạnh phúc trong mơ, nhưng về nội dung giấc mơ, cô lại không nhớ nổi dù chỉ một chút xíu.

Lâm Thiên Vi bỗng thấy trong lòng trống rỗng.

Cô mơ hồ nhận ra mình đã quên mất một điều rất quan trọng, nhưng đó là gì?

Rốt cuộc là gì?

Tại sao cô lại không nhớ ra?

Ngay khi Lâm Thiên Vi còn đang ngẩn người, một tiếng hét chói tai từ phòng bên cạnh xé tan sự yên tĩnh, cũng kéo suy nghĩ của cô trở về.

Cô ần ần thái dương, quyết định đứng dậy, vừa mở cửa đã nghe thấy giọng Kiều Hi gần như súp ồ: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy? Sao tôi lại ngủ cùng cô? Tối hôm qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Lâm Thiên Vi nhướn mày một chút.

Có lẽ do tiếng ồn bên phòng bên giảm bớt phiền não, Lâm Thiên Vi cũng dần thoát khỏi tâm trạng buồn bực, cô bước về phía nguồn phát ra tiếng động, thấy cửa không khóa nên nhẹ nhàng đẩy ra.

Kiều Hi đang áp chế Trình Chỉ Di, cô ấy véo vào gương mặt xinh đẹp của Trình Chỉ Di, chất vấn: “Cô cố tình đúng không? Trình Chỉ Di, cô đã thèm muốn tôi từ lâu rồi phải không? Bình thường cứ đối đầu với tôi là để thu hút sự chú ý của tôi sao?”

Trình Chỉ Di nắm cằm cô ấy, cười khế trong cổ họng: “Tiểu thư Kiêu, cô tỉnh táo một chút đi.”

Kiều Hi tức giận: “Tôi tỉnh táo ư? Tôi thấy cô mới phải tỉnh táo một chút mới đúng! Tôi nói cho cô biết, đừng nghĩ dùng cách này tôi sẽ thích cô! Mơ đi, tôi tuyệt đối không thể và cũng sẽ không chịu trách nhiệm với cô đâu!”

Hai người bọn họ thậm chí không hề nhận ra Lâm Thiên Vi đã bước vào. Lâm Thiên Vi đứng nhìn một lúc cảnh ồn ào đó, rồi lắc đầu bỏ đi.

Cô đột nhiên rất nhớ Quý Vân Tiêu.

Không biết Quý Vân Tiêu đang làm gì, cũng không biết cô ấy có nhớ mình không.

Hoa hồng Quý Vân Tiêu gửi hôm qua vẫn đặt dưới lầu, vẫn tươi thắm rực rỡ, sắc màu rực rỡ, Lâm Thiên Vi nhìn lướt qua một cái, bỗng quyết định:

Cô nghĩ, nếu Quý Vân Tiêu lại tỏ tình với cô một lần nữa, nếu Quý Vân Tiêu nói một lần nữa rằng thích cô, nếu Quý Vân Tiêu hỏi cô có muốn bên nhau không, thì cô nhất định sẽ nói với Quý Vân Tiêu: “Chị đồng ý.”

Editor: sao cái độn ly hôn trong văn án vẫn chưa tới v huhu

Chương 55

Chương 55

Trăng sáng treo giữa trời, bóng cây rợp rập.

Eilene lái xe đưa Quý Vân Tiêu đến cổng một trang viên, ánh mắt lộ vẻ lo lắng mơ hồ.

Quý Vân Tiêu nhận ra cô muốn nói nhưng lại thôi, liền cười hỏi: “Sao vậy?”

Eilene hỏi: “Cô có một mình, thật sự ổn chứ?”

Quý Vân Tiêu vẻ thản nhiên: “Không sao đâu.”

Eilene thở dài: “Tôi nghe nói cô Nora kia... ăn cả nam lẫn nữ...”

Quý Vân Tiêu khẽ nhếch môi: “Không sao, cô ấy không làm gì được tôi đâu.”

Eilene: “Không thể tìm người khác hợp tác sao?”

Quý Vân Tiêu bình thản giải thích: “Cô ấy là người phù hợp nhất.”

Nghe vậy, Eilene không còn cản trở, chỉ theo đến cổng trang viên.

Rồi Eilene bị chặn lại.

Hai vệ sĩ trong bộ vest chỉnh tề đứng trước cổng, mặt không biểu cảm, nói với Eilene: “Tiểu thư Nora chỉ mời một người thôi.”

“Đừng lo,” Quý Vân Tiêu nhìn Eilene, nhẹ giọng nói: “Cô về trước đi.”

Cánh cổng vàng hoa văn tinh xảo mở ra hai bên, một chiếc xe sang đỗ trước mắt, tài xế bước xuống, mở cửa kính lịch sự nói: “Tiểu thư Quý, mời cô.”

Quý Vân Tiêu chậm rãi ngồi vào ghế sau.

Trang viên này cực kỳ xa hoa, diện tích rộng lớn, xe chạy trên con đường trải thảm cỏ mềm mọng vài phút rồi dừng lại, Quý Vân Tiêu lại đi bộ thêm một đoạn mới đến được nơi cần đến.

“Cô đi bên này.”

Người hầu dẫn Quý Vân Tiêu vòng qua một biệt thự, đến khu vườn trong sân.

“Tiểu thư Nora đang chờ cô ở phía trước.”

Lúc này đã là nửa đêm, toàn bộ khu vườn vẫn sáng rực, đi qua một đoạn đường hai bên trồng hoa hồng, bể bơi sang trọng liền hiện ra trước mắt.

Một người phụ nữ tóc vàng, gương mặt tinh xảo, vóc dáng hoàn hảo đang bơi trong hồ. Cô ấy nhanh nhẹn tách nước rồi lặn xuống, chẳng bao lâu lại nổi lên, như một con cá tự do lượn lờ trong làn nước.

Quý Vân Tiêu nhướn mày, không nhìn được cười.

Cô không để ý dáng hình đó mà đi đến bàn tiệc, tự rót một ly rượu đỏ, thông thả nhắm nháp.

Cuối cùng người phụ nữ ấy bước ra khỏi hồ, mặc bộ bikini gợi cảm, giờ tay lau mái tóc vàng ngắn còn ướt, giọng nói đầy mê hoặc: “Quý tiểu thư, xin chào.”

Quý Vân Tiêu mỉm cười nhẹ, giọng bình thản: “Chào, Nora.”

“Có muốn cùng chơi không, tôi đã chuẩn bị đồ bơi cho cô rồi.” Nora vứt khăn tắm, vỗ tay, liền có người hầu đẩy giá treo quần áo đến bên Quý Vân Tiêu.

Nora chớp mắt đôi mắt xanh trong như hồ nước, móng tay đỏ hồng vuốt qua hàng loạt đồ bơi, cuối cùng chọn một bộ ren, đưa tới trước mặt Quý Vân Tiêu.

“Thử bộ này xem? Đây là size của cô.” Nora cong môi đỏ, nụ cười ẩn ý nhìn cô, ánh mắt thoáng qua lại mang theo chút quyến rũ và phóng túng tự nhiên.

“Không cần đâu.” Quý Vân Tiêu vẫy tay, ra hiệu cho Nora: “Cho họ xuống đi, tôi muốn nói chuyện riêng với cô.”

Nora tò mò nhìn cô: “Ồ?”

Cô vẫn cho người hầu rời đi.

Trong không gian rộng lớn giờ chỉ còn lại hai người, Nora cầm ly rượu đỏ bên cạnh, tiến đến chạm ly với Quý Vân Tiêu, giọng nhấn: “Quý tiểu thư muốn nói chuyện gì với tôi?”

Quý Vân Tiêu thản nhiên nhả ra hai chữ: “Kinh doanh.”

Nora cười nhẹ, không để tâm, đặt đôi tay mềm mại như không xương lên vai Quý Vân Tiêu, giọng trầm: “Chuyện kinh doanh chúng ta có thể bàn sau, Quý tiểu thư chẳng lẽ không tò mò tại sao tôi mời cô đến?”

Quý Vân Tiêu mặt lạnh, gạt tay cô ra.

Cô lạnh lùng nói: “Cô hãy hiểu một điều, hôm nay tôi đến đây không phải vì cô mời, mà vì tôi chọn cô.”

Nora rõ ràng chưa hiểu ý cô, còn muốn tiến lại gần, ánh mắt đầy căm dỗi: “Vậy là Quý tiểu thư cũng có cảm tình với tôi? Xem ra chúng ta là lựa chọn lẫn nhau, sao không cùng bơi một chút?”

“Phải bắt tôi chơi trò đó sao?” Quý Vân Tiêu né tránh chạm vào, cong môi nhưng mắt không hề ám áp, rồi chuyển đề: “Cũng được, nhưng bơi chẳng có gì thú vị. Tôi nghe nói gần đây cô mê võ Vịnh Xuân, sao chúng ta không giao đấu một chút?”

Nora cười sâu hơn: “Được thôi.”

Nora rất hứng thú với Quý Vân Tiêu.

Cách đây không lâu, tại buổi thử rượu, cô cũng có mặt, tận mắt chứng kiến phong thái của Quý Vân Tiêu, khó mà không sinh lòng khác.

Vì vậy, cô đưa cho Quý Vân Tiêu một tấm thư mời.

Quý Vân Tiêu quả thật cũng đồng ý, nên mới có cuộc gặp hôm nay.

Nora sấy tóc khô, thay bộ đồ thể thao, cô còn định nhờ người đưa cho Quý Vân Tiêu một bộ quần áo tập, nhưng Quý Vân Tiêu đã cởi áo vest, bên trong là áo thể thao ngắn tay.

Nora nhướn mày: “Có chuẩn bị từ trước à?”

Quý Vân Tiêu không trả lời, chỉ giơ tay làm động tác lịch sự: “Mời cô.”

Nora bước lên sàn đấu quyền anh trước.

Trước khi bắt đầu, cô tưởng buổi gặp này sẽ là trò quyền rũ đầy ám muội, nhưng đến khi bắt đầu, mới nhận ra Quý Vân Tiêu thật sự đến để dạy cho cô một bài học.

Lần nữa bị hạ đo ván, khuôn mặt của Nora tràn đầy uất hận. Bảo vệ định bước tới giúp, nhưng Nora vốn kiêu ngạo, lúc này làm sao chịu được sự giúp đỡ từ người khác?

Nhưng cô ra chiêu liên tiếp, dùng hết những gì đã học, cuối cùng thậm chí bất chấp mọi thủ đoạn chỉ để hạ gục Quý Vân Tiêu. Thế nhưng, dù vậy, cô vẫn không thể gây tổn thương dù chỉ một chút cho Quý Vân Tiêu, mà còn bị Quý Vân Tiêu đánh ngược lại.

Cách Quý Vân Tiêu tỏ ra không thương tiếc rõ ràng chứng minh rằng, cô hoàn toàn không hề quan tâm đến Nora.

Đôi mắt của Nora đã bùng lên ngọn lửa, cô gần như đã tới giới hạn chịu đựng, chuẩn bị tìm cách dạy cho Quý Vân Tiêu một bài học, thì Quý Vân Tiêu khéo léo nhảy xuống sàn đấu, lôi từ túi vest ra một chiếc USB.

“Xem cái này trước đi.” Quý Vân Tiêu đưa USB đến trước mặt cô.

Nora thờ hờn: “Cái này là gì?”

Quý Vân Tiêu nhếch môi: “Ngay từ khi tới, tôi đã nói, tôi đến đây để bàn chuyện kinh doanh.”

Ánh mắt Nora lóe lên sự cảnh giác, cô không nhận lấy.

“Xem đi,” Quý Vân Tiêu đặt USB xuống, giọng lạnh lùng: “Đây là thứ cô muốn.”

Trước khi rời đi, Nora còn nửa tin nửa ngờ, khi kiểm tra USB xong quay lại, mắt cô sáng rực.

Ban đầu khi gọi Quý Vân Tiêu tới, cô chỉ mang tâm lý xem người khác như trò chơi, ánh mắt đầy trêu chọc. Nhưng giờ đây, cô buộc phải nghiêm túc với người phụ nữ trước mặt.

“Những thứ trong này cô lấy bằng cách nào?” Nora nghiêm túc hỏi.

Quý Vân Tiêu giọng thông thả: “Dùng bản lĩnh mà có được.”

Nora híp mắt: “Còn phần còn lại thì sao?”

“Dĩ nhiên cũng có thể giao cho cô,” Quý Vân Tiêu dừng lại một nhịp khi nói, “nhưng... tôi có điều kiện.”

Nụ cười của Nora rộng ra: “Tôi hiểu mà, cứ nói điều kiện đi.”

...

Nora trực tiếp tiễn Quý Vân Tiêu ra cổng khu biệt thự, cô còn muốn gọi tài xế đưa Quý Vân Tiêu đi, nhưng Quý Vân Tiêu từ chối.

Eilene vội vàng chạy tới, thấy thần sắc Quý Vân Tiêu bình thường, không có gì bất thường, mới thở phào nhẹ nhõm.

“Việc tôi hứa với cô sẽ sớm thực hiện xong, cũng hy vọng Lâm Thiên Vi sẽ giữ đúng lời hứa.”

Nora vẫn giữ nguyên vẻ gợn cảm và sắc sảo thường thấy, nhưng khi đối diện với Quý Vân Tiêu, rõ ràng cô ấy nghiêm trang hơn hẳn.

Eilene mặc dù thắc mắc, lúc đó không tỏ ra gì, mãi đến khi lên xe mới hỏi Quý Vân Tiêu: “Nora có làm khó cô không?”

Quý Vân Tiêu mỉm cười nhẹ: “Cô ấy không dám đâu.”

Trong mắt Eilene hiện lên vẻ ngạc nhiên.

Nora là một nhân vật không tầm thường, nhưng nghe giọng Quý Vân Tiêu, có vẻ cô ấy thực sự chẳng coi Nora ra gì.

Nhớ đến cách hành xử của Quý Vân Tiêu, Eilene chợt hiểu ra: “Cô không chỉ vẽ tranh cho cô ấy, cô còn có chiêu khác nữa?”

Quý Vân Tiêu: “Tất nhiên rồi.”

Cô chợt nhớ ra điều gì đó, bật cười từ tận đáy lòng, khoe mắt và đường nét trên mặt cũng trở nên mềm mại.

“Vợ tôi ghen dữ lắm, nếu tôi thực sự đồng ý về chân dung cho Nora, khi tôi về nhà cô ấy chẳng phải nổi giận với tôi sao?”

Eilene cũng cười theo: “Quả nhiên cô yêu nhất Tổng Giám đốc Lâm.”

Quý Vân Tiêu sửa lại: “Tôi không yêu nhất cô ấy, tôi chỉ yêu cô ấy thôi.”

Khi Eilene hỏi lại chiêu bài của cô là gì, Quý Vân Tiêu nói với cô ấy rằng cô đã đưa cho Nora một chiếc USB.

Eilene hỏi: “Trong USB là gì?”

Quý Vân Tiêu bình thản đáp: “Là bí mật kinh doanh của đối thủ cô ấy.”

Eilene quá sốc, suýt nữa đâm vào cây phía trước, cô vội phanh gấp, kéo phanh tay xong mới nhìn Quý Vân Tiêu, giọng thay đổi: “Cô lấy được bằng cách nào?”

Quý Vân Tiêu nhướn mày: “Bí mật.”

Cô chỉ tay về phía trước, vẫn giữ vẻ nhẹ nhàng: “Cô còn lái được không? Nếu không, để tôi lái thay.”

Eilene vội đáp: “Tôi được mà.”

Sau khi ổn định lại tâm trạng, Eilene thở phào, thốt lên: “Vân Tiêu, tôi vẫn chưa hiểu rõ cô đủ đâu.”

Quý Vân Tiêu quay sang nhìn ra ngoài cửa sổ, mỉm cười nhẹ.

Cô nhớ Lâm Thiên Vi.

.....

Đến ngày thứ mười kể từ khi chia tay, Quý Vân Tiêu vẫn chưa về. Nghĩ đến lúc Quý Vân Tiêu đi, cô nói khoảng mười ngày, không phải đúng mười ngày, Lâm Thiên Vi lại cảm thấy chán nản.

Ngày thứ mười một và thứ mười hai, Quý Vân Tiêu gửi đến cô hai bó hoa, đều là hoa hồng tươi thắm. Lâm Thiên Vi nhận được, tuy vui mừng nhưng nỗi nhớ lại càng dâng trào.

Cô thậm chí muốn bay sang Paris tìm Quý Vân Tiêu.

Nhưng kế hoạch đó cuối cùng không thực hiện được.

Bởi vào sáng ngày thứ mười ba kể từ khi chia tay, Lâm Thiên Vi mở mắt, nhìn thấy trước mặt là một bó hoa mẫu đơn trắng đang nở rộ.

Cô mơ màng ngủ gật, đang chớp mắt, thì từ phía sau có một cánh tay trắng nõn nhưng đầy sức mạnh vòng qua cô.

Một giọng nói quen thuộc vang lên từ phía sau, gọi cô: “Chào buổi sáng, vợ yêu.”

Lâm Thiên Vi bỗng mở to mắt.

Cô không dám tin, quay người lại, nhìn vào đôi mắt long lanh chứa đầy nụ cười.

Bao ngày nhớ nhung cuối cùng đã vỡ òa, Lâm Thiên Vi không còn giữ gìn sự dè dặt hay khéo léo, trực tiếp lao vào vòng tay người phụ nữ ấy, ôm chặt lấy cô.

“Tiêu Tiêu...”

“Ừ, tôi đã về rồi.”

Chương 56

Chương 56

Quý Vân Tiêu đã trở về.

Lâm Thiên Vi không chắc mình có đang mơ hay không.

Cô ôm người phụ nữ ấy một lúc lâu mới ngẩng đầu lên, dùng móng tay nhẹ nhàng vuốt qua đường hàm tình tế của cô, nhẹ nhàng hỏi: “Có đau không?”

Quý Vân Tiêu lắc đầu, nói: “Không đau đâu.”

Khoé môi Lâm Thiên Vi khẽ cong lên một đường cong khó nhận ra rồi nhanh chóng biến mất, cô thu lại nụ cười, lạnh lùng nói: “Nếu không đau thì chắc tôi vẫn đang mơ, vậy thì cứ tiếp tục ngủ thôi.”

Nói xong, Lâm Thiên Vi quay người lại, chỉ để lại phía sau Quý Vân Tiêu một bóng lưng.

Quý Vân Tiêu vội vàng đứng dậy ôm lấy cô, mỉm cười: “Không phải mơ đâu, tôi thực sự đã về rồi.”

Lâm Thiên Vi kéo chăn che mặt, giọng vẫn còn vẻ lười biếng và khàn khàn lúc mới thức: “Vậy sao về mà không báo trước cho tôi biết?”

Quý Vân Tiêu đặt cằm lên vai cô, nhẹ nhàng cười: “Vì muốn tạo cho cô một bất ngờ.”

Rèm cửa đã được kéo ra, ánh nắng ấm áp từ khung cửa trong vắt tràn vào, rọi lên khuôn mặt của những người yêu nhau sau thời gian xa cách, dễ dàng tạo nên một chút không khí ngọt ngào, gợi cảm.

Quý Vân Tiêu đặt tay lên lông mày Lâm Thiên Vi, thì thầm: “Nhớ chị quá.”

Người trong tim cô vẫn đẹp đến thế, dù không trang điểm, chỉ cần mặt mộc với những đường nét tinh tế sống động cũng đủ khiến cô bối rối.

“Thiên Vi...”

Nhịp thở của Quý Vân Tiêu trở nên gấp gáp.

Cô hạ mắt, nửa nhắm nửa mở, nâng khuôn mặt mềm mại ấy định hôn nhưng vừa chạm vào thì Lâm Thiên Vi quay đi, để cô hụt hẫng.

“Đừng hôn.” Lâm Thiên Vi liếc cô, dùng ngón tay trắng nõn chặn đôi môi đỏ rực, hơi ngượng: “Tôi chưa đánh răng.”

Quý Vân Tiêu ôm cô, nũng nịu: “Không sao đâu.”

Lâm Thiên Vi lắc đầu: “Có sao.”

“Vậy được thôi.” Quý Vân Tiêu không ép nữa, chỉ áp má vào má cô, thở dài: “Thật sự nhớ cô quá.”

Lâm Thiên Vi lại ngượng, còn muốn núp vào chần, nhưng Quý Vân Tiêu không để cô được như ý.

Quý Vân Tiêu nắn vai cô, nói: “Cô hãy nhắm mắt lại trước đi.”

Lâm Thiên Vi liếc cô, khuôn mặt xinh đẹp hơi cau lại: “Tôi đã nói rồi, không được hôn.”

Quý Vân Tiêu cười khế: “Không phải để hôn cô đâu.”

Lông mi dài và dày của Lâm Thiên Vi rung lên hai nhịp, cô nhìn Quý Vân Tiêu hỏi: “Vậy là để làm gì?”

Quý Vân Tiêu giả tạo bí ẩn: “Cô nhắm mắt lại sẽ biết thôi.”

Ánh mắt của cô quá chói bỏng, lại gần như chạm vào nhau, Lâm Thiên Vi cảm nhận rõ ràng thứ tình yêu rực nóng đó, cô vội vã nhắm mắt lại, chờ đợi bước tiếp theo của Quý Vân Tiêu.

Liệu cô định làm gì đây?

Lâm Thiên Vi mơ hồ nghe thấy âm thanh hộp được mở ra, chẳng bao lâu, tai cô cảm nhận được một chút lạnh mát.

“Là bông tai à?” Lâm Thiên Vi giọng cao lên.

“Ừ, là quà tặng cô.” Quý Vân Tiêu giúp cô đeo xong, mỉm cười nói: “Có thể mở mắt ra rồi.”

Lâm Thiên Vi mở mắt, chạm tay vào đôi bông tai vừa đeo.

Cô cũng không đoán ra được đó là gì.

Cô định đứng dậy soi gương, vừa ngồi dậy, Quý Vân Tiêu đã tinh tế đưa cho cô một chiếc gương.

Đó là một đôi bông tai bằng ngọc bích, được khắc thành hình lông vũ, thiết kế tinh giản, không có chi tiết rườm rà, nhìn vừa tinh khiết vừa thanh nhã, lại trong trẻo.

Trái tim Lâm Thiên Vi khẽ rung lên.

Cô chưa từng thấy trang sức giống thế, nhưng đôi bông tai trước mắt khiến cô cảm thấy quen thuộc.

Như thể đôi bông tai này vốn thuộc về cô, như thể nó đương nhiên phải thuộc về cô.

Lâm Thiên Vi đứng lặng một lúc lâu, khi tỉnh lại, ngón tay cô vẫn đặt trên đôi bông tai bằng ngọc bích.

Quý Vân Tiêu ôm cô từ phía sau, nhẹ nhàng hỏi: “Cô thích không?”

Ánh mắt Lâm Thiên Vi vẫn dán vào tai mình, chỉ thấy ánh sáng xanh mát lấp lánh, lung linh như sóng biển, càng làm da gò má cô trắng sáng hơn.

Lâm Thiên Vi khẽ cong môi, thành thật trả lời: “Rất thích.”

Khoảnh khắc đó, Quý Vân Tiêu như trở về với thế giới xưa.

Mùa đông năm lớp 12, cô đã tặng mẹ của Tống Thiên Thiên một món đồ thủ công bằng ngọc bích làm quà sinh nhật. Khi Tống Thiên Thiên biết chuyện, cô chỉ thốt ra một câu: “Cứ tưởng là tặng mình cơ mà.”

Sau đó Tống Thiên Thiên không để ý, nhưng Quý Vân Tiêu lại nhớ trong lòng.

Cô chọn một khối ngọc bích tốt nhất, khéo léo khắc thành một đôi bông tai hình lông vũ, còn dự Tống Thiên Thiên nhầm mắt lại, tự tay đeo lên tai cô.

Khi đó Tống Thiên Thiên ánh mắt long lanh, nói câu giống hệt lời Lâm Thiên Vi bây giờ: “Rất thích.”

Lâm Thiên Vi nói: “Tôi thích lắm.”

Quý Vân Tiêu bất giác siết chặt ôm cô: “Thiên Vi...”

Giọng cô thấp, mà Lâm Thiên Vi đang vui mừng nên không phản bác, chỉ dùng đầu ngón tay vuốt đôi bông tai ngọc bích, chăm chú ngắm khá lâu, rồi mới nhận ra hỏi: “Cô ôm tôi chặt vậy làm gì?”

“Xin lỗi, có làm đau cô không?” Quý Vân Tiêu thả tay.

“Không đau chút nào cả.” Lâm Thiên Vi thoát ra khỏi vòng tay, xuống giường đi đến gương soi, ngắm mình một lúc lâu.

“Cái bên còn lại đâu? Chắc không phải chỉ một bên thôi chứ?” Lâm Thiên Vi quay lại hỏi Quý Vân Tiêu.

Quý Vân Tiêu đi về phía cô, giải thích: “Thời gian hơi gấp, bên còn lại tôi chưa khắc xong.”

Lâm Thiên Vi phản ứng hai giây, nhìn cô khó tin, giọng thay đổi: “Đừng nói là cô tự khắc ra à?”

Quý Vân Tiêu nhướn mày, nói với cô: “Ừ, tôi thừa nhận luôn, thực ra thân phận thật sự của tôi là một bậc thầy điêu khắc ngọc bích.”

Lâm Thiên Vi nhú mày.

Cô tháo đôi bông tai xuống, đặt trong lòng bàn tay, sờ từng đường vân, cô vẫn rất thích, nhưng hơi trách móc một chút: “Cô sao cái gì cũng biết vậy?”

Quý Vân Tiêu không dám giấu nữa, vội giải thích: “Chỉ là một chút sở thích cá nhân thôi.”

“Có bị thương không?” Lâm Thiên Vi nâng tay cô lên xem kỹ, phát hiện lòng bàn tay có một vết sẹo nhỏ, mày cô càng nhíu lại.

Lâm Thiên Vi đã hơi lo lắng: “Sờ thích này của cô có hơi nguy hiểm à?”

Quý Vân Tiêu nghiêng sát tai cô, giọng cuối câu đầy quyến rũ: “Yên tâm, không ảnh hưởng gì đến công việc đâu.”

Lâm Thiên Vi nhướn mi dài nhìn cô một cái, lạnh lùng.

Cô không biểu lộ cảm xúc gì, nhưng vành tai hơi đỏ, cô trách Quý Vân Tiêu: “Tôi nghiêm túc đây, cô đừng có đùa cợt.”

Quý Vân Tiêu lập tức nghiêm giọng: “Không có gì nguy hiểm đâu, lần này tôi hơi vội nên mới làm trầy tay một chút, bình thường sẽ không xảy ra chuyện này đâu.”

Lâm Thiên Vi mày vẫn không giãn: “Sao cô phải vội như vậy?”

Quý Vân Tiêu nắm tay cô, đặt trong lòng bàn tay mình, nhẹ nhàng nói: “Vì muốn kịp lúc về để đeo cho cô.”

Lâm Thiên Vi thực sự không biết phải nói gì.

Khối ngọc bích thô đó cũng là mua được từ buổi đấu giá, tuy kích thước không lớn nhưng chất lượng tuyệt hảo, vừa đủ để khắc thành một đôi bông tai.

Quý Vân Tiêu nhìn thấy là lập tức có ý tưởng.

Những món đồ từ thế giới cũ không thể mang sang đây, nhưng những gì trước đây thuộc về Thiên Thiên, thì giờ đây Thiên Vi cũng nên có.

“Cái bên còn lại đừng vội khắc, cẩn thận đừng làm đau tay.” Lâm Thiên Vi không vui nói.

“Ừ, tôi sẽ cẩn thận, cảm ơn vợ đã quan tâm.” Quý Vân Tiêu mỉm cười.

Nhìn gương mặt ấy, Lâm Thiên Vi lại nổi lên một chút tâm tư khác, cô không dám nhìn nữa, đeo lại đôi bông tai, một mình đi vào nhà tắm.

Quý Vân Tiêu trở lại, niềm vui không chỉ có Lâm Thiên Vi, mà còn có Lâm Du Nhiên, cô bé nhỏ xinh như búp bê, được Quý Vân Tiêu bế trong tay, miệng tay kể lể rộn ràng mấy ngày vừa qua.

Cô còn nhấn mạnh chuyện hôm đó Trình Chỉ Di và Kiều Hi không mặc quần áo mà nằm cùng nhau.

Bên cạnh, cô bảo mẫu chăm sóc Lâm Du Nhiên, nghe thấy chuyện này, lập tức đỏ mặt, còn phải dỗ cô bé: “Hai chị của con chỉ đang chơi trò chơi thôi mà.”

Quý Vân Tiêu lại không đồng tình, nhú mày nghiêm túc nói: “Đó không phải là chơi trò chơi.”

Lâm Du Nhiên đã sáu tuổi, so với việc để con bé tự tiếp nhận những quan niệm sai lầm từ các kênh khác, chi bằng nghiêm túc dạy cho cô bé một bài học giáo dục giới tính.

Quý Vân Tiêu tìm một video giáo dục đáng tin trên mạng, vừa phát vừa giảng giải cho Lâm Du Nhiên nghe, đồng thời trả lời mọi thắc mắc. Người dì chăm sóc Lâm Du Nhiên vẫn cảm thấy không cần thiết phải nói chuyện này với một đứa trẻ nhỏ như vậy, nhưng bà cũng không dám cắt ngang Quý Vân Tiêu, chỉ đành đi báo cho Lâm Thiên Vi.

Lâm Thiên Vi lại lạnh giọng nói: “Vợ tôi làm không sai, đừng cản cô ấy.”

Thật ra chuyện này cô nên để tâm hơn, nhưng đối với Lâm Du Nhiên, cô dường như thực sự không chu đáo bằng Quý Vân Tiêu.

Lâm Thiên Vi đến bên hai người, cũng không xen vào, chỉ yên lặng nghe giảng cùng. Lâm Du Nhiên chớp chớp đôi mắt to tròn như nho, nghe xong lời dạy của Quý Vân Tiêu liền ngoan ngoãn nói: “Chị yên tâm, em sẽ tự bảo vệ mình.”

Quý Vân Tiêu xoa đầu cô bé, mỉm cười nói: “Du Nhiên ngoan nhất.”

Mấy người cùng ăn sáng xong, Quý Vân Tiêu lái xe đưa Lâm Thiên Vi đến công ty.

Trên đường, nghĩ đến Kiều Hi và Trình Chỉ Di, Quý Vân Tiêu bật cười khế: “Không ngờ bọn họ cuối cùng vẫn dính nhau.”

Lâm Thiên Vi liếc nhìn cô, giọng nhạt: “Cái gì gọi là cuối cùng vẫn dính nhau?”

Quý Vân Tiêu không thể nói chuyện thế giới khác, nên bình thản đáp: “Vi nhìn họ giống vợ vợ lắm.”

Lâm Thiên Vi khế cong môi: “Tôi cũng nghĩ vậy.”

Đỗ xe xong, Quý Vân Tiêu không rời đi mà lại theo Lâm Thiên Vi vào thang máy.

Lâm Thiên Vi không biết cô định làm gì, nhưng cũng không ngăn cản.

Mãi đến khi vào văn phòng, Lâm Thiên Vi mới nhàn nhạt hỏi: “Cô theo tôi làm gì?”

Quý Vân Tiêu nháy mắt với cô: “Chút nữa cô sẽ biết.”

Chẳng bao lâu sau, quản lý của Trình Chỉ Di đưa cô ấy đến, dứt khoát ký hợp đồng. Lâm Thiên Vi chứng kiến tất cả, đợi mọi người rời đi mới nhìn Quý Vân Tiêu: “Cô thật sự lấy được Thịnh Kỳ Giải Trí rồi à?”

Quý Vân Tiêu gật đầu, trên mặt đầy biểu cảm chờ khen, còn hỏi: “Tôi có giỏi không?”

Lâm Thiên Vi khẽ cong môi, tiến lại gần, đứng ở nơi có thể hòa vào hơi thở của cô, không trả lời mà hỏi ngược: “Làm sao mà cô làm được vậy?”

“Muốn biết không?” Quý Vân Tiêu lại tiến lên một bước, đầu mũi giày khẽ chạm vào mũi giày của cô.

Lâm Thiên Vi giờ tay chọc vai cô, lạnh lùng hờn dỗi: “Đừng có giấu nữa.”

Quý Vân Tiêu vốn định nói, nhưng đúng lúc đó chuông điện thoại reo lên. Cô cúp máy, định mở miệng tiếp, thì điện thoại lại kiên trì gọi đến.

Lâm Thiên Vi quay đi: “Mau nghe đi.”

Quý Vân Tiêu thản nhiên: “Không cần thiết.”

“Tại sao không cần, chẳng lẽ là nợ tình cô gây ra ở Paris à?” Lâm Thiên Vi nheo mắt, ánh nhìn lạnh lẽo.

Quý Vân Tiêu giờ tay đầu hàng: “Vợ à, tôi tuyệt đối trung thành với cô.”

“Vậy thì nhanh chóng nghe đi,” Lâm Thiên Vi nhướn mày lên một chút, lạnh lùng nói: “Nhớ bật loa ngoài.”

Chương 57

Chương 57

Cuộc gọi đến là một số lạ, Quý Vân Tiêu cũng không biết là ai.

Để chứng minh mình trong sạch, Quý Vân Tiêu đã nhắc máy.

Cô bật loa ngoài, nhanh chóng một giọng nói gọi cảm và pha chút trách yêu vang lên: “Chị yêu ơi, Vân Tiêu, phải làm sao đây? Chỉ mới chia tay chị một ngày mà em đã không thể tìm lòng nhớ chị rồi.”

Khuôn mặt Lâm Thiên Vi bên cạnh bỗng thay đổi, Quý Vân Tiêu nhìn thấy cũng giật mình, tim lập tức đập nhanh.

Cô liền lạnh lùng quát: “Đừng nói những lời lạ lùng với tôi, chúng ta quen nhau à?”

“Cô thật lạnh lùng,” Nora cười vang như tiếng chuông bạc, cô ấy cười một lúc lâu mới tiếp tục: “Nhưng thật hiếm khi nghe được giọng nói hoảng hốt như vậy của cô Quý Tiểu Thư, chẳng lẽ vợ xinh đẹp của cô hiện đang ở bên cạnh cô sao?”

Quý Vân Tiêu vốn không muốn kéo Lâm Thiên Vi vào chuyện này, nhưng Lâm Thiên Vi đã bước tới bên cô, dùng hai ngón tay nhẹ nhàng kẹp lấy điện thoại của cô, đôi môi đỏ mọng mềm mại mở ra khẽ nói không tiếng: “Đưa tôi.”

Quý Vân Tiêu đành buông tay.

Lâm Thiên Vi liếc cô một cái, tắt loa ngoài, đưa điện thoại lên tai và nói: “Xin chào, tôi đây, xin hỏi cô tìm vợ tôi có chuyện gì?”

Quý Vân Tiêu không biết Nora nói gì tiếp theo, cô chỉ thấy khóe môi Lâm Thiên Vi cong lên một đường cong đầy nguy hiểm, ánh mắt cực lạnh nhưng diện mạo lại cực kỳ quyến rũ.

Quý Vân Tiêu vô tội nhưng sợ Nora nói lung tung khiến Lâm Thiên Vi hiểu lầm, cô muốn tiến lên gọi: “Vợ ơi.....”

Lâm Thiên Vi đưa tay mềm mại, thon thả, nhẹ nhàng đặt lên vai Quý Vân Tiêu, vừa ngăn cô lại vừa lười biếng cười với Nora bên đầu dây: “Thế à?”

Nụ cười quá quyến rũ và rục rở, khiến Quý Vân Tiêu mất tập trung, cô không khỏi thán thán: Vợ tôi cười thật đẹp.

Nhưng sau khi cảm thán là lo lắng.

Quý Vân Tiêu không hiểu, Nora rốt cuộc đã nói gì với Lâm Thiên Vi?

Chỉ vài câu ngắn ngủi sau đó, Lâm Thiên Vi vừa cười vừa không cười nhìn Quý Vân Tiêu, Quý Vân Tiêu sợ mọi chuyện mất kiểm soát, muốn giành lại điện thoại để nắm quyền, nhưng Lâm Thiên Vi chỉ ra hiệu bằng mắt, cô lại đứng sững tại chỗ.

“Chờ một chút, Tiểu Thư Nora, tôi có thể phải làm chút việc.”

Lâm Thiên Vi vừa nói, vừa đặt điện thoại lên bàn làm việc, tháo hai cúc áo, bước về phía Quý Vân Tiêu, giày cao gót gõ trên sàn phát ra âm thanh vui tai.

Quý Vân Tiêu hít thở gấp, vô thức đặt tay lên vòng eo mảnh mai đến nỗi chỉ cần một tay cũng có thể ôm trọn.

Cô nhếch môi, giọng khàn đi nhiều, giọng điệu lại hạ rất nhẹ: “Muốn làm gì vậy? Chẳng lẽ... cô muốn trực tiếp phát sóng cho Nora nghe sao?”

“Tôi không có sở thích bản thủ đến vậy.” Lâm Thiên Vi đánh bật tay Quý Vân Tiêu ra, lại nắm lấy cổ tay cô, dẫn cô ra phía sau bàn làm việc, ấn cửa ẩn mở ra, kéo cô vào phòng nghỉ.

Quý Vân Tiêu hơi sững sờ, cô hỏi đầy nghi hoặc: “Vợ, chị rốt cuộc định làm gì vậy?”

Lâm Thiên Vi vẫn chưa trả lời, cô đặt gối vào chỗ phù hợp, đẩy Quý Vân Tiêu vào trong chăn mềm mại bằng bông, ánh mắt lướt qua rồi cuối cùng dừng lại trên chiếc thắt lưng dài trang trí trên váy cô.

Đôi mắt Lâm Thiên Vi lạnh lùng và hờ hững, nhưng đôi tay thì nhanh nhẹn, dứt khoát tháo chiếc thắt lưng ra mà không chút thương tiếc.

Nhìn khuôn mặt xinh đẹp, lạnh lùng và quyến rũ của cô, Quý Vân Tiêu thấy cổ họng ngứa ngáy, ánh mắt cũng khó tập trung, hơi rời rạc.

“Như thế không được sao?” Quý Vân Tiêu giọng khàn hỏi.

Cuộc gọi với Nora vẫn chưa kết thúc, điện thoại vẫn để trên bàn ngoài.

Lâm Thiên Vi liếc cô một cái.

Quý Vân Tiêu bị ánh nhìn đó làm cho mất hồn, giọng điệu cũng trở nên si mê, cô tự đáp: “Như thế thì không tốt, nhưng em sẵn lòng.”

Lâm Thiên Vi cười, rất nhẹ và mờ nhạt.

Cô cúi xuống, áp sát vào tai Quý Vân Tiêu, lạnh lùng nói: “Cô nghĩ thật đẹp đấy.”

Nói xong, cô chụm hai tay Quý Vân Tiêu lại, dùng chiếc thắt lưng buộc chặt, rồi nói tiếp: “Ở lại đây ngoan ngoãn cho tôi, không được động đậy khi chưa có lệnh.”

Dù không đạt được điều mong muốn, nhưng Lâm Thiên Vi với dáng vẻ này đặc biệt quyến rũ, khiến xương cốt Quý Vân Tiêu gần như mềm nhũn một nửa.

Cô gật đầu, dáng vẻ ngoan ngoãn hiển thực: “Vâng, vợ ời, em không động đậy, em sẽ ở đây đợi chị.”

Ánh mắt Lâm Thiên Vi lướt qua má cô, lại hừ một tiếng, rồi không ngoảnh đầu lại mà rời đi.

Khoảng nửa tiếng sau, Lâm Thiên Vi mới quay lại, ngồi bên Quý Vân Tiêu, tháo băng buộc tay cho cô, biểu cảm không hiện rõ là vui hay giận.

Quý Vân Tiêu không khỏi có chút lo lắng: “Đã nói xong rồi sao?”

“Ừ,” Lâm Thiên Vi lạnh lùng đáp, “Nora cũng khá xinh đẹp.”

Quý Vân Tiêu dừng tay đang buộc thắt lưng, tim lập tức cảnh giác, bản năng sinh tồn khiến cô liền mở miệng: “Em thấy bình thường thôi, còn kém xa chị nhiều.”

Lâm Thiên Vi nhếch mày lên một chút.

Có vẻ như cô không giận.

Sau khi suy nghĩ, Quý Vân Tiêu thử ôm lấy cô, hỏi: “Chị làm sao biết gương mặt của cô ấy?”

Lâm Thiên Vi nói: “Tôi đã gọi video với cô ấy.”

Còn gọi video nữa sao?

Quý Vân Tiêu nhú mày, lại hỏi: “Vậy Nora đã nói gì với chị?”

Lâm Thiên Vi thần sắc bình thường, giọng điệu không một chút sóng gió: “Cô ấy nói em đánh phụ nữ.”

Trái tim Quý Vân Tiêu lập tức nhảy lên cổ họng, cô vội giải thích: “Đâu có chuyện bịa đặt ấy chứ? Thiên Vi, đừng nghe cô ấy nói linh tinh, em chỉ thấy cô ấy gần đây say mê Vịnh Xuân Quyền, nên mới ra tay chỉ điểm một chút thôi.”

Lâm Thiên Vi không để tâm Quý Vân Tiêu vẫn đánh Vịnh Xuân Quyền, chỉ chống cằm, giọng điệu bình thản: “Cô ấy còn hỏi, em có thường động tay động chân với tôi không?”

Quý Vân Tiêu nhẹ nhàng nâng mặt cô lên, giọng điệu dịu dàng: “Em bao giờ động tay với chị cơ chứ?”

“Đã từng động,” Lâm Thiên Vi nói đều đều.

Quý Vân Tiêu cười khế: “Làm sao em nhớ chứ?”

“Chính là đã từng,” Lâm Thiên Vi nhướn mi, giọng vẫn rất lạnh: “Có muốn tôi làm mẫu cho em xem không?”

Quý Vân Tiêu giang tay ra, dáng vẻ ngây thơ: “Chị làm mẫu đi.”

Lâm Thiên Vi khoe môi khế cong, chưa để nhận ra, cô lật Quý Vân Tiêu, giờ bàn tay lên, vỗ vừa phải vào mông cô.

“Thế là xong.” Lâm Thiên Vi rút ánh mắt, ôm tay, lạnh lùng nói.

Quý Vân Tiêu lập tức có phần lúng túng, không biết nói gì.

Cô ấy hít một hơi dài, cân nhắc lời nói rồi tiến đến gần, hỏi: “Điều này cũng tính à?”

“Tại sao lại không tính?” Lâm Thiên Vi liếc cô ấy một cái, tai nóng bừng lên, giọng vẫn lạnh lùng: “Lúc đó tôi còn bị cô làm đổ lên cơ mà.”

Quý Vân Tiêu hơi lúng túng: “Có, có thật sao?”

“Có chứ,” giọng Lâm Thiên Vi không chút dao động, vẻ mặt nghiêm túc, “Cô còn kéo tôi đến trước gương soi đứng, bắt tôi mở mắt ra nhìn.”

Lâm Thiên Vi thật sự không thể hoàn toàn không động lòng, nhưng vẫn nén sự xấu hổ mà nói ra: “Hơn nữa lúc đó cô còn nói... ‘Như quả đào chín mọng vậy.’”

Lâm Thiên Vi chỉ nói sự thật, Quý Vân Tiêu muốn biện minh cũng không còn cách nào.

Cô chỉ cười khẽ hỏi: “Sao chị nhớ rõ đến vậy?”

Lâm Thiên Vi lại liếc cô một cái, đầu tai đỏ bừng, kết hợp với đôi bông tai ngọc bích đang đeo, khung cảnh ấy đẹp đến mức khiến người ta không rời mắt.

Quý Vân Tiêu tự kiểm điểm: “Sao tôi lại ác thế? Tôi thật sự là một người phụ nữ xấu.”

Lâm Thiên Vi dùng tay nâng cằm cô, gắng gượng giữ bình tĩnh hỏi: “Đây là thái độ của cô sao?”

“Xin lỗi mà.” Quý Vân Tiêu chân thành xin lỗi, ánh mắt thành khẩn: “Lúc đó, tình cảm khó kiềm chế.”

Vừa dứt lời, ngay lập tức nhận được một cái lườm trắng của Lâm Thiên Vi.

“Nếu cô không thích, lần sau tôi sẽ tiết chế.” Quý Vân Tiêu ôm cô vào lòng, giấu mặt vào vai cô mà nũng nịu: “Đừng giận nữa được không?”

Lâm Thiên Vi nói giọng rất nhẹ: “Không nói là không thích đâu...”

Quý Vân Tiêu siết chặt tay, bỗng ngẩng mắt, nhìn cô chăm chú: “Vợ, chị nói gì cơ? Tôi vừa nãy không nghe rõ.”

“Không nói gì cả.” Lâm Thiên Vi đẩy cô ra, không muốn thừa nhận.

Để che giấu những lời vừa nói, Lâm Thiên Vi còn chủ động đổi đề tài: “Nói chung, những gì Nora nói cũng có cơ sở, nhưng tất nhiên tôi sẽ không nói thật với cô ấy.”

Quý Vân Tiêu cũng nhân cơ hội hỏi cô: “Vậy chị đã nói với cô ấy thế nào?”

“Tôi nói,” Lâm Thiên Vi nắm lấy cổ áo cô ấy, từng chữ từng chữ trả lời: “Cô trước mặt tôi ngoan ngoãn như một con mèo con.”

Nói xong, Lâm Thiên Vi buông tay, đứng thẳng bên cạnh, ngẩng mắt hỏi như biết rõ mà vẫn giả vờ: “Điều này có thể nói ra được không?”

Quý Vân Tiêu không nhin được mà cười.

“Dĩ nhiên là được mà.” Quý Vân Tiêu nắm tay Lâm Thiên Vi, lại kéo cô vào lòng ôm, thành thật nói: “Bản thân tôi vốn là người bị vợ quản nghiêm, không cần giấu giếm gì, chuyện này ai cũng biết mà.”

Nhìn gương mặt Lâm Thiên Vi lúc này, Quý Vân Tiêu đã rất chắc chắn, cô không hề giận mình.

Đến lúc này, Quý Vân Tiêu mới thực sự thở phào nhẹ nhõm, ôm Lâm Thiên Vi và hạ giọng: “Tôi còn sợ Nora nói bậy với cô, rồi cô hiểu lầm tôi.”

Lâm Thiên Vi nhẹ nhàng véo cô trong tay một cái, hơi không vui: “Trong mắt cô, tôi là người vô lý đến mức vậy sao?”

“Sao có thể chứ?” Quý Vân Tiêu hôn lên má cô, ánh mắt mềm mại mà đắm say: “Vợ tôi là nhất.”

“Không được gọi vợ.” Lâm Thiên Vi né tránh sự chạm vào của cô, lại liếc cô một cái, nói: “Tôi tin cô không có hành động phản bội, nhưng Nora thực sự để mắt đến cô, đó là sự thật đúng không? Cô ra ngoài mà lại dính phải món nợ phong lưu, cũng là sự thật đúng không?”

Quý Vân Tiêu sờ mũi, cố gắng phản kháng: “Tôi có khiêu khích cô ấy đâu, sao lại tính là nợ phong lưu?”

Lâm Thiên Vi cười nhạt: “Cô Nora ấy đặc biệt ưa thích cô, còn nói nếu một ngày tôi quyết định ly hôn với cô, nhất định phải báo cho cô ấy biết, vì hiện giờ chúng ta còn bên nhau, cô ấy không dám chen vào, nhưng khi chúng ta chia tay, cô ấy chắc chắn sẽ theo đuổi cô mãnh liệt.”

“Đây là chuyện gì vậy? Bảo cô ấy đừng nghĩ tới,” Quý Vân Tiêu mạnh mẽ ôm Lâm Thiên Vi, nói với cô: “Tôi không ly hôn, đời này tuyệt đối không bao giờ ly hôn với chị.”

Lâm Thiên Vi mỉm cười, để cô ôm một lúc, không nói gì.

Trong lòng cô vừa ngọt ngào vừa chua xót, không khỏi nghĩ, tại sao Quý Vân Tiêu lại thu hút phụ nữ đến vậy nhỉ?

May mà Quý Vân Tiêu không biết mệt mỏi mà đổ dành cô, bằng những lời lẽ dịu dàng, Lâm Thiên Vi cũng dịu lại nét mặt, nói: “À còn nữa, chuyện cô đối phó với Quý Minh Lễ tôi cũng biết rồi.”

Quý Vân Tiêu vẻ mặt hơi khó xử: “Nora cũng nói những chuyện này với cô sao?”

Lâm Thiên Vi: “Ừ.”

Thấy Quý Vân Tiêu biểu cảm không đúng, Lâm Thiên Vi đưa tay chọc cô, hỏi: “Cô làm mặt gì vậy hả?”

Nhìn đôi mày đôi mắt quyến rũ của cô, Quý Vân Tiêu thẳng thắn nói: “Sợ cô nghĩ tôi không từ thủ đoạn.”

Lâm Thiên Vi cười nhìn cô, đáp: “Tôi sẽ không nghĩ vậy đâu.”

Quý Vân Tiêu: “Thật sao?”

“Ừ,” Lâm Thiên Vi không nhìn cô, nhưng giọng lại cực kỳ rõ ràng: “Thật.”

“Vậy hôm nay cô có thời gian không?” Quý Vân Tiêu hỏi.

Lâm Thiên Vi: “Cần làm gì?”

Quý Vân Tiêu đặt tay lên mu bàn tay cô, ánh mắt hơi trầm: “Có lẽ cần cô đi cùng tôi về nhà Quý một chuyến.”

Quý Minh Lễ mấy ngày này sống chẳng ra sao.

Trước tiên là thua sạch tiền ở sòng bạc Las Vegas, sau đó vì buồn chán nên đi tìm gái, nhưng sau khi “vui vẻ” xong mới phát hiện cô nàng ấy là... người chuyển giới, chưa kể còn bị người ta báo cảnh sát.

Anh ta định nhờ quan hệ để thoát, ai ngờ Quý Vân Tiêu lại biết chuyện này.

Ngày hôm sau, Quý Vân Tiêu đưa anh ta ra ngoài, trên mặt rõ ràng là vẻ khinh miệt, mà vẻ khinh miệt ấy đã chọc đúng vào lòng tự tôn mỏng manh như giấy của Quý Minh Lễ, khiến anh ta nổi giận tại chỗ, nhưng Quý Vân Tiêu chỉ nửa cười nửa nhếch môi liếc anh ta một cái rồi quay lưng bỏ đi.

Thậm chí chẳng thèm để ý đến anh ta.

Ban đầu Quý Minh Lễ chỉ nghĩ mình xui mới gặp chuyện này, nhưng tối hôm đó, khi anh ta uống rượu quên sầu ở quán bar, lại bị người ta lôi vào nhà vệ sinh đánh một trận, những

người đó không rõ lai lịch, nhưng khi ra đi lại nói với anh ta: “Sau này đừng dám chọc cô Quý nữa.”

Cô Quý nào cơ?

Chẳng lẽ là Quý Vân Tiêu sao?

Quý Minh Lễ hoàn toàn không tin cô em ngốc của mình dám làm vậy, nhưng sáng hôm sau, Quý Vân Tiêu mang theo giấy chuyển nhượng cổ phần của Thịnh Kỳ Giải Trí tới, để anh ta nhìn từ xa.

“Anh” Quý Vân Tiêu thái độ bình tĩnh và lịch sự, cô nói: “Đừng lo, tôi đã chuộc lại công ty mà anh thua rồi, còn chuyện với bố, tôi cũng sẽ giúp anh nói lời.”

Quý Vân Tiêu không đến một mình, bên cạnh cô còn có một người phụ nữ tóc vàng vừa gọi cảm vừa tinh ranh, Quý Minh Lễ cảm thấy hơi quen, liền tra cứu một chút.

Tra xong anh ta giật mình.

Người phụ nữ tóc vàng này chẳng phải là cô nàng quyền lực khét tiếng ở Las Vegas – cô Nora sao?

Sòng bạc mà anh ta đến hôm qua chính là tài sản gia đình của cô Nora, mà nghĩ lại chuyện hôm qua, bị dẫn dụ đặt Thịnh Kỳ Giải Trí làm cược, cộng thêm thái độ nhiệt tình của Nora đối với Quý Vân Tiêu lúc này, Quý Minh Lễ còn thắc mắc gì nữa?

Anh ta tức giận bưng bưng, định tìm Quý Vân Tiêu chất vấn, đòi một lời giải thích, nhưng vệ sĩ của Nora trực tiếp chặn anh ta lại.

Dù anh ta chửi mắng thế nào, Quý Vân Tiêu thậm chí chẳng thèm nhìn anh ta một cái, chỉ đi thẳng.

Quý Minh Lễ tức đến phát điên.

Anh vội vàng về nước, kể lại toàn bộ sự việc cũng như suy đoán của mình cho cha – Quý Hồng Hải, muốn Quý Hồng Hải giúp mình xử lý cho công bằng, nhưng Quý Hồng Hải không biểu cảm gì, chỉ nói: “Tôi sẽ gọi Vân Tiêu tới, có gì không vừa lòng thì nói trực tiếp với cô ấy.”

.....

Nhận được điện thoại của Quý Hồng Hải, Quý Vân Tiêu liền dẫn Lâm Thiên Vi đến nhà họ Quý.

Dừng xe, Lâm Thiên Vi đặt tay lên mu bàn tay Quý Vân Tiêu, hỏi cô: “Cô dự định làm gì?”

“Là tôi làm đó.” Quý Vân Tiêu thẳng thắn nói.

Lâm Thiên Vi nhú mày, trong mắt hiện lên lo lắng, cô vừa định nói gì thì nghe Quý Vân Tiêu tiếp tục: “Dĩ nhiên tôi không thể thừa nhận, tôi còn phải khiến bố tôi tin rằng chuyện của Quý Minh Lễ và tôi chẳng liên quan gì.”

Lâm Thiên Vi nhú mày không buông: “Quý Hồng Hải không dễ bị lừa đâu.”

“Ừ,” Quý Vân Tiêu tiến lại gần cô một chút, nhìn chăm chăm: “Vậy chị có muốn tiếp thêm động lực cho tôi không?”

Lâm Thiên Vi đỏ tai: “Em muốn tiếp thêm động lực kiểu gì?”

Quý Vân Tiêu chỉ vào má mình.

Lâm Thiên Vi liếc cô, rồi nhìn quanh, chắc chắn xung quanh không có ai, mới tiến lại, chạm nhẹ nụ hôn như chạm cánh chuồn chuồn lên má trắng của cô.

“Được chưa?”

Chương 58

Chương 58

Quý Vân Tiêu lại một lần nữa say đắm trước nhan sắc của vợ.

Lâm Thiên Vi gần đến nỗi nằm trong tầm tay, chỉ cần hơi nghiêng người là có thể hôn được.

Quý Vân Tiêu nhìn từng đường nét xinh đẹp trên khuôn mặt cô, mê mẩn ngắm những sợi lông nhỏ dưới ánh hoàng hôn, lại đưa tay chạm lên môi mình.

Cô khàn giọng nói: “Chỗ này cũng muốn.”

Nhưng lần này Lâm Thiên Vi không chiều cô.

Cô thẳng người, gần như lạnh lùng, nói ngắn gọn hai từ: “Không có.”

Nhưng trước khi quay đi, Quý Vân Tiêu vẫn thấy rõ khóe môi xinh của vợ khẽ cong lên.

Cô cũng không nhịn được cười.

Cô dừng xe rồi theo sau, còn Lâm Thiên Vi không rời đi mà đứng chờ bên cạnh, liếc thấy Quý Vân Tiêu đến thì không ngoảnh mặt, chỉ khẽ giơ tay bên hông, ngoắc hai ngón tay.

Quý Vân Tiêu không do dự nắm lấy, liền nghe Lâm Thiên Vi thản nhiên nói: “Đi thôi.”

Hai người cùng bước vào biệt thự nhà Quý, lúc này Quý Hồng Hải và Quý Minh Lễ đã chờ sẵn ở đại sảnh.

Thấy Quý Vân Tiêu điềm tĩnh, nhàn nhã, Quý Minh Lễ lập tức biến sắc, tức giận hét: “Quý Vân Tiêu, cô còn dám quay về sao!”

Quý Vân Tiêu biểu cảm vô tội: “Đây là nhà tôi, tôi sao lại phải xấu hổ khi về?”

Quý Minh Lễ còn muốn nói thêm, nhưng Quý Hồng Hải vẫy tay, cắt ngang với nụ cười hiền hậu: “Lâm Thiên Vi cũng đến rồi à? Nhanh qua đây ngồi đi.”

Quý Vân Tiêu đặt quà mang theo xuống, rồi lại diễn một màn “cha hiền con ngoan” với Quý Hồng Hải, Lâm Thiên Vi cũng lịch sự chào hỏi một lát với Quý Hồng Hải. Quý Minh Lễ nhìn thấy nóng ruột, không nhịn được hỏi: “Bố, chuyện ở Las Vegas bố không định can thiệp sao?”

Quý Hồng Hải vẫn hiền từ, nụ cười không giảm: “Các con đều là con ruột của bố, dù một đứa lớn bên cạnh bố, một đứa không ở bên cạnh, nhưng tình cảm đều như nhau, bố sẽ không thiên vị ai cả.”

Quý Minh Lễ ngày càng sốt ruột: “Bố!”

Quý Hồng Hải cười hề hề: “Gọi bố cũng vô dụng, bố đã nói rồi, bố không thiên vị ai. Giờ Vân Tiêu đã tới, các con có gì thì nói thẳng mặt nhau đi, chúng ta là một nhà, còn có gì mà hận thù qua đêm được, đúng không?”

Quý Vân Tiêu nhìn Quý Minh Lễ đầy thắc mắc: “Anh, anh sao thế này?”

“Cô đang giả vờ với tôi à?” Quý Minh Lễ mắt đỏ, nét mặt dữ tợn, ánh mắt nhìn Quý Vân Tiêu như muốn nuốt chửng: “Cô tưởng tôi không biết mấy chuyện cô làm sao?”

Quý Vân Tiêu ánh mắt thoáng ba phần bối rối, bảy phần ngờ ngác: “Tôi làm gì cơ? Tôi chẳng biết mình làm gì, hay là có hiểu làm gì ở đây?”

“Hiểu làm gì?” Quý Minh Lễ tức cười: “Quý Vân Tiêu, cô dám làm mà không dám nhận, đúng không?”

Quý Vân Tiêu vẫn giữ vẻ vô tội: “Tôi thật sự không biết mình làm gì mà làm anh tức giận như vậy, hay là anh nói cho tôi biết đi?”

Quý Minh Lễ không khách sáo, liệt kê ngay “tội danh” của Quý Vân Tiêu.

Quý Vân Tiêu nghe xong thì cười phá lên.

Cô phản hồi Quý Minh Lễ: “Anh, anh bị hoang tưởng bị hại à? Chính anh đem công ty ra làm cược, giờ thua lại đổ lỗi cho tôi?”

Quý Minh Lễ tấn công lại: “Cô chẳng phải đã phô bày to tát nói muốn chiếm Thịnh Kỳ Giải Trí sao?”

“Ừ, tôi muốn lấy Thịnh Kỳ Giải Trí,” Quý Vân Tiêu giọng chân thành: “Nhưng đó là tài sản của bố, tôi muốn thì nói với bố là xong, sao phải làm rắc rối như vậy?”

“Và lại anh nói gì về việc tôi sai bảo Nora tính kế anh? Nghe còn phi lý,” Quý Vân Tiêu tiếp: “Cô Nora theo tôi sao? Tôi có vẻ như chưa có quyền lực lớn đến vậy đâu.”

Quý Minh Lễ liếc cô, khinh miệt: “Nghe nói cô Nora nọ ‘ăn cả nam lẫn nữ’, dù sao thì gương mặt cô cũng tạm được, biết đâu cô lợi dụng nhan sắc mà...”

Lâm Thiên Vi im lặng từ trước, giờ nhíu mày, lạnh lùng ngắt lời: “Xin anh cẩn trọng lời nói.”

Cô nhìn Quý Hồng Hải, mặt không biểu cảm hỏi: “Những lời anh vừa nói có bằng chứng không?”

Quý Minh Lễ biện minh: “Tôi tận mắt thấy Nora hết mực ân cần với Quý Vân Tiêu mà!”

“Cuối cùng, đó chỉ là suy đoán và tưởng tượng của anh, anh chẳng có bằng chứng gì cả, đúng không?” Đôi mắt đẹp của Lâm Thiên Vi giờ lạnh lùng như hồ nước băng.

Quý Minh Lễ lúng túng: “Dù tôi không có bằng chứng thực tế...”

Lâm Thiên Vi ngẩng mắt, dưới chân mây hiện lên một tia sát khí, khiến người khác rung mình, cô giả bộ thản nhiên chất vấn: “Vậy không có bằng chứng, anh dựa vào đâu để vu khống vợ tôi?”

Quý Minh Lễ: “Tôi...”

Quý Hồng Hải không chịu nổi nữa, lập tức vẫy tay ngắt lời Quý Minh Lễ và tiến tới an ủi Lâm Thiên Vi: “Chuyện này là lỗi của Minh Lễ, tôi bắt nó phải xin lỗi cô.”

Dưới mệnh lệnh của Quý Hồng Hải, Quý Minh Lễ miễn cưỡng xin lỗi Lâm Thiên Vi, nhưng cô không chấp nhận, chỉ lạnh lùng nói: “Anh nên xin lỗi thực sự đúng người – vợ tôi.”

Quý Minh Lễ lập tức nổi giận: “Cô ta làm tôi bị hại thành thế này, tôi dựa vào đâu mà phải xin lỗi cô ấy?”

Quý Vân Tiêu vẫn kiên nhẫn giải thích: “Anh ơi, tôi đã nói rồi, chuyện anh thua tiền, thua công ty ở sòng bạc không liên quan gì đến tôi, sao anh không tin?”

Quý Minh Lễ đỏ mắt hỏi: “Nếu cô thật sự không liên quan, sao Thịnh Kỳ Giải Trí giờ lại rơi vào tay cô?”

“Đó là tôi bỏ tiền ra mua lại mà.” Quý Vân Tiêu nói đến đây cũng thấy áy náy: “Ban đầu tranh của tôi bán ở Paris được giá cao, tôi vui sướng lắm, nhưng tiền còn chưa kịp bỏ túi thì đã nghe tin anh gặp chuyện.”

“Tôi không muốn bỏ vì chuyện này mà phiền lòng, nên chạy tới kéo anh ra khỏi đồn, còn dùng tiền bán tranh mua lại Thịnh Kỳ Giải Trí,” Quý Vân Tiêu càng nói càng thấy đau lòng, “Dù anh chẳng ra gì, nhưng tôi nghĩ chúng ta là một nhà, gia đình vì nhau bỏ sức là chuyện đương nhiên, kết quả tôi lao tâm lao lực đổi lại được gì?”

Quý Vân Tiêu mắt đỏ hoe, quay sang cười nhạt: “Tôi đổi lại là hiểu lầm của anh và bị hắt nước bẩn, thật quá buồn cười.”

Quý Minh Lễ hăm dọa: “Được, chuyện này tạm gác, còn việc cô sai người đánh tôi sao giải thích? Chuyện này cô không chối được đâu!”

Anh chỉ vào vết thương trên mặt, nói với Quý Vân Tiêu: “Nhìn kỹ đi!”

Quý Vân Tiêu mặt đầy thắc mắc: “Ý gì? Tôi không hiểu? Anh bị đánh còn trách tôi nữa sao?”

Quý Minh Lễ mắt đỏ kinh khủng: “Những người đó đánh xong còn nói rõ ràng: ‘Sau này đừng dám chọc cô Quý’, chẳng phải là cô làm sao?”

“Quý Minh Lễ!” Quý Vân Tiêu giận dữ đứng lên, đáp trả: “Đầu anh có vấn đề gì sao? Sao chuyện gì cũng bừa bãi gán lên tôi? Tôi nói tôi không làm là không làm, anh thua bạc lại trách tôi, bị đánh cũng trách tôi, tiếp theo anh định nói chuyện anh đi gái bị bắt cũng do tôi sắp xếp à?”

Quý Minh Lễ giật mình trước cơn giận bất ngờ của cô, nhưng vẫn không chịu bỏ cuộc, tiếp tục: “Biết đâu đó là cô sắp xếp!”

Quý Vân Tiêu mắt cũng đỏ, nước mắt làm ướt mi, cô nhìn Quý Minh Lễ với vẻ cực kỳ giận dữ: “Tôi không ngờ anh là người thế này! Sao tôi lại có anh làm anh trai, chuyện gì xảy ra anh không chịu trách nhiệm, mà lại cản giữ em gái ruột đang dọn dẹp đồng rác cho anh, nói là cô ấy hãm hại anh! Quý Minh Lễ, những lời anh nói hôm nay anh có thấy vô lý không?”

Quý Minh Lễ tức giận thờ hồn hèn: “Nhưng những chuyện đó chính là cô làm...”

Quý Vân Tiêu cười nhạo: “Anh có bằng chứng không?”

Quý Minh Lễ bị cứng họng.

Anh biết rõ những chuyện đó là Quý Vân Tiêu làm, nhưng anh thật sự không có bằng chứng.

Quý Vân Tiêu tiếp tục hỏi: “Theo lời anh, anh thua công ty là do tôi sắp đặt, nhưng theo tôi biết, anh vốn mê cờ bạc, trước đây cũng từng thua công ty, chuyện này không phải lần đầu, vậy lần trước thua công ty cũng là do tôi sắp đặt sao?”

Lời nói này thật vô lý, lúc đó Quý Vân Tiêu mới được nhận về nhà Quý, thậm chí còn không biết Quý Minh Lễ là ai.

Quý Minh Lễ đã mất ưu thế, nhưng vẫn hét vào mặt Quý Vân Tiêu: “Biết đâu cô chính là biết chuyện này nên mới bày mưu hãm hại tôi!”

Quý Vân Tiêu nức nở cười: “Quý Minh Lễ, hỏi thật, có phải tôi bắt anh đi sòng bạc không? Có phải tôi dí dao vào cổ anh, bắt anh lấy Thịnh Kỳ Giải Trí ra đánh bạc không? Giờ là xã hội pháp trị, chân anh cũng dài trên cơ thể anh, anh không muốn đánh bạc thì chẳng ai ép anh vào! Anh đã là người lớn, sao không chịu trách nhiệm, sao không có chút trách nhiệm và dám nhận hậu quả chứ!”

Quý Minh Lễ hoàn toàn không thể đấu lại Quý Vân Tiêu, anh chỉ còn cách dùng chiêu khiêu khích: “Cô dám làm mà không dám nhận đúng không?”

Quý Vân Tiêu lạnh lùng: “Dám làm mà không dám nhận rốt cuộc là ai? Ai thua vài chục triệu còn mất cả công ty gia đình? Ai vì phạm pháp mà vào đồn? Là ai?”

Quý Minh Lễ tức giận tới cùng: “Tôi đã nói rồi, tất cả đều là âm mưu của cô!”

Quý Vân Tiêu thất vọng cười khở: “Ừ ừ ừ, tất cả đều là âm mưu của tôi, là tôi ép anh lên bàn cược, cũng là tôi ép anh đi tìm người chuyển giới, thế có vừa lòng không?”

Quý Minh Lễ ngay lập tức nhìn về phía Quý Hồng Hải, nói: “Bố, nhìn kìa, Quý Vân Tiêu thừa nhận rồi!”

Quý Hồng Hải: “.....”

Quý Vân Tiêu cũng đã rõ thái độ của mình, vở kịch này đến lúc kết thúc.

“Đủ rồi,” Quý Hồng Hải mặt vẫn giữ nụ cười nhẹ, nhưng trong mắt không còn nhiệt độ, ông nhìn về phía Lâm Thiên Vi, xin lỗi: “Xin lỗi, Thiên Vi, để cô phải chứng kiến cảnh cười cợt này.”

Lâm Thiên Vi nắm lấy tay Quý Vân Tiêu, lạnh lùng nói: “Tôi cứ tưởng Vân Tiêu ngoài kia chịu khổ nhiều năm, khi được nhận về nhà sẽ được yêu thương và che chở vô hạn, nào ngờ tình cảnh của cô ấy ở nhà Quý lại ra thế này.”

Quý Hồng Hải vội vàng đáp: “Vân Tiêu là con gái của tôi, tất nhiên tôi sẽ yêu thương cô ấy, yên tâm đi, chuyện hôm nay là Quý Minh Lễ quá đáng, tôi sẽ cho cô một câu trả lời thỏa đáng.”

Quý Hồng Hải còn định giữ Quý Vân Tiêu lại để dùng bữa, nhưng Quý Vân Tiêu vẫn còn vẻ tức giận, Lâm Thiên Vi liền thuận thế dẫn cô ra đi.

Trước khi rời đi, cô còn để lại lời: “Vân Tiêu là vợ tôi, nếu người nhà Quý không yêu thương cô ấy, thì tôi sẽ yêu thương. Nếu chuyện hôm nay Vân Tiêu không nhận được lời xin lỗi xứng đáng, tôi sẽ cân nhắc lại việc hợp tác với nhà Quý sau này.”

Nói xong, Lâm Thiên Vi nắm tay vợ, rời đi không ngoảnh đầu lại.

Lên xe, Quý Vân Tiêu vẫn vẻ sắp khóc, Lâm Thiên Vi không ngăn cản, chỉ chờ xe đi được một đoạn, rồi tìm chỗ dừng lại, kéo phanh tay, nhìn người phụ nữ xinh đẹp ngồi ghế phụ, lạnh lùng nói: “Được rồi.”

“Em thật tội nghiệp,” Quý Vân Tiêu ôm chặt cô, nghẹn ngào nói: “May mà em còn có vợ yêu thương.”

Lâm Thiên Vi mỉm cười: “Đừng giả vờ nữa.”

Quý Vân Tiêu ngẩng đầu, tiếp tục mè nheo: “Vợ, sau này yêu thương em nhiều hơn được không?”

Chương 59

Chương 59

Quý Vân Tiêu thật sự quá đẹp.

Lâm Thiên Vi chỉ nhìn cô đúng hai giây đã không chịu nổi, đành quay đi.

Cô siết chặt tay trên vô lăng, mắt nhìn thẳng về phía trước, lạnh lùng nói: “Ừ, sẽ yêu thương em nhiều hơn sau này.”

Quý Vân Tiêu móc cổ áo cô, giọng khàn khàn: “Nói suông không đủ, Tổng Lâm, cô có thể thể hiện chút không?”

Lâm Thiên Vi liếc cô một cái, ánh mắt long lanh: “Đừng đòi hỏi quá đáng.”

Bị Quý Vân Tiêu chọc một lần, Lâm Thiên Vi không thể lái xe tiếp, đành đẩy Quý Vân Tiêu sang ghế lái, bản thân ngồi ghế phụ. Cho đến khi về đến nhà, cô chặn cô vợ trước cửa: “Quý Vân Tiêu.”

Quý Vân Tiêu ngẩng mắt, chăm chú nhìn: “Ừ?”

Chiếc siêu xe mua cho Quý Vân Tiêu đã đang trên đường tới, Lâm Thiên Vi đỗ tai, nhưng cố giữ vẻ nghiêm túc: “Đừng vào ngay.”

Quý Vân Tiêu buông tay cầm cửa, đến bên cô hỏi nhẹ nhàng: “Sao vậy?”

Lâm Thiên Vi liếc đồng hồ, tính toán thời gian, thấy đã hợp lý, nói với Quý Vân Tiêu: “Nhắm mắt lại, đợi khi tôi nói mở ra thì hãy mở.”

Quý Vân Tiêu không rõ chuyện gì nhưng vẫn ngoan ngoãn nhắm mắt.

Lâm Thiên Vi nắm tay cô, dẫn đến giữa sân, không lâu sau Quý Vân Tiêu nghe thấy âm thanh quen thuộc của động cơ.

Cô hơi nhướn mày.

“Bây giờ không được mở mắt.” Lâm Thiên Vi nghiêng người nhắc nhở.

Quý Vân Tiêu: “Ừ.”

Đến khi chiếc Huayra sành điệu dừng hẳn, nhân viên đưa chìa khóa, Lâm Thiên Vi mới héch môi: “Được rồi, mở mắt đi.”

Nghe tiếng động, Quý Vân Tiêu gần như đoán ra, nhưng khi thấy chiếc siêu xe quen thuộc, mắt vẫn rưng rưng.

Ở thế giới trước, cô từng tặng cho Thiên Vi một chiếc xe tương tự, Thiên Vi không thích lái, nhưng thích ngắm cửa xe, nói giống như chim hải âu dang cánh.

“Đẹp quá,” Lâm Thiên Vi khen cửa xe xong, rồi ngồi vào ghế phụ, vẫy tay với Quý Vân Tiêu: “Vân Tiêu, mau tới chờ tôi đi chơi.”

Cô gái ấy sống động, như một bức tranh sinh động, vẫn hiện rõ trong tâm trí Quý Vân Tiêu.

Còn giờ, Lâm Thiên Vi thúc eo cô, ánh mắt hơi nghiêm, nhưng vẻ cáu giận vẫn giống Thiên Vi ngày trước: “Em phản ứng sao vậy? Chẳng lẽ không thích?”

Quý Vân Tiêu ngẩng mắt nhìn, chạm tới chân trời với những áng mây đỏ nổi tiếp, chớp mắt, đáp dứt khoát: “Thích, em luôn thích.”

Lâm Thiên Vi đẩy cô: “Vậy tặng em, mau đi thử xe đi.”

Quý Vân Tiêu đứng yên tại chỗ, nắm tay Lâm Thiên Vi, bỗng hỏi: “Sao lại tặng em món quà đắt đỏ như thế?”

Lâm Thiên Vi mím môi, trả lời với vẻ kiêu ngạo: “Dù sao tiền tôi cũng nhiều, chỉ là rác nước thôi.”

Quý Vân Tiêu không nhin được mà cười.

Lâm Thiên Vi liếc cô một cái, má hơi nóng: “Lúc này còn muốn tôi yêu thương cô? Giờ tôi đã yêu thương cô rồi, vậy mà cô lại hỏi đi hỏi lại.”

“Cảm ơn vợ, vậy chị cho tôi xin thêm một yêu cầu không?” Quý Vân Tiêu móc lấy ngón tay cô.

Lâm Thiên Vi không ngăn cản cử chỉ nhỏ của cô, chỉ hỏi: “Yêu cầu gì?”

Quý Vân Tiêu cười nhẹ: “Đi thử xe với tôi.”

Ngày hôm đó, Lâm Thiên Vi vẫn ngồi ở ghế phụ của Huayra, Quý Vân Tiêu bắt đầu lái thử, cô đi cùng để cảm nhận cảm giác gió lướt qua với tốc độ kinh hoàng.

**Editor chú thích: ước tính tạm xe Pagani Huayra (2020) giá \$3,400,000 = 89 tỷ VNĐ, quả thật cao hơn 20 triệu nhân dân tệ MỘT TÍ (74 tỷ VNĐ).*

Gió rít qua má, làm rối mái tóc dài của Lâm Thiên Vi, nhưng cô hoàn toàn không thấy phiền, ngược lại còn có một cảm giác sảng khoái khó tả.

“Thích không?” Quý Vân Tiêu hỏi trong gió.

Lâm Thiên Vi mỉm cười nhẹ, nhưng vẻ mặt vẫn tỏ ra lạnh nhạt: “Nhanh lái xe đi.”

Quý Vân Tiêu không nói gì thêm, toàn tâm tận hưởng niềm vui.

Khi trở về và đỗ xe xong, Quý Vân Tiêu ôm lấy Lâm Thiên Vi đang còn đắm chìm trong cảm giác, hỏi: “Chị có nhớ ra gì không?”

Lâm Thiên Vi chỉnh lại mái tóc rối, ánh mắt lóe lên chút bối rối: “Em muốn tôi nhớ ra chuyện gì?”

“Không có gì đâu.” Quý Vân Tiêu nghĩ, từ từ thôi.

Phải từ từ mà thôi.

Ký ức của Thiên Vi đã mất quá lâu, làm sao chỉ vì một lần lái xe giống trước kia mà có thể nhớ lại tất cả?

Quý Vân Tiêu nén chút cảm xúc, ôm Lâm Thiên Vi, nói nghiêm túc: “Thiên Vi, cảm ơn chị, tôi rất vui.”

Khi về đến nhà, Lâm Thiên Vi vẫn vô thức nắm tay Quý Vân Tiêu, chỉ đến khi Lâm Du Nhiên chạy tới mới buông ra.

Cô bé nhỏ nhắn tinh nghịch ấy chạy tới, tới bên Quý Vân Tiêu thì ôm lấy đùi cô, lắc đầu và nói giọng ngọt ngào: “Chị Vân Tiêu, em muốn ăn hạt dẻ nướng đường, muốn ăn cái ngọt thơm, mềm dẻo, hạt dẻ nướng đường.”

Nhắc đến hạt dẻ nướng đường, nét mặt Lâm Thiên Vi thoáng khó chịu.

Cô cũng muốn ăn hạt dẻ nướng đường do Quý Vân Tiêu làm, nhưng vì nhiều chuyện, đến giờ vẫn chưa được thưởng thức thật sự.

Quý Vân Tiêu cũng để ý đến tâm trạng Lâm Thiên Vi, liền né sát cô, đặt cằm lên vai cô, thân mật hỏi: “Em cho chị làm hạt dẻ nướng đường cho Du Nhiên ăn được không?”

Nếu Quý Vân Tiêu không hỏi thì cũng còn đỡ, nhưng vừa hỏi, Lâm Thiên Vi liền cảm thấy trong lòng bất bình.

Cô muốn ăn hạt dẻ nướng đường do Quý Vân Tiêu làm mà phải chờ khổ sở lâu như vậy, vậy mà Lâm Du Nhiên một tiếng muốn ăn là có ngay, tại sao lại thế chứ?

Lâm Thiên Vi biết mình suy nghĩ như vậy là không đúng.

Nhưng cô vẫn không thể kiểm soát được cảm xúc.

Cô thậm chí còn đẩy Quý Vân Tiêu ra, mặt lạnh nói không tốt: “Tùy cô.”

Cô bé Lâm Du Nhiên lập tức im bặt.

Cô bé gãi cằm ngứa ngáy, nhìn Quý Vân Tiêu không hiểu hỏi: “Dì út sao vậy?”

Quý Vân Tiêu gãi hai tay, giả vờ ngây thơ.

Quý Vân Tiêu lái chiếc siêu xe vợ tặng đi siêu thị, về nhà cô làm kẹo nougat cho Lâm Du Nhiên, còn mua hạt dẻ nướng đường ở ngoài cửa hàng để tặng.

Lâm Du Nhiên còn nhỏ, dễ bị dụ, hoàn toàn không thấy phiền, còn vui vẻ chạy về phòng mình. Quý Vân Tiêu nhìn theo cô bé nhảy nhót rồi đi, rồi đến trước cửa phòng Lâm Thiên Vi.

Lâm Thiên Vi không muốn quan tâm, nhưng Quý Vân Tiêu kiên trì, không bỏ cuộc, chẳng bao lâu, Lâm Thiên Vi đành đầu hàng, ra mở cửa.

Quý Vân Tiêu lập tức nắm chặt cổ tay cô, cười nói: “Đi, em sẽ cho chị xem thứ hay ho.”

Lâm Thiên Vi chưa hiểu gì, theo Quý Vân Tiêu chạy xuống tầng dưới, rồi thấy túi hạt dẻ sống.

Lâm Thiên Vi hơi muốn cười, nhưng kìm lại, cô ngẩng cằm, lạnh lùng hỏi: “Cái này là thứ hay ho gì?”

“Chỉ làm cho chị thôi, phần của Du Nhiên là mua ở cửa hàng,” Quý Vân Tiêu áp sát tai cô dỗ dành: “Vậy đừng giận nữa được không?”

Bị lộ tẩy, Lâm Thiên Vi vừa tức vừa xấu hổ, nhưng Quý Vân Tiêu dẫn cô tới bồn rửa để rửa hạt dẻ, hơi thở ấm áp bên tai, vòng tay mềm mại ôm sát, thế là Lâm Thiên Vi cũng quên mất chút bực dọc.

Sau một thời gian dài, Lâm Thiên Vi cuối cùng cũng được ném hạt dẻ nướng đường do Quý Vân Tiêu làm.

Hương vị tốt ngoài dự đoán, không chỉ vậy, Quý Vân Tiêu còn không để cô động tay vào.

Cô ngồi bên cạnh, bóc từng hạt hạt dẻ rồi đưa tới miệng Lâm Thiên Vi ăn.

Lâm Thiên Vi từng nghĩ sẽ giữ vẻ lạnh lùng cao ngạo, nhưng không hiểu sao cô lại chẳng có tiền đồ mà khế tách răng ra.

Hạt dẻ này thật ngọt.

Thỉnh thoảng môi Lâm Thiên Vi vô tình chạm vào ngón tay Quý Vân Tiêu, Quý Vân Tiêu khựng lại một thoáng, lần sau liền nhân lúc đứt hạt dẻ mà cố ý mơn trớn cánh môi đỏ của cô.

“Quý Vân Tiêu!” Lâm Thiên Vi dùng đôi mắt long lanh trừng cô.

Quý Vân Tiêu bị ánh nhìn ấy làm cho xao động, lại ghé sát hơn một chút, được đà hỏi: “Có thể hôn không?”

Đôi môi xinh đẹp như cánh hoa của Lâm Thiên Vi khế mấp má, còn chưa kịp mở miệng từ chối thì Quý Vân Tiêu đã hôn lên.

Quý Vân Tiêu hôn rất dịu dàng, động tác nhẹ như lông vũ khẽ khảy mặt nước, Lâm Thiên Vi hoàn toàn có thể đẩy cô ra, nhưng cô lại lựa chọn vòng tay ôm lấy cổ Quý Vân Tiêu.

Tình đến lúc nồng nàn, Quý Vân Tiêu tự nhiên muốn tiến thêm một bước, cô bế Lâm Thiên Vi vào phòng ngủ, đặt người xuống giường, nhìn mái tóc đen của cô trải dài, ánh mắt cũng trở nên trầm xuống.

Lâm Thiên Vi thật xinh đẹp.

Bảo bối của cô thật xinh đẹp.

Chỉ một ánh nhìn thôi mà phong tình muôn vẻ, khơi dậy vô vàn tâm tư, vô có câu dẫn người khác.

“Thiên Vi...” Quý Vân Tiêu định nhắm mắt lại.

Nhưng Lâm Thiên Vi không để cô như ý, còn ấn vai cô lại: “Không... không được.”

Vẫn chưa được.

Quý Vân Tiêu tựa trán vào cô, giọng khàn khàn hỏi: “Tại sao không được?”

Bởi vì Lâm Thiên Vi muốn có một mối quan hệ rõ ràng chắc chắn, rồi mới cùng Quý Vân Tiêu đi xa hơn.

Cô muốn thật sự bên Quý Vân Tiêu.

Nhưng điều này cũng không thể quá đột ngột, phải có một chút cảm giác nghi thức.

Chỉ là những lời này biết phải nói thế nào đây?

Lâm Thiên Vi sốt ruột đến mức chớp mũi rịn mồ hôi, cũng chưa sắp xếp được lời lẽ, Quý Vân Tiêu không làm khó cô, còn nói: “Đừng sợ, ý nguyện của chị là quan trọng nhất, chị không muốn thì tôi sẽ không ép.”

Nhìn Quý Vân Tiêu khẽ hôn lên má mình, rồi lưu luyến không nở rời đi, trong lòng Lâm Thiên Vi cũng thấy trống trải.

Cô nghĩ một chút, gửi tin nhắn cho Quý Vân Tiêu: 【Chiếc khuyên tai còn lại, cô cũng nhớ khắc nhé.】

Quý Vân Tiêu: 【Được.】

Khắc chiếc khuyên tai ngọc bích ấy còn cần vài ngày, mà ngay trong đêm hoàn thành, thì Quý Minh Lễ lại tìm đến.

Quý Hồng Hải ra lệnh cho anh ta đến xin lỗi Quý Vân Tiêu, còn sai trợ lý giám sát, kèm theo một đồng quà.

Khóe môi Quý Vân Tiêu nở nụ cười mỉa mai.

Thứ cô muốn đâu phải một câu xin lỗi nhẹ tênh.

Như thế còn lâu mới đủ.

Khi Quý Minh Lễ bóp mũi nhận lỗi, thái độ Quý Vân Tiêu không lạnh không nóng, nhân lúc trợ lý không chú ý, cô còn liếc Quý Minh Lễ một cái đắc ý.

Quả nhiên Quý Minh Lễ bị chọc giận, theo trợ lý rời đi không bao lâu, anh ta lại quay trở lại, một mình quay về.

“Người của ba đã đi rồi, giờ ở đây không còn ai khác, cô nói thật cho tôi biết, mấy chuyện tôi gặp phải có liên quan đến cô không?” Quý Minh Lễ dường như chỉ muốn một đáp án.

Ánh mắt Quý Vân Tiêu nhàn nhạt quét qua anh ta, phát hiện cánh tay Quý Minh Lễ hơi không tự nhiên, ánh mắt thoáng lóe sáng.

Quý Vân Tiêu làm ra vẻ ám ức lại tổn thương, ngay cả hàng mi khẽ run cũng toát ra vẻ yếu ớt, cô ngược lại chất vấn Quý Minh Lễ: “Đến giờ anh vẫn còn nghi ngờ tôi? Quý Minh Lễ! Anh còn có lương tâm không? Lúc anh vào đồn vì ngủ với người chuyển giới, tôi đã chạy đôn chạy đáo vì anh...”

Quý Minh Lễ mặt đen như than: “Có thể đừng nhắc chuyện người chuyển giới nữa được không?”

Quý Vân Tiêu thuận miệng theo: “Được, vậy nói đến mấy bức tranh tôi vẽ ở Paris bán được giá cao, kết quả để dọn đồ rác rưởi của anh, tôi phải cầm số tiền đó chuộc lại Thịnh Kỳ Giải Trí...”

“Cô nói đủ chưa? Tiền cô tiêu ba không phải đều chuyển cho cô sao?” Quý Minh Lễ cố nhịn cơn giận, tiếp tục dụ dỗ: “Tôi chỉ muốn chết cho rõ ràng, Quý Vân Tiêu, cô nói cho tôi biết, cô nói rõ ràng cho tôi, rốt cuộc cô đã nói thế nào để thuyết phục Nora, còn khiến cô ta giúp cô đối phó tôi?”

Lúc trước Lâm Thiên Vi còn đứng xem bên cạnh, Quý Vân Tiêu vẫn chịu khó diễn kịch tội nghiệp một chút, nhưng giờ Lâm Thiên Vi cảm thấy chán, đã quay người lên lầu, Quý Vân Tiêu liền lười không giả vờ nữa, trực tiếp gọi vệ sĩ, giơ tay ra hiệu cho họ ghìm Quý Minh Lễ xuống.

Quý Minh Lễ bắt đầu vùng vẫy, vẫn không quên dò la: “Đừng động tay! Quý Vân Tiêu, cô lại định ra tay với tôi nữa phải không? Lần trước ở Las Vegas, cô cũng chơi chiêu này, cô thuê người đánh tôi, đúng không? Đừng dám làm mà không dám nhận!”

Quý Vân Tiêu rút một chiếc máy ghi âm từ tay áo anh ta, rồi nhếch khóe môi, ngay lập tức phá hỏng thiết bị một cách bạo lực.

Kế hoạch của Quý Minh Lễ thất bại, sắc mặt lập tức trở nên hung tợn.

Quý Vân Tiêu cũng không vội, chờ vệ sĩ kiểm tra kỹ, xác định anh ta không mang theo bất kỳ thiết bị ghi âm, quay phim hay liên lạc nào, mới vẫy tay cho vệ sĩ ra ngoài.

Trong không gian rộng lớn chỉ còn lại Quý Vân Tiêu và Quý Minh Lễ, cô dựa vào lưng ghế, bắt chéo chân, thản nhiên nói: “Là tôi làm đó, nghe nói anh ở Las Vegas, ngay lúc đó tôi đã bắt đầu dàn xếp, dụ anh đánh cược Thịnh Kỳ Giải Trí, khi anh say mê hưởng thụ thì tôi tổ cáo, rồi lại giả vờ đến cứu anh.”

Quý Vân Tiêu cười nhẹ, bổ sung: “À đúng, người đánh anh ở quán bar cũng là do tôi sắp xếp, chỉ tiếc là họ ra tay còn hơi nhẹ.”

Quý Minh Lễ tức giận vô cùng, vung nắm đấm lao tới muốn quyết đấu với Quý Vân Tiêu, nhưng bình thường anh ta ít luyện tập, chỉ có vóc dáng bề ngoài thôi, làm sao có thể là đối thủ của Quý Vân Tiêu?

Chỉ sau vài đòn, Quý Vân Tiêu đã đè anh ta xuống đất, đánh đến răng rơi tứ tung.

Lâm Thiên Vi không biết lúc nào lại quay trở lại, đứng trên lầu xem, thấy vậy còn vỗ tay khen Quý Vân Tiêu.

Sau khi tiếng vỗ tay dừng, Lâm Thiên Vi mặt lạnh: “Chẳng chết chứ?”

Quý Vân Tiêu buông tay, nhìn Quý Minh Lễ bị quật ngã xong, lại kéo anh ta lên, vẻ mặt ngây thơ: “Vợ ơi, tôi chỉ đang trêu anh trai thôi, coi như là giao lưu thân thiện, đừng nghiêm trọng hóa, nhìn kìa, anh trai tôi có khỏe mạnh hẳn ra mà.”

Quý Minh Lễ vẫn vung tay muốn tấn công Quý Vân Tiêu, nhưng chênh lệch lực lượng quá lớn, anh ta không thể làm Quý Vân Tiêu tổn thương chút nào.

Anh ta đầy tâm sự và uất ức, không hiểu sao Quý Vân Tiêu, một cô gái hai mươi tuổi, lại đánh người mạnh đến thế?

Lâm Thiên Vi thì không muốn nhìn Quý Minh Lễ nữa.

Cô thấy phiền.

Hơn nữa bây giờ cô còn việc quan trọng phải làm.

Chuyện đó cô không muốn trì hoãn nữa.

Lâm Thiên Vi gọi vệ sĩ thân cận, dặn họ khiêng Quý Minh Lễ ra ngoài, giải quyết ổn thỏa sự việc, rồi kéo Quý Vân Tiêu về phòng rửa tay.

Khi Quý Vân Tiêu rửa xong tay, lau khô những ngón tay dài, Lâm Thiên Vi đưa cho cô một chiếc hộp nhỏ được đóng gói tinh tế.

Quý Vân Tiêu nhướn mày: “Cái này là gì?”

“Chiếc khuyên tai cô khắc, tôi thấy đã xong nên giúp cô gói lại,” Lâm Thiên Vi nói nghiêm chỉnh, chỉ là tốc độ lời hơi nhanh một chút.

Quý Vân Tiêu lập tức cảm thấy vừa buồn cười vừa muốn khóc.

Nhưng chưa hết, ngay sau đó Lâm Thiên Vi lại nhét một bó hoa hồng tươi thắm vào tay cô.

Quý Vân Tiêu cười: “Tặng tôi sao?”

“Không phải,” Lâm Thiên Vi mím môi, tai hơi nóng: “Đây là để cô dùng mà tỏ tình.”

Quý Vân Tiêu hơi bối rối: “Tỏ tình?”

Lâm Thiên Vi nhặt khẽ đáp “Ừ”, kiêu hãnh nhắc nhở: “Khuyên tai đã xong, tay còn cầm hoa, cô không phải nên tỏ tình với tôi sao?” (Editor: chời ời chị ời =]])

Tác giả có lời muốn nói:

Thiên Thiên: Tôi đã chuẩn bị xong! Mau đến tỏ tình với tôi đi!

Chương 60

Chương 60

Quý Vân Tiêu sắp bị vẻ đáng yêu của Lâm Thiên Vi làm cho choáng váng mắt rồi.

Cô nhất thời mê mẩn, chỉ biết say sưa ngắm nhìn đại mỹ nhân trước mắt, quên cả mở miệng nói lời nào.

Lâm Thiên Vi thấy cô im lặng, vừa tủi thân vừa buồn bã, liền giật lại bó hoa hồng, lạnh lùng nói: “Cô không muốn thì thôi, xem như tôi chưa từng nói gì.”

Quý Vân Tiêu vội vàng ôm người từ phía sau, cánh tay siết chặt: “Đừng đi.”

Lâm Thiên Vi khẽ giãy giụa: “Buông ra.”

“Không buông.” Quý Vân Tiêu dụi má vào mái tóc mềm mại của cô, khẽ cười nói: “Tôi chưa từng có chút nào là không muốn cả.”

Quý Vân Tiêu nghiêm túc giải thích: “Chỉ là tôi vui quá, lại có hơi một chút hồi hộp thôi.”

“Bình thường nói thích cô bao nhiêu lần rồi, đều là phát ra từ tận đáy lòng. Nhưng đến khi phải tỏ tình thật sự, tôi lại vẫn thấy bối rối, không biết phải làm sao.” Quý Vân Tiêu ôm cô thêm một lúc, rồi mới buông ra.

Quý Vân Tiêu bước đến trước mặt Lâm Thiên Vi, dịu dàng nhưng kiên định nắm lấy đôi tay mềm mại ấy.

Quý Vân Tiêu nhẹ giọng hỏi: “Cho tôi nửa phút, để tôi sắp xếp lại lời nói một chút, được không?”

Lâm Thiên Vi hoàn toàn không có sức kháng cự với gương mặt ấy của Quý Vân Tiêu, cô ngừng lại một lát, rồi dùng móng tay khẽ gõ gõ vào móng tay mình, miễn cưỡng lấy lại giọng lạnh nhạt từ chối: “Không được, cô không được suy nghĩ. Trong lòng nghĩ gì thì cứ nói thẳng ra.”

Như vậy mới là chân thật.

Quý Vân Tiêu ngẩng mắt nhìn cô, đôi mày vốn sắc sảo thường ngày khẽ cong xuống, kéo theo nụ cười dịu dàng như nước.

“Được thôi.” Quý Vân Tiêu không do dự nữa, thẳng thắn nói: “Lâm Thiên Vi, em yêu chị.”

Vốn dĩ gương mặt cô đã vô cùng xinh đẹp, khi ánh nhìn rực rỡ ấy dừng lại trên người mình, tim Lâm Thiên Vi lập tức loạn nhịp.

Cô theo bản năng muốn tránh ánh mắt ấy, nhưng Quý Vân Tiêu lại đưa tay lên, trân trọng nâng khuôn mặt cô, nói khẽ: “Em thật sự rất yêu chị.”

Quý Vân Tiêu khẽ vuốt lên lớp vải mịn của áo cô, chăm chú nhìn vào đôi mắt long lanh ấy, trong mắt tràn đầy tình ý nồng đậm, lưu luyến khôn nguôi.

Quý Vân Tiêu nói: “Tôi không có cách nào không yêu chị được.”

Trước đây, là do cô quá chậm chạp, quá ngu ngốc.

Năm mười chín tuổi, ở bờ biển năm đó, khi Tống Thiên Thiên kéo cô ra biển và thẳng thắn thổ lộ lòng mình, cô lẽ ra nên hiểu rằng — với Thiên Thiên, cô đã sớm động lòng từ lâu rồi.

Cái gì mà “coi Thiên Thiên như em gái”, tất cả chỉ là cái cớ tự lừa mình. Ngay từ thời đi học, khi Tống Thiên Thiên gục đầu ngủ trưa trên bàn, chuông reo, nắng chiếu nghiêng qua cửa sổ, cô gái ấy lười nhác mở nửa con mắt gọi tên cô — ngay giây phút ấy, Quý Vân Tiêu đã mất sạch tường thành, tan thành tro bụi.

Cô thích Tống Thiên Thiên, nên mới chăm sóc từng chút cho cô ấy, để tâm đến từng sắc thái cảm xúc, và mỗi khi cô ấy bĩu môi giận dỗi, lại nghĩ đủ cách khiến cô vui lên.

Cô thích Tống Thiên Thiên, nên mới tặng hoa hồng, tặng quà, lấy đủ mọi lý do để được quán quýt bên cạnh, thấy cô không chịu ăn liền học nấu ăn cho ngon hơn, phát hiện cô ngủ hay đá chăn thì liền ôm chặt vào lòng.

Cô thích Tống Thiên Thiên — thích sự ngây thơ, rạng rỡ, đáng yêu và bướng bỉnh của cô ấy, thích nụ cười như đóa hoa xuân nở rộ kia.

Cô thích nhìn thấy Tống Thiên Thiên hạnh phúc, và chỉ mong cô gái xinh đẹp ấy mãi mãi được vui vẻ như thế.

Nhưng cuối cùng, Quý Vân Tiêu vẫn không thể như ý nguyện.

Mọi thứ đến quá đột ngột — sinh mệnh trẻ trung tràn đầy sức sống ấy lại dừng lại vĩnh viễn ngay trước tuổi hai mươi.

Quý Vân Tiêu cũng chẳng thể nào quên, chính vì sự chậm chạp và vụng về trong tình cảm của mình, mới khiến Tống Thiên Thiên u sầu, rồi cùng mẹ mình lên chuyến bay định mệnh ấy.

Từ đó về sau, Tống Thiên Thiên trở thành Lâm Thiên Vi.

Khi Tống Thiên Thiên biến thành Lâm Thiên Vi, tất cả quá khứ đều biến mất — người mẹ hiền lành từng yêu thương cô hết mực, Tống phu nhân, cũng không còn. Còn mẹ ruột của cô lại trở thành Lâm Viên.

Nếu nói Tống phu nhân là cây đại thụ có thể che chở cho con gái khỏi giông bão, thì Lâm Viên chỉ là một đóa tơ hồng yếu ớt phải bám víu vào người khác để sống. Bà không thể là chỗ dựa cho con gái, ngược lại còn phải dựa vào con mà hút lấy từng chút dưỡng khí khó nhọc có được.

Thật ra, Thiên Thiên vẫn là Thiên Thiên năm nào.

Cô vẫn đáng yêu, thông minh, kiên cường và chăm chỉ, vẫn luôn nồng nhiệt yêu thương, vẫn thích ăn ngọt.

Chỉ là quỹ đạo trưởng thành của cô đã bị thay đổi, cô không còn có thể vô tư, phóng khoáng như thuở ban đầu.

Cô chỉ có thể thu lại nụ cười, giấu đi nước mắt, khoác lên bộ giáp kiên cường, một mình đối mặt với sương giá và gươm đao.

Cuối cùng, Lâm Thiên Vi đã thắng.

Người cha tham vọng bị cô ấy tống vào tù, cục diện hỗn loạn được cô ấy dẹp yên bằng bàn tay sắt, tập đoàn ngày càng phát triển thịnh vượng, mọi thứ đều đang đi theo hướng tốt đẹp.

Thật ra, điều đó cũng chẳng khiến ai ngạc nhiên.

Khi còn là Tổng Thiên Thiên, cô từng nói trước mặt Tổng phu nhân và Quý Vân Tiêu: “Nếu cho con cơ hội, con cũng sẽ trở thành một người xuất sắc như mẹ.”

Cô nắm chặt tay, nói xong liền cười rồi nhào vào lòng mẹ. Khi ấy, nắng rất đẹp, khí trời dễ chịu, thời gian trôi dịu dàng đến mức khiến người ta lười biếng — chỉ là, chẳng ai ngờ được rằng cơ hội ấy thật sự sẽ đến.

Lâm Thiên Vi đã dùng chính năng lực của mình chứng minh lời nói năm xưa không phải lời hứa suông.

Nhưng đồng thời, cô cũng không bao giờ còn là cô gái hoạt bát hay cười kia nữa, không còn rúc vào lòng mẹ để nũng nịu, không còn làm trò chỉ để xin thêm một viên kẹo sữa bò.

Quý Vân Tiêu nghĩ, Thiên Thiên của cô đã trưởng thành rồi.

Cô ấy đã trở nên xinh đẹp, sắc sảo, có thể kiếm được rất nhiều tiền, còn tặng lại cô xe thể thao đắt tiền.

Cô ấy đã khoác lên áo giáp, tường chừng không gì có thể lay chuyển, khiến nhiều người vừa sợ vừa nể.

Nghĩ đến đây, trong lòng Quý Vân Tiêu chẳng thấy chút vui nào, mà trong đôi mắt sâu thẳm kia lại ánh lên từng gợn lệ sáng.

Cô bỗng rất muốn khóc.

Đó không phải vì cô không thích dáng vẻ hiện tại của Thiên Thiên, mà là vì cô quá xót xa.

Cô hối hận đã nói lời từ chối ở bờ biển năm đó.

Cô tiếc nuối vì đã không thể sớm hơn đến bên Lâm Thiên Vi.

Cô không nhớ để cô gái mình yêu phải chịu bao nhiêu chuyện như thế, cô chỉ muốn dùng quãng thời gian còn lại của mình để hết sức bù đắp cho cô ấy.

“Em khóc cái gì vậy?” Lâm Thiên Vi vốn định đồng ý rồi, nhưng nhìn thấy nước mắt của Quý Vân Tiêu rơi xuống, tim cô cũng chua xót không rõ, liền quên mất điều mình định nói.

May mà Quý Vân Tiêu kéo tay cô đặt lên má mình, rồi tiếp tục nói lời tỏ tình: “Thiên Vi, em rất thích chị.”

Lâm Thiên Vi bị cô nói đến mức có chút ngượng ngùng, liền né mắt đi, khẽ “Ừ” một tiếng.

Đôi mắt Quý Vân Tiêu vẫn ươn ướt, nhưng cô mỉm cười dịu dàng, chân thành bày tỏ: “Em thật sự rất thích Lâm Thiên Vi, cô ấy là cô gái đáng yêu nhất, xinh đẹp nhất, dũng cảm nhất, kiên cường nhất và cũng khiến người ta thương xót nhất trên thế gian này.”

“Em thích cô ấy, thương cô ấy, yêu cô ấy.”

Lâm Thiên Vi nghe thấy ngọt ngào, nhưng vui chưa được mấy giây, cô lại liếc Quý Vân Tiêu, cảnh giác hỏi: “Cô ấy là ai?”

Quý Vân Tiêu khóc cười không xong: “Chính là chị đó, bảo bối.”

“Đừng dùng ngôi thứ ba để tỏ tình.” Lâm Thiên Vi nhú mày, lạnh giọng nói: “Cảm giác kỳ lắm.”

“Được,” Quý Vân Tiêu ôm lấy vòng eo mảnh mai của cô, kéo người vào lòng, đối diện mà nói: “Thiên Vi, em thích chị, em yêu chị. Em biết trước đây chị đã rất vất vả, trải qua nhiều khó khăn, em rất tiếc khi lúc đó không đứng bên chị bảo vệ chị, nên từ nay về sau, em sẽ không để chị phải một mình nữa.”

Lâm Thiên Vi nhìn cô cười khế: “Em không phải đang nói đến chuyện biến cố của nhà họ Lâm đấy chứ?”

Quý Vân Tiêu: “Ừ.”

Lâm Thiên Vi giơ tay véo má cô, cười như không cười: “Lúc nhà họ Lâm xảy ra chuyện em còn chưa thành niên, xin hỏi lúc đó tiểu thư Quý làm thế nào bảo vệ chị đây?”

Quý Vân Tiêu ôm chặt cô hơn, không nhịn được cười: “Tuổi tác căn bản không phải vấn đề, bất cứ lúc nào, em cũng có thể bảo vệ chị.”

Nói xong, Quý Vân Tiêu vén nhẹ tóc mái trên trán cô, khẽ hôn lên làn da mịn màng nơi trán ấy.

Quý Vân Tiêu nghiêm túc nói: “Thiên Vi, em biết trước đây gia đình chị không thể dựa vào, nhưng không sao cả, sau này sẽ có em. Bất kể có chuyện gì, chúng ta đều có thể cùng nhau đối mặt, nếu cảm thấy mệt mỏi, thì hãy dựa vào em.”

Đôi mắt Lâm Thiên Vi bỗng chốc cay xè.

Đến vị thế như hiện tại, cô đã chẳng cần dựa vào ai nữa, nhưng khi nghe Quý Vân Tiêu nói những lời ấy, cô vẫn không khỏi rung động.

Hướng hồ Quý Vân Tiêu còn tiếp tục nói: “Lâm Thiên Vi, em muốn bảo vệ chị, muốn chăm sóc chị, muốn trở thành chỗ dựa của chị, muốn cùng chị nương tựa đi hết quãng đời còn lại. Em muốn hỏi chị, có thể cho em cơ hội đó được không?”

Lâm Thiên Vi gần như không kịp được, buột miệng đáp ngay: “Chị đồng ý!”

Những lời đã chuẩn bị từ lâu cuối cùng cũng được nói ra, bao nhiêu uẩn ức mấy ngày qua trong lòng cô đều tan biến, chỉ còn lại sự ngọt ngào và thỏa mãn không thể diễn tả thành lời.

Tựa như ngay cả chiếc đèn pha lê trong biệt thự cũng hiểu được tâm ý của chủ nhân, cố tình rải xuống những tia sáng dịu dàng, khiến gương mặt xinh đẹp của Quý Vân Tiêu ánh lên sắc quyến rũ mê người.

Lâm Thiên Vi theo bản năng liếm nhẹ môi.

Giờ Quý Vân Tiêu đã tỏ tình với cô, mà cô cũng đã đồng ý, vậy thì... xem như chính thức bên nhau rồi nhỉ?

Đã chính thức bên nhau thì chuyện kia cũng là hợp tình hợp lý thôi.

Vậy Quý Vân Tiêu còn chần chừ gì nữa?

Sao vẫn chưa kéo cô về phòng? (Editor: e lạy chị sao chị gấp quá dị =]])

Chẳng lẽ... còn muốn cô phải chủ động sao?

Nghĩ đến những ngày qua hai người xa nhau, bản thân cô phải cô quạnh nơi phòng trống, Lâm Thiên Vi lại không nhìn được trường Quý Vân Tiêu một cái.

Quý Vân Tiêu vẫn đang chìm trong niềm hạnh phúc, bị vui sướng làm cho choáng váng, chỉ biết nắm tay Lâm Thiên Vi cười ngốc nghếch.

Giọng cô còn cao lên mấy phần: “Em vui quá, vui lắm đó Thiên Vi! Hôm nay coi như là ngày chúng ta chính thức ở bên nhau rồi đúng không? Vậy thì ngày này năm sau chính là kỷ niệm một năm của chúng ta, đúng không đúng không? Đến lúc đó phải ăn mừng thế nào nhỉ?”

Lâm Thiên Vi cắn môi, nhúu mày, thật sự không hiểu nổi.

Tại sao Quý Vân Tiêu không gấp chứ?

Chẳng lẽ chỉ có cô là người thèm khát thân thể Quý Vân Tiêu thôi sao?

Quý Vân Tiêu lại không ham muốn cô sao?

Thấy vẻ mặt cô không đúng, Quý Vân Tiêu liền ôm chặt lấy, lo lắng hỏi: “Vợ ới, sao chị lại nhíu mày thế? Chị không vui à? Nhưng vừa rồi chị rõ ràng đã nói là chị đồng ý mà.”

Trong tay Lâm Thiên Vi còn ôm một bó hoa, tư thế này thật không tiện chút nào, cũng vì thế mà cô chợt nhớ ra một chuyện — bó hoa hồng này là cô giật lại từ tay Quý Vân Tiêu, chứ không phải Quý Vân Tiêu chủ động tặng.

Nghĩ tới đó, Lâm Thiên Vi liền tìm được cái cớ.

“Vừa rồi em chưa tặng hoa cho chị, đúng không?” Lâm Thiên Vi khẽ nhướn mày, lạnh giọng hỏi.

Quý Vân Tiêu hơi chột dạ: “Hình như là vậy.”

Lâm Thiên Vi hắng giọng: “Không có chút nghi thức nào cả, nên lúc này không tính.”

Cô nhét lại bó hoa hồng vào trong tay Quý Vân Tiêu, ra vẻ lạnh lùng nghiêm nghị: “Em này, chị thấy phong thủy chỗ này không được tốt lắm, thế này đi — em qua phòng chị, tỏ tình lại một lần nữa đi.” (Editor: chời ới luôn á cô Vi ạ =]])

Cho dù Lâm Thiên Vi có cố giữ vẻ nghiêm túc đến đâu, thì bốn chữ “em qua phòng chị” vẫn ẩn chứa một tầng nghĩa khiến người ta không thể không suy nghĩ linh tinh. Nhất là khi nhìn kỹ đôi tai hơi đỏ lên của cô, Quý Vân Tiêu còn có gì không hiểu nữa chứ?

Lâm Thiên Vi đã xoay người rời đi, mà Quý Vân Tiêu — sau khi hiểu ra ý tứ — cũng lập tức đuổi theo.

Cô khóa cửa lại, rồi từ phía sau ôm lấy Lâm Thiên Vi đang kéo rèm, bắt đầu trưng ra vẻ nghiêm túc giả tạo để trêu chọc: “Vợ ới, em yêu chị. Khi này chỉ mới nói bằng lời thôi, như vậy chưa đủ thành ý. Giờ em phải dùng hành động để chứng minh em yêu chị đến mức nào.”

Nói rồi, Lâm Thiên Vi đã bị cô bế ngang lên.

Tiếng kêu kinh ngạc còn chưa kịp bật ra, cô đã bị thả xuống chiếc giường mềm mại. Quý Vân Tiêu nắm lấy cổ tay cô, cúi người xuống, dùng đôi môi đỏ của mình chạm lên đôi môi đỏ của cô.